

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ В ИМЕТО НА ПИЙТ

Част 2 от „Братята Форчън“

Превод от английски: Незабравка Светозарова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Не може да не сте чули за тази женитба! А и в Денвър едва ли има някой, който да не е запознат с всички подробности около събитието — определено от местните вестници като „Бракът на десетилетието“. Появиха се статии дори в „Ню Йорк Таймс“, а жълтата преса беше пълна със заглавия от рода на: „Адам се отказва от богатството заради Ева“.

Не че чета жълтата преса. Каза ми Дорис, моята секретарка, която е събрала цял албум вестникарски изрезки за „Бракосъчетанието в Рая“.

Жълтата преса наистина прави всичко възможно да разрови там, където вони... Е, добре, признавам си. Прочетох изрезките на Дорис. Според нея е много романтично, че един от синовете на Форчън е предпочел любовта пред огромното богатство.

Може би сте малко объркани? Явно не знаете за прословутата тонтина в завещанието на Форчън. Когато изготвяше завещанието си, Александър Форчън прибави допълнителна клауза към него... Забравих да ви спомена, че Александър Форчън е основателят на компанията „Форчън Ентърпрайзис“, притежаваща най-голямата верига от универсални магазини в северозападната част на страната. Към днешна дата магазините са четиринайсет, но тази есен е планирано откриването на още един, в Чикаго. Казвам ви това под секрет, защото нали знаете — не е хубаво да се дава гласност на нещо, което още не е факт. В настоящия момент Питър Форчън е в процес на преговори с Чарлс Опенхамер III. Питър иска да закупи компанията му, която разполага с малко, но елитни специализирани магазини. За нещастие, още няколко кандидата се стремят да се сдобият с тази собственост и шестдесет и девет годишният Опенхаймер е доста придирчив. Според Питър, той очаква купувачът да съчетава в себе си остър търговски нюх, здрав морал, уравновесеност и способност разумно да подходи във всяка ситуация. Самият Питър Форчън

отговаря на тези изисквания и аз не се съмнявам, че изборът на стария магнат ще падне върху него.

Но да се върнем към тонтината... Понякога се отвличам и се отклонявам от същността на разговора. Или поне така твърди Дорис. Тя е склонна да критикува, но тъй като е с мен от трийсет и две години, вече съм свикнал със забележките ѝ.

И така, когато преди година и половина Александър Форчър съвсем неочаквано се спомина, като адвокат на семейството и като семеен приятел бях посочен за изпълнител на завещанието. Като цяло то беше просто и ясно. На своята седемдесет и седем годишна майка, Джесика Форчън, той оставяше щедра годишна рента и богато имение в Денвър. Цялото си останало имущество заедно с компанията разпределяше между синовете си Адам, Питър, Труман и Тейлър. Те са от четири различни майки и може би това ще ви помогне да си обясните защо четиримата са толкова различни един от друг по външност, характер и поведение.

Аз май пак се отклоних. Както вече споменах, Александър изцяло осигуряваше майка си, а на синовете си завещаваеше равни дялове от останалата недвижима собственост и компанията с уговорката нищо да не бъде продавано или прехвърляно на хора извън семейството. Но това не беше всичко. Към завещанието имаше допълнение, запечатано в отделен плик. Според волята на покойния, то трябваше да бъде отворено шест месеца след прочитането на завещанието. Така синовете му щяха да имат достатъчно време да превъзмогнат скръбта си по него. Спомням си този ден така, сякаш беше вчера. Джесика пристигна с момчетата. Всички бяха изненадани, объркани и разстроени.

Тук трябва да спра, за да подчертая, че лично аз, макар да бях запознат с добавката, бях в неведение относно истинското ѝ съдържание. Ако Александър приживе се беше консултирал с мен по този въпрос, щях да направя всичко възможно като адвокат като близък приятел да го убедя да не предприема толкова крайна мярка. Бях шокиран, когато прочетох странния документ и ни най-малко не упреквам Джесика и момчетата за острата им реакция...

Когато наричам синовете на Форчън „момчета“, Дорис винаги ми напомня, че всички те са над трийсетте и трябва да спра да говоря за тях като за деца.

И още едно последно, надявам се, отклонение. Трябва да ви кажа, че не съм изненадан от факта, че точно трийсет и шест годишният Адам, най-големият, се поддаде на порива на сърцето си, макар да си бе спечелил славата на плейбой и заклет ерген. И то заслужена репутация, ако се вярва на жълтата преса. Ще бъде погрешно обаче да се твърди, че само Адам Форчън бе под прицела на журналистическото съсловие. Братята му също получават дължимото внимание, дори ми се струва, че името на Питър най-често се среща в „Уолстрийт Джърнъл“. Той изцяло се бе посветил на работата и именно него баща му посочи приживе за президент на компанията. От години Джесика Форчън напразно се опитва да го подтикне да разшири хоризонта си, иначе казано, да прояви малко повече активност в светския живот. Може би онази нелепа женитба, докато учеше в колежа... Представете ли си?! Праволинейният, сериозният Питър Форчън сляпо увлечен по някакво сладко лекомислено същество? Това беше просто нелепа грешка, можете да ми вярвате! Лично аз уредих анулирането на брака възможно най-бързо и без излишен шум. Вестниците дори не усетиха. Така че е излишно да го споменавам...

Ами Тру! Той не пропуска случай да се забърка в някоя каша. Не че си търси белята. По-скоро тя го намира.

Най-малкият, Тейлър, е изобретател. За съжаление, нито едно от нововъведенията му не видя бял свят. Винаги се случва нещо непредвидено. Както в деня, когато демонстрира електронната си сокоизстисквачка. Още с включването си машината започна да пръска на всички страни и вместо сок, в контейнера остана само кората. Но Тейлър не губи кураж. Наскоро сподели с мен, че привършва с усъвършенстването на домакински робот...

Но, както бях започнал да ви разказвам, Адам даваше поводи за сензационни вестникарски заглавия, поне до момента, в който се появи Ева, и открадна сърцето му. Ева не беше момиче за забавления и мимолетни връзки, а точно последните бяха специалитетът на Адам. Така че ако говорим за тонтината...

О, Господи, аз още нищо не съм обяснил, нали? Повече няма да отлагам. Ако искате да научите подробности за историята на Адам и Ева, обърнете се към Дорис. Тя с удоволствие ще ви предостави албума с изрезките и ще разнищи пред вас и най-дребните детайли. Но

може да изчакате и филмовата версия. Да, наистина, говори се и за филм, посветен на Адам...

Та, сама по себе си тонтината е прост юридически казус. Поставени са причините, поради които Александър бе решил да се спре на нея. Няма да ви отегчавам с подробното съдържание на Документа. Само ще обясня смисъла, който се влага в термина „тонтина“. Това е документ, според който, в случай на смърт на един от наследниците, завещаното му се разпределя по равно между останалите живи. Но в конкретния случай условието беше женитбата. Ако някой от братята се оженеше, той автоматично губеше право върху своя дял от наследството. В различни моменти всеки от тях бе изправен пред избор между любовта и парите. Ужасното беше, че според волята на Александър, ако и четиримата му сина се оженеха, всичко трябваше да остане на мен! Жестоко назиждане, не мислите ли? Шокиращо! Не мога да ви опиша реакцията на семейството. О, всички бяха смъртно бледи!

Тру удари с юмрук по масата, заяви, че тонтината влиза в пряко противоречие с неговите права и заплаши с радикални действия. Като адвокат не знаех как да му противодействам и потръпнах, като си спомних за онази случка... Тогава Тру беше на дванайсет години причини детински бунт в училището по танци на госпожица Паул. Той настоя пред горката госпожица да му позволи да демонстрира пред учениците от горните класове как се танцува диско вместо валс и фокстрот. Когато тя не само отказа, но и го изгони от залата напук Тру се вмъкна в съседната стая, пусна докрай радиото, по което в момента звучеше диско музика. Всички момчета и момичета в залата за танци зарязаха класическите стъпки и започнаха ужасно да се гърчат. Сигурен съм, че и до ден-дневен Тру не знае как танцува валс...

Питате какво направиха останалите? Питър хладно сви устни заяви, че смята тонтината за обидна и унижителна. Той, както впрочем и останалите, ме заподозря в тайно споразумение с покойния му баща. Наистина беше ужасно да си помисля, че момчетата, макар и за миг, допускат това за възможно!

Дори Тейлър беше шокиран. Той обикновено е прекалено зает с изобретенията си, за да обръща внимание на нещата извън лабораторията си, но сега беше силно впечатлен и развълнуван.

Колкото до Адам... Не мога да не се усмихна при спомена за неговата реакция. Той просто не смяташе, че тонтината ще влезе някога в действие. Особено що се отнася до него. Бе уверен, че никога няма да направи грешката да се ожени.

Кой още остана? Да, Джесика... Тя мислеше, че Александър няма реални основания да забрани на синовете си да се женят само защото той самият не е сполучил в брака. Самата Джесика пък след четирийсетгодишен щастлив брак твърдо вярваше в брачната институция. Аз, самотният стар ерген, трябва да призная, че завиждам за прекрасните спомени. Ако Джесика помисли за нова женитба и ако имам късмета да попадна в полезрението ѝ, бих...

Е, както Дорис обича да казва, никога не е късно. Само че засега най-голямото желание на Джесика е да дочака правнуци. Тъй като Адам и Ева вече са женени, предполагам, че скоро и това ще стане.

Простете ми усмивката. Просто си помислих, че няма човек, който да познава Джесика Форчън и да не е на мнение, че е истинска стихия! Питайте Адам, ако се съмнявате в думите ми. Или останалите ѝ внуци. Всички са изпитали на гърба си силната воля на баба си, когато тя реши да постигне нещо.

На сватбата на Адам и Ева ме уверяваха, че това ще е последното подобно събитие в семейството, но аз лично много се съмнявам. И вие също щяхте да се съмнявате, ако бяхте присъствали на сватбената церемония и бяхте видели как проблясват красивите сини очи на Джесика, щом погледнеха към някой от тримата ѝ внуци-ергени.

Питайте и Дорис. Тя ще потвърди думите ми. Да, разбира се, Дорис също беше на венчавката и е убедена, че Джесика ще танцува поне на още една сватба, ако не на три. А Дорис винаги излиза права...

ПЪРВА ГЛАВА

— Не е ли по-добре да побързате, господин Форчън? Полетът ви за Чикаго е след по-малко от час.

Питър Форчън разсеяно кимна на секретарката си и продължи да прелиства дебелата папка върху бюрото си.

— Искam просто да се уверя, че разполагам с последните данни за фирмата на Опенхаймер. — Той извади няколко закачени кламер листа. — А, ето.

Телефонът извъня. Ронда — секретарката, вдигна слушалката и рязко каза:

— Кабинетът на президента на компанията. Слушам ви. — В следващия миг тя вдигна вежди, погледна многозначително шефа си и закри слушалката с длан: — Брат ви — прошепна Ронда. — Да му кажа ли, че вече сте излязъл?

Питър се намръщи и посегна към слушалката.

— Здравей, Труман, тъкмо излизах — каза той и хвърли последен поглед към документите, преди да ги върне обратно в папката. — Това е третото ти обаждане тази сутрин. Ще се успокоиш ли най-после? Всичко е наред.

— Не се и съмнявам, големи ми братко — опита се да се пошегува Тру, но не успя да скрие тревогата в гласа си.

Питър въздъхна.

— И двамата знаем, че Опенхаймер е костелив орех. Да не говорим за това, че е надут и с пуритански възгледи. Но също така знаем, че вече е решил да сключи сделката именно с мен.

— Мислиш ли, че неговите хора са надушили нещо за женитбата? — попита Тру предпазливо. Знаеше, че брат му мрази да се споменава за тази негова краткотрайна злополучна връзка.

— Не беше женитба, а фиаско. Освен това беше анулирана, ако си спомняш. Преди цели седемнайсет години.

— Точно така. Но ако беше научил, старият Опенхаймер веднага щеше да те дисквалифицира.

Питър стисна устни. Проследи как Ронда дискретно събира документите и ги поставя в дипломатическото му куфарче, после прекосява стаята и крадешком поглежда часовника си, докато приготвя чадъра и черната му филцова шапка.

— Наистина трябва да тръгвам, Тру, иначе ще изпусна самолета.

— Да, много е лошо, че точно сега самолетът на компанията е извън строя и се налага да ползваш услугите на редовните аеролинии.

— Тру пое дълбоко въздух. — Ще ми се обадиш, след като мине деловата ти среща, нали?

— Разбира се. — Питър се канеше да се сбогува, но нещо го спря. — Слушай, ако Опенхаймер имаше нещо против моята лична или професионална репутация, той нямаше да насрочи тази среща. Така че престани да се тревожиш!

— Добре, добре. Просто се страхувам да не се случи нещо непредвидено.

Върху лицето на Питър се появи самодоволна усмивка.

— Стегни се, Тру! Какво би могло да се случи?

Когато Питър слезе на улицата, бе започнало силно да вали. Той здраво стисна чадъра и решително се отправи към лимузината, която бе спряна до бордюра. Шофьорът го очакваше прав до отворената врата. Оставаха му да направи само няколко крачки и щеше да бъде в колата. За нещастие, точно в този момент се изви силен вятър. Шапката на Питър политна, а чадърът му се обърна наопаки и металните спици изпращяха.

Луис, шофьорът на лимузината, и Питър се втурнаха след шапката. Двамата я застигнаха почти едновременно, но в желанието си да я хванат, не усетиха как се блъсват един в друг. Питър загуби равновесие и полетя към мокрия тротоар, но успя да се подпре и не падна съвсем. По-точно подпря се с едната ръка, а с другата смачка до неузнаваемост шапката. Луис загрижено му помогна да се изправи.

— Добре ли сте, господин Форчън? Ужасно съжалявам. Вината е моя...

— Няма нищо, Луис, добре съм. — Питър захвърли разваления чадър в близкия кош за боклук. — Само че чадърът и шапката ми вече не стават за нищо. Просто ще трябва... да си купя нови от Чикаго.

Луис се наведе, вдигна с два пръста деформираната шапка, погледна я и със съжаление я пусна при чадъра.

Луис, като повечето хора, смяташе носенето на филцова шапка за превземка. Но точно тази шапка беше особено ценна за Питър, защото символизираше началото. Не беше се разделял с нея, откакто започна работа в бащината си компания. Току-що излязъл от колежа и баща му го бе назначил за завеждащ бизнес кореспонденцията.

Питър беше твърдо решен да се справи със задълженията си. Той вярваше, че е най-добре да започне от най-ниското стъпало и да премине през всички междинни звена, преди да заеме полагащото му се място на върха. Още от първия ден, в който започна работа, си наложи стил на обличане, който не промени през годините. Костюм на дискретно райе с жилетка, кашмирена вратовръзка, кожено дипломатическо куфарче и черна филцова шапка — всичко това се бе превърнало в негова запазена марка.

Особено шапката... Не беше суеверен, но чувстваше, че тя му носи късмет.

Дори бе склонен да мисли, че ако беше започнал да носи такава шапка-талисман още в колежа, може би нямаше да се забърка с хубавичката руса сервитьорка Лидия.

Питър седна на задната седалка в лимузината и приглади назад мократа си коса. Костюмът му беше прогизнал. Веднага щом пристигнеше в Чикаго, щеше да го даде на почистване. Би изтичал в кабинета да се преоблече, ако багажът му не беше вече в колата и ако имаше повече време. Откакто шапката му бе паднала, късметът бе започнал да му изневерява...

Питър се намръщи. Не трябваше да се поддава на суеверия.

Щеше да вечеря с Опенхаймер и неговия заместник Рон Джаспър. Ако пристигнеше навреме в Чикаго, щяха да му останат около два часа, за да се изкъпе, преоблече и да си купи нова шапка. Той положи куфарчето върху мокрите си колене и вдигна капака.

Лимузината не беше изминала и километър, когато попадна в задръстване. Питър така се бе увлякъл в четене на анализа за финансовото състояние на Опенхаймер, че мина почти цяла минута преди да разбере, че колата е спряла. Той погледна часовника си и потупа шофьора по рамото:

— Каква е причината за забавянето, Луис?

— Като че ли е станало някакво произшествие. Платното е доста хлъзгаво от дъжда. Ще видя дали не можем да се измъкнем.

Питър кимна. В гърдите му се надигна предишното тревожно чувство. Пред погледа му отново изплува смачканата шапка...

Няколко минути по-късно Луис успя да измъкне колата от задръстването и да поеме по странични улици. Питър леко се отпусна. Все още разполагаше с достатъчно време, за да хване самолета. Освен това беше абсурдно да смята, че нещата ще продължават да се развиват от лошо към по-лошо само заради проклетата шапка. Той се опита да се съсредоточи отново върху документите, но буквите и цифрите сякаш играеха пред очите му. Даде си сметка, че мислите му непрекъснато се отклоняват към Опенхаймер — не към магната, а към човека Опенхаймер.

Питър се беше срещал с него само веднъж няколко месеца по-рано, далеч преди Опенхаймер да реши да приеме офертата на „Форчън Ентърпрайзис“. Шейсет и седем годишният магнат беше стриктен и суров делови мъж. Никога не беше се женил и развеждал, и беше посветил целия си живот на изграждането на безупречна репутация на своята компания. Макар че срещата им беше кратка, Питър я преценяваше като успешна. Старият Опенхаймер дори беше подхвърлил, че Питър му напомня за самия него на младини.

Внезапно лимузината спря. Куфарчето падна и листата се пръснаха по пода.

— Извинете, господин Форчън! Шофьорът на колата пред нас спря на светофара в последния момент.

Питър безмълвно започна да събира документите.

Най-после пристигнаха на летището. До излитането на самолета оставаха десет минути. Питър затича към гишето за заверка на билетите, но поразен се спря. Опашката беше огромна. Луис задъхано го настигна и посочи електронното информационно табло. Какъв късмет! Полетът до Чикаго се забавяше с четирийсет и пет минути.

Питър облекчено въздъхна. В известен смисъл така беше по-добре. Вярно, че щеше да закъснее с около час, но... Дали щеше да успее да си купи нова шапка? Ето, че пак започва!

Гласът на Луис прекъсна мислите му:

— Казахте ли нещо, господин Форчън?

Питър усети, че се изчервява.

— Виж, защo не ми завериш билета? Междувременно аз ще отида да се преоблека.

Луис му подаде пътната чанта и той се насочи към мъжката тоалетна.

— Много се извиняваме за забавянето — прозвуча гласът на стюардесата. — Затегнете коланите. Излитаме след три минути. Отново ви благодарим за търпението и се надяваме, че на никого не сме причинили неприятности. Тъй като бурята продължава, ви помолим да останете с предпазните колани по време на целия полет.

Питър за стотен път погледна часовника си и се намръщи. Изоставаше от личното си разписание с час и четиринайсет минути.

— Предполагам, това означава, че и в Чикаго вали като из ведро — обърна се към Питър седящата до него блондинка. Той разсеяно кимна. Момичето любопитно го погледна.

— По работа ли отивате в Чикаго или за удоволствие?

— По работа — кратко отвърна Питър и отвори куфарчето си.

Още когато блондинката си поръча доматиен сок, го обзе лошо предчувствие.

— Ужасно съжалявам! — извиняваше се тя минути по-късно се опитваше да почисти червените петна по панталона му с тънка хартиена салфетка. — Самолетът така неочаквано се разтресе, че... Просто не зная какво да кажа!

Питър примирено погледна мокрите си панталони, събра сили да се надигне и се отправи към тоалетната.

Не че успя кой знае колко да почисти петната, но поне се позамазаха и вече не бяха толкова ярки. Два костюма за един предобед! Това беше твърде много. Питър отново се сети за шапката. Май излезе по-суверен, отколкото му се искаше да признае. Веднага щом пристигнеше в Чикаго, щеше да се отбие в някой магазин и да си купи нова шапка. Да, да! Дори преди да си смени костюма!

— Шофьор, искам да спрете пред някоя дрогерия или магазин за шапки на път за „Билтмор“. Предполагам, че знаете откъде мога да си купя...

Шофьорът на таксито рязко удари спирачки.

— Слушай, приятелче, нямам нищо общо с никакви дроги. Нито кокаин, нито марихуана, нито хашиш — нищо! Чуваш ли? Разкарай се от таксито ми!

Питър изумено го погледна.

— Хайде, хайде. Не ме разбрахте правилно. Дрогерия не е...

— Не искам да чуя нито дума повече! Вън! — кресна шофьорът и се пресегна да отвори вратата.

— Ще млъкнете ли и ще ме изслушате ли най-после? — Не можеше да повярва, че няма да му позволят да се доизкаже.

— Вън, или ще натисна клаксона и полицаите ще пристигнат само след минута!

— Но навън вали — направи последен опит Питър. — Забранете за дрогерията. Карайте направо към хотел „Билтмор“.

— Ако не слезеш от колата ми, докато преброя до три, ще те закарам право в полицейския участък!

Не се виждаше никакво такси. Дъждът се усили, придружен от гръмотевици. Питър, с куфар в едната ръка и с дипломатическо куфарче и пътна чанта в другата, се залута из тъмните улици. Вече не мислеше за нелепото си изхвърляне от таксито, за шапки и дрогерии. Дори не се притесняваше, че ще закъснее за вечерята с Опенхаймер. Единственото нещо, което се въртеше в главата му, бе, че е мокър до кости и че броди из безлюдните покрайнини на Чикаго, най-малко на осем километра от централния квартал „Билтмор“.

В тъмнината се мярнаха някакви светлини. Такси? Наистина беше такси! Питър се закле да не споменава нищо за дрогерии и замаха с ръка. Колата намали и спря до бордюра, само на няколко крачки разстояние от него. Той вдигна очи към небето и горещо благодари за спасението си.

И в този миг...

— Ударен от гръм?! — възкликна Джесика по телефона. Тру и Тейлър, които в този момент вечеряха заедно с баба си, скочиха и се втурнаха към нея.

— Кой? — тревожно попита Тру.

Джесика настоятелно продължи да разпитва:

— Добре ли е? Сигурна ли сте? О, разбирам... Всъщност, мълнията не е паднала върху него, а наблизо...

— За Пийт ли става въпрос? — отново се намеси Тру.

Джесика кимна и пак заговори:

— Да, разбирам... Съгласна съм... Разбира се. Само леко мозъчно сътресение... И сте сигурна, че няма никакви други наранявания? — Тя прокара треперещи пръсти през косата си.

— Всъщност вие сте... Извинете, но не запомних името ви...

— Доктор Мърчант. Елизабет Мърчант.

Тру леко побутна баба си и прошепна:

— Попитай какъв лекар е точно.

— Каква е специалността ви? Моля? Психиатър?

Джесика погледна внуците си и с недоумение сви рамене.

Питър изпитваше странно чувство на безтегловност. Някой го побутна и той бавно отвори очи. Над него се бе надвесило едно изключително красиво лице, обрамчено с най-червените коси на света.

— В рая ли се намирам? — промълви той.

Прозвуча приятен смях.

— Не, намирате се в болница.

Питър притвори клепачи.

— Вие сте моят ангел-спасител. Благодаря ти, Господи!

Из стаята се разнесе кикот. Доктор Елизабет Мърчант хладно погледна медицинската сестра.

— Извинете, докторе — рече сестрата и побърза да изнесе празните банки навън.

Елизабет се обърна и се зае с прегледа. По думите на таксиметровия шофьор, който беше докарал този мъж в болницата, горкия човечец просто си стоял на една тъмна безлюдна улица под поройния дъжд, когато мълния прорязала небето и паднала в краката му.

Тя повдигна долния край на чаршафа, с който беше завит той, и внимателно огледа стъпалата му. Нямаше следи от обгаряне. Нито по стъпалата, нито по тялото му, ако се съдеше данните от предварителния преглед. Вярно, мълнията не бе улучила, но беше паднала достатъчно близо, за да го повали земята. Пациентът вече

идваше на себе си. След двайсет и четири часово наблюдение, тоест утре вечер, можеше да го изпишат, ако не се появеше някое усложнение. Елизабет отново огледа лице му. В него имаше нещо, което необяснимо я привличаше. Изглеждаше възпитан, интелигентен и честен.

Всъщност това нямаше никакво значение. Той беше просто пациент, който само след ден щеше да си тръгне и тя никога нямаше да го види отново.

Доктор Мърчант усети, че мъжът е отворил очи и усмихнато гледа. Страните ѝ пламнаха. Тя извади бързо стетоскопа си и зае да го преслуша.

— Нима все още бие? — попита Питър, без да отмества поглед от лицето ѝ.

Елизабет се усмихна.

— Скоро ще бъдете съвсем добре, господин Форчън. Вече говорих с баба ви...

Той я изгледа смаяно.

— Баба ми е тук?!

— Не, позвъних ѝ в Денвър. Открих телефона ѝ в портфейла ви. Нали знаете, в случай на произшествие...

— О, да. Произшествие. — Беше му трудно да се съсредоточи. Образът на ангела-спасител започна да губи очертанията си.

Доктор Мърчант почука по коляното му, за да провери рефлексите.

— Спомняте ли си нещо за случилото се? За това, че сте бил сам с куфарите си под дъжда? Таксито...

Питър подскочи.

— Дрогерията! Той ме изхвърли...

— Успокойте се, господин Форчън — рече тя и го сложи да си легне. — Дрогеристът ви е изхвърлил навън?

— Не, не. Таксиметровият шофьор. Заради наркотиците...

— Наркотици?! — Не беше допуснала такава вероятност. Приелият го лекар също не беше забелязал нищо нередно. — Какви наркотици?

— Не зная... Марихуана, кокаин, хашиш...

Тя не успя да прикрие изненадата си:

— Всичките едновременно ли?

— Той ме заплаши, че ще ме откара в полицейския участък — продължи объркано да разказва Питър. — Онзи глупак ме изхвърли на дъжда с целия ми багаж на някаква безлюдна улица... Чикаго! О, Господи! Аз съм в Чикаго! Дрогерията... Какъв глупак!

— Дрогеристът ли е глупак?

— Не дрогеристът, аз. И онази тъпа шапка... Наистина съм глупак!

Питър седна в леглото, без да обръща внимание на пронизващата болка в тила.

— Колко е часът? — нервно попита той и автоматично погледна към ръката си. Часовникът му го нямаше. Нима го бяха обрали на онази ужасна улица? Съгледа стенния часовник и възкликна:

— Осем часът! Трябваше да се срещна с него в осем часа!

— С дрогериста ли?

— Моля?

— Може би с шофьора на таксито?

— С Чарлс Опенхаймер! — извика Питър, отхвърли завивките и скочи. Но след миг откри, че червенокосата с неотразимата усмивка и стетоскопът беше доста по-силна, отколкото изглеждаше.

— Господин Форчън, имате леко мозъчно сътресение. И вероятно сте поели свръхдоза наркотици.

— Какво?! Какви наркотици?

Елизабет Мърчант уморено въздъхна:

— Мисля, че споменахте кокаин, хашиш и марихуана.

— Не, споменах дрогерията. Останалото го каза... той.

Елизабет реши, че трябва да го преместят в психиатрично отделение, вместо да го държат в неврологията.

Питър пък смяташе, че трябва на всяка цена да се измъкне болницата и да отиде на проклетата вечеря с Опенхаймер. Иначе завинаги щеше да се прости с намерението да сключи сделката.

Въпреки че Елизабет беше силна, той успя да се изправи на крака, задържа се за миг, ала отново загуби съзнание.

Доктор Мърчант вдигна краката му върху леглото и напипа пулса. После натисна някакъв бутон на стената и нареди:

— Изпратете ми носилка в стая сто и дванайсет и освободете легло на петия етаж.

Тя спря и замислено погледна към загубилия съзнание Питър Форчън. Отсреща попитаха нещо и тя се усмихна уморено:
— Не, усмирителна риза не е необходима. Поне засега.

ВТОРА ГЛАВА

— Какво казвате? — Джесика не можеше да повярва на ушите си. — Психиатрия?

Тру и Тейлър недоумяващо се спогледаха.

— Бихте ли повторили? — извика Джесика в слушалката. — Наркотици?! Трябва да сте полудели... Да, зная, вие сте психиатър, доктор Мърчант. Просто исках да кажа, че... — Тя глухо се изсмя: — Марихуана? Кокаин? Хашиш? И става дума за Питър? Сигурна ли сте? Питър Форчън, метър и осемдесет висок, солидно телосложение, тъмнокестенява коса? — Джесика сви рамене и кимна към внуците си. После нещо ѝ хрумна. — Я чакайте! Наркоманът, който сте прибрали при вас в психиатрията, носеше ли филцова шапка?

Джесика изслуша отговора, затвори телефона и се обърна към внуците си с объркано изражение.

Тру нетърпеливо попита:

— Е? Бил ли е с филцова шапка?

— Лекарката казва, че е бълнувал за някаква шапка.

— Бълнувал ли? — настоя Тру.

— Да, по едно време е бълнувал нещо... Доктор Мърчант е чула „шега“, „глупава шега“, но после е споменал „дрогерия“. След като я попитах за шапката, тя се замисли за момент и после отвърна, че е споменал нещо от сорта „проклетата шапка“

Елизабет Мърчант беше силно изненадана:

— Сигурен ли сте?

Лаборантът кимна.

— Той е чист. Вижте сама. Никакви следи от наркотици.

Елизабет разгледа кръвните проби. После се приближи до леглото и се загледа в пациента. Питър се размърда. Тя смръщи вежди.

— Предполагам, че пациентът говори несвързано заради сътресението на мозъка и шока от преживяното.

— Казахте, че таксиметровият шофьор го е видял да се шляе безцелно из един от най-лошите квартали на Чикаго под проливния дъжд. Ако питате мен, това си е чиста лудост.

Дежурната сестра прекоси стаята. Елизабет се обърна към нея.

— Пациентът е докаран в болницата с някакъв багаж. Бих искала да проверите...

Сестрата я погледна:

— Искате да открием някакви документи ли?

— Не. — Елизабет се почувства малко глупаво. — Проверете за... филцова шапка.

Сестрата премигна.

— За какво?

— За шапка. Нещо като... — Елизабет затърси точната дума.

— Нещо като мека шапка ли? — подсказа сестрата.

— Не... просто шапка.

Питър се опита да примигне, но не успя. Нещо държеше очите му отворени. По-точно едното око. Той поиска да вдигне ръка, за да се предпази от заслепящата светлина, но непозната сила го държеше здраво за китките и не му позволяваше да помръдне.

Лъчът светлина се премести към другото око.

Фаровете на таксито ли го заслепяваха?

Учтив глас го върна към действителността:

— Извинете.

Светлината угасна и Питър с облекчение установи, че отново в състояние да затваря клепачите си.

— Какво... — Все още виждаше размазано, но успя да различи образа на жена с ореол от червеникави коси. Беше помислил, че я е сънувал. Може би продължаваше да сънува...

— Успокойте се — каза Елизабет. Колебаеше се дали да освободи ръцете му. Веднъж вече пациентът беше изгубил контрол над себе си и беше направил опит да избяга.

Междувременно Питър се мъчеше да освободи ръцете си, макар че мелодичен женски глас го убеждаваше да се отпусне и да си почине. Обзе го паника.

— Да не би да съм отвлечен? За заложник ли ме държите?

— Намирате се в болницата на „Армията на спасението“. Претърпяхте злополука.

Новината само го притесни повече.

— 3-з-злополука? Затова ли... не мога да си движа ръцете?

— Една мълния едва не ви прониза. При падането сте ударили главата си в тротоара.

Паниката отстъпи място на недоверие.

— Ударен от гръм? Но такова нещо не може да се случи в действителност. — Питър се втренчи в нея. — Нали?

Елизабет поклати глава.

— Случва се. Понякога. Но при вас... Е, извадили сте късмет. Шофьорът на таксито каза, че...

Спомените нахлуха в главата на Питър.

— Този негодник! — яростно извика той. — Да ме изхвърли от колата си! Можете ли да си представите?

Той отново направи опит да повдигне ръце. Погледна към тях и разбра причината за неуспеха си.

— Какво, по дяволите...

Питър бясно се замята в леглото. Елизабет се поздрави, че е проявила достатъчно здрав разум да не свали ремъците. Дори се замисли дали да не даде на пациента някакво успокоително.

— Ограничителите са само в интерес на вашата сигурност. Ако се опитате да бъдете по-спокоен...

— Сигурност? От кого ме предпазвате? — Внезапна болка го накара да изстене.

— Какво ви е? Да не би да ви боли главата?

— Не, стомахът.

— Стомахът? — повтори изненадано тя. Болката в стомаха не можеше да има нещо общо с падането. А сега, когато и наркотиците бяха отхвърлени като възможност...

— Заради... онзи глупав сандвич.

— Сандвич ли казахте?

— Сандвич — остро повтори той.

— Сигурен ли сте, че не искате да кажете „заради онази проклета шапка“?

— Как разбрахте за шапката?

Ще се побъркам, помисли си Елизабет.

— Просто ми отговорете какво имате предвид: „шапка“ или „сандвич“?

Двамата се втренчиха един в друг.

— Ако смятате, че ям шапки, това обяснява защо съм завързан... Но може би ако се закълна, че наистина не ям шапки и че никога не съм ял...

Елизабет почувства, че трябва да седне някъде. Тя придърпа един стол и се отпусна върху него.

— И така, вие нямате шапка?

— Не, можете да се успокоите. Тъй като не разполагам с шапка, не е възможно и да изям шапка, нали? Така че нямате причина да ме държите вързан. — Гласът му закачливо трепна. Питър беше почнал да си мисли, че прекрасната червенокоса е някоя избягала от психиатричното отделение пациентка. Сигурно беше отмъкнала бялата престилка отнякъде и сега се представяше за лекар.

— Спомняте ли си как се казвате? — попита го тя.

— Да, спомням си. Името ми е Питър Форчън. И ако не бях вързан, щях да ви се представя както подобава. — Питър спря поглед върху табелката, закачена на джоба на престилката. — Вие, ако не се лъжа, сте доктор Елизабет Мърчант.

— Да — отвърна Елизабет. Не знаеше как да си обясни промяната в поведението на пациента.

— Сега, след като вече сме се запознали... — започна Питър намерение да поднови молбите си за освобождаване.

Една сестра надникна в стаята.

— Не открихме шапка, доктор Мърчант.

Докторът и пациентът се измериха с поглед.

Питър започна да разказва на докторката за развоя на събитията през този злополучен ден. Когато стигна до обяснението как шофьорът се е заблудил от думата „дрогерия“ и е помислил, че клиентът му търси някакъв вид наркотици, Елизабет подозрително се усмихна.

— Може би някой ден и на мен всичко това ще ми се струва смешно — каза той и разтърка китките си. — Сега, когато вече знаете, че не съм нито наркоман, нито шизофреник, ще ми разрешите ли да се обадя по телефона?

Елизабет беше сериозна млада жена. Дори понякога я упрекваха, че ѝ липсва чувство за хумор. Сега изпита желание да подразни Питър

Форчън, като го попита дали се кани да позвъни на дрогериста, или да си поръча такси, макар добре да знаеше, че той гори от нетърпение да се свърже с Опенхаймер.

Елизабет беше чувала това име. Нямахме вестник или списание в Чикаго, където човек да не се натъкне на рекламите на Чарлс Опенхаймер. Усмивнати блондинки в предизвикателни пози рекламираха секси корсажи, а над тях се мъдреше надпис: „Само това, което предлага Опенхаймер заслужава да се докосне до моето тяло“. И така нататък... Тя лично мислеше, че секси бельото е голяма глупост.

— Доктор Мърчант?

Елизабет примигна.

— О, да, телефона... Разбира се. — Тя пое към вратата. — Можете да се обаждате колкото си щете, господин Форчън. Всички разговори ще бъдат приведени към сметката ви.

След няколко неуспешни опита да се свърже с Опенхаймер, Питър реши да позвъни на Тру. Започна да набира номера, но внезапно спря. Чувстваше се някак... особено. Не, че му беше неприятно, просто... Сякаш го беше обзела еуфория. Наистина странно, като се има предвид това, което му се беше случило. Зачуди се дали не му бяха дали някакво успокоително. Ако доктор Мърчант не беше излязла, щеше да я попита.

Питър затвори очи. Доктор Елизабет Мърчант... Дали всички психиатри бяха толкова прелестни?! Във всеки случай тази поне беше. Как ли й викаха приятелите? Елизабет? Лиз? Не можеше да бъде Лизи, звучеше много превзето. Елизабет. Да. Със сигурност се обръщаха към нея с „Елизабет“.

Една глава с бяла касинка надникна в стаята. Беше сестрата, която преди малко разговаряше с доктор Мърчант.

— Имате ли някакви проблеми? — любезно запитва тя.

— Проблеми ли?

Сестрата посочи към телефонната слушалка в ръката му.

— Как вървят разговорите?

— О! — Питър бързо се съвзе. — Дава заето. Тъкмо се канех да опитам отново.

— Доктор Мърчант ме изпрати да видя дали не сте гладен.

Питър си помисли, че наистина е малко гладен. Сестрата продължи:

— Но никакви сандвичи или нещо от този род. Само малко супа, а може и крем карамел...

Думата „сандвич“ накара Питър да потръпне от погнуса.

— Не! Не съм гладен! — разпалено отвърна той.

— Добре — успокои го сестрата. Беше свикнала със странностите на пациентите от този етаж. Тя понечи да затвори вратата.

— Почакайте — спря я Питър. — Не мога ли да бъда преместен в друго отделение?

— Съжалявам, вече опитахме. Болницата е пълна. Бурите винаги ни отварят много работа. Все пак сте в отделна стая и то само до утре сутринта.

Сестрата изчезна и Питър отново се хвана за телефона. Първо набра номера на Опенхаймер. Надяваше се вече да се е прибрал. Никой не отговори. Пък и какво ли щеше да му каже? Че е пуснал срещата си с него, защото е бил ударен от гръм? Той натисна вилката и отново набра.

— Тру, ти ли си?

— Пийт! Мили Боже! Какво става? Някаква лекарка се обади, за да ни съобщи, че си дрогиран, че имаш халюцинации и бълнуваш за дрогеристи. И че си ударен от гръм! Баба искаше да дойде при теб веднага, но знаеш, че самолетът на компанията е на ремонт, а тази вечер няма полети до Чикаго. Какви са новините за теб? Изглеждаш ми съвсем добре. Между другото, откъде ѝ хрумна на онази откачена лекарка да твърди, че си дрогиран? Точно ти! Това наистина е забавно.

— Историята е дълга и объркана, Тру, и не съм в настроение да си я припомням отново. В момента единственото нещо, за което се притеснявам, е как да се свържа с Опенхаймер.

Кое то не беше съвсем вярно.

— Всичко е наред, Пийт. Още щом научихме новината, му позвъних. Първо го потърсих в ресторанта. Представяш ли си? Беше осем и петнайсет, а него вече го нямаше там!

Питър не се изненада. Хора като Опенхаймер — и като него самият — не си губеха времето в чакане.

— Значи той не знае, че съм в болница?

— Напротив, знае — отвърна Тру. — Успях да го открия у тях към девет и всичко му обясних.

— Не си споменал за наркотиците и за психиатрията, нали?

— За какъв ме мислиш? Да не съм идиот? Или може би смята, че наркоманията и лудостта се ширят из цялото семейство?

— Никак не е смешно, Тру.

— Казах му, че си ударен от гръм. Опенхаймер наистина беше впечатлен. Искам да кажа, че ако му бях съобщил, че те блъснал автобус, докато си пресичал улицата или че те е ударила падаща тухла по главата той вероятно щеше да си помисли, че го будалкам. Но кой може да измисли нещо като... ударен от гръм?

— Мълнията не падна точно върху мен, Тру.

— Зная, зная. Лекарката ни обясни. Предадох случая в малко по-черни краски. Всичко мина наистина добре.

— Сигурен ли си? — Питър не беше убеден. — Какво каза той?

— Наистина беше загрижен за теб. Поиска да научи всичко с подробности. Какво е състоянието ти, къде си и колко време ще останеш там. Каза, че болницата на „Армията на спасението“ е най-добрата в Чикаго.

Питър усети смътно безпокойство.

— Каза ли му, че съм точно в тази болница, Тру?

— Какво става, Пийт? Да не би да искаш да го излъжа? Какво значение има? Ще ти изпрати цветя...

— Или лично ще ми ги донесе! Позвъних у тях, но никой не вдигна. Той е тръгнал насам.

— Не може да бъде! В девет и половина вечерта и то в такъв проливен дъжд? След като му казах, че утре те изписват?

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва точно на мен. Само това липсва — Опенхаймер да се появи на регистратурата и когато попита за мен, да му кажат: Да, имаме такъв пациент. Питър Форчън, стая номер петстотин и две на петия етаж. В психиатричното отделение.

— Не мисля, че... — промълви Тру.

— Трябва да се махна от тук! Ще отида в хотела. Обади се на Опенхаймер утре сутринта и му кажи, че са ме изписали по-рано. По дяволите! Чудя се колко ли е далеч къщата му от болницата? Надявам се поне бурята да го забави.

Тру въздъхна:

— Ще ти припомня, че преди няколко часа също разговаряхме по телефона и ти ме успокояваше: „Отпусни се, Тру. Какво толкова може да се случи?“.

Питър трескаво разсъждаваше. Дрехите! Къде, по дяволите, бяха пхнали дрехите му? Гардеробът беше празен. Трябва да го бяха разсъблекли още преди да го пренесат в психиатричното отделение. Проклятие! Нямах да стигне далеч в тази болнична нощница.

Може би дрехите му бяха останали в предишната стая. Кой беше номерът ѝ? Сестрата беше споменала нещо за стая сто и... Да, стая сто и втора! Точно така. Сега оставаше само да се смъкне долу, да вземе дрехите си от гардероба, да излезе навън и да наеме такси до хотела. Надяваше се утре, когато се събудеше в луксозния си хотелски апартамент, да е забравил за този кошмар.

Когато пресече стаята почувства леко замайване, но щом стигна до вратата усети нов прилив на сили. Открехна вратата и предпазливо надникна навън. Беше сигурен, че сестрите няма да одобрят някой от пациентите да напусне отделението без лекарско разрешение. А ако го видеше Елизабет Мърчант, сто процента щеше да го накара незабавно да се върне в леглото. Достатъчно ясно го беше уведомила, че ще го изпише едва след двацет и четири часово наблюдение. Не, че можеше да го задържи тук пряко волята му, но... Най-много да реши, че отново е изпаднал в шок и да го върже с онези ремъци...

Пътят беше чист. На хоризонта не се мяркаха никакви лекари сестри. Питър се измъкна тихо от стаята. Изходът беше само на няколко крачки и той реши, че късметът му най-после е проработил. Само дано не се окажеше заключено. Натисна бравата. Вратата плавно се отвори. Питър се плъзна към стълбището и облекчен въздъхна. Спря колкото да събере сили и пое надолу.

Когато стигна до втория етаж вече се чувстваше значително по-добре. Чу смях и нервно се огледа. Едва след няколко секунди разбра, че смехът идва от него. Странно. От години не се беше смял на глас. По-точно, от седемнайсет години. Лежеше с Лидия в легло и току-що беше казал: „С удоволствие ще се оженя за теб“.

Питър не изпита познатото чувство на досада и съжаление при този спомен. Дори се засмя още веднъж. По-скоро се изкиска. Да. Дватамата с Лидия наистина бяха прекарвали диви и страстни нощи заедно. Спомни си как същата тази вечер тя му беше предложила да се оженят, той беше отвърнал с „да“, след което слушаха някакъв дивашки рокендрол по радиото и затанцуваха бясно из стаята — съвсем голи.

Разбира се, беше танцувал с много други жени след Лидия, но никога така лудешки и никога — гол. Беше оставил зад гърба няколко кратки връзки, но в нито една от тях не откри отново голямата страст.

Питър притвори очи. Сякаш отново долавяше ритъма на онзи рокендрол... Изведнъж се сепна. Наистина чуваше музика! Той погледна към вратата, зад която се носеха звуците. Номер три — педиатрия. Питър приближи и рязко я отвори.

Музиката зазвуча по-силно. Той пое по дългия коридор, следвайки живите звуци на рокендрола. В дъното имаше стая с осветена врата. Беше пълна с деца и сестри, които танцуваха. След миг Питър се озова вътре. Някой го дръпна за ръката. Малко червенокосо момиченце го гледаше с очакване.

— Искаш ли да танцуваме?

— Защо не? — отвърна без колебание Питър. — А ти случайно не се ли казваш Елизабет?

— Как така е изчезнал? — извика Елизабет и забърза към стаята на Питър. Младата сестра едва смогваше да я догони.

— Само преди десет минути беше тук. Говореше по телефона. Всъщност, линията беше заета, но той се канеше да опита отново. Каза, че не иска нищо за ядене и...

Влязоха в празната стая.

— Никой не го е видял да излиза. Той изглеждаше малко... разстроен заради...

— Заради какво? — нервно я прекъсна Елизабет. Нима това трябваше да се случи точно сега, когато оставаха само две седмици до преместването ѝ в Ню Йорк?! Ако нещо се случеше с пациента и тя, и болницата щяха да попаднат под ударите на закона, преди да успее да изрече дори... „шапка“.

— Здравей. Обажда се Марша от номер три. Случайно да сте изгубили пациент? Висок симпатичен мъж с тъмнокестенява коса...

Елизабет грабна слушалката от ръката на сестрата.

— Къде е той? Добре ли е?

Отсреща се чу смях.

— Добре? Трябва да призная, че за човек на неговата възраст наистина знае как се играе рокендрол. Какви движения само! Макар че нощницата му доста се отваряше. Вярно, че децата нищо не забелязаха, но някои от сестрите... Жалко, че не е с всичкия си. Наистина е симпатяга. И каква чудесна...

Елизабет затвори слушалката и се спусна към асансьора. Вратите точно се отваряха и тя едва не събори един сивокос господин с кутия шоколадови бонбони в ръка.

— Извинете ме. Много съжалявам.

Мъжът студено кимна и се насочи към сестрата.

— Имате ли пациент на име Питър Форчън във вашето отделение?

Вратите на асансьора се затвориха.

Оркестърът изсвири своя заключителен акорд. За тази вечер танците приключваха. Децата зашумяха недоволно.

Но не само малките пациенти бяха разочаровани. Питър едва беше почнал да загрява.

Малко неща бяха в състояние да шокират Елизабет Мърчант. Танцуващият с разтворена отзад болнична нощница Питър Форчън беше едно от тях. Сестрата до нея се изкикоти и кимна с глава към Питър:

— Ваш ли е?

Елизабет мълчаливо кимна.

Сестрата отново се изсмя.

— Допуснахме, че е от психиатрията и затова решихме да го задържим за малко, за да се повесели. Наистина е съвсем безопасен. Само дето се чуди защо още не е усетил морския бриз.

— Дайте ми един халат за него — нареди Елизабет.

— Веднага, докторе — отвърна сестрата, изненадана от липсата на чувство за хумор у лекарката.

Сестрата се върна с халата точно когато всички лампи светнаха и персоналът започна да прибира пациентите си. Питър остана сам на дансинга и замаха с ръка за довиждане на своите нови приятели.

Елизабет се втурна през тълпата деца и медицински сестри застана пред Питър. Той се захили и попита:

— Искаш ли да танцуваме, Лизи?

— Танците свършиха, господин Форчън. — Смяташе да го заведе в стаята му и да направи нови неврологични изследвания възможно най-бързо. Възбуденото ексхибиционистично поведение на пациента ѝ я изпълни със съмнения. Това не бяха симптоми на леко мозъчно сътресение. Дали електрическата дъга на мълнията не беше засегнала по-сериозно мозъка му? Не, каза си тя и пристъпи напред с разтворен в ръцете халат.

Питър отново започна да се върти, макар музиката да беше спряла. Всъщност, вече не беше в настроение за танци. Дори не можеше да си обясни защо беше танцувал. Какво го беше прихванало?

Каквото и да бе, за щастие бе отминало. Чувстваше се ужасно глупаво. Отпусна се уморено в близкото кресло, но веднага скочи отново. Гъста червенина плъзна по лицето му. За първи път се замисли върху това, че беше гол под развятата болнична нощница.

Елизабет му подаде халата, като дискретно гледаше встрани.

— Вижте, това вероятно е посттравматична реакция на всичко, което ви се е случило днес. Просто ще направим някои допълнителни изследвания, за да се уверим, че нищо не сме пропуснали. Не се тревожете — говореше Елизабет на изтощения си пациент по пътя към петия етаж.

— Просто не мога да си обясня как се случи това. Сякаш изпаднах в транс... Само че не беше истински транс. Като че бях в... допир със самия себе си.

Питър погледна към Елизабет. Още не можеше да се отърси напълно от онова чувство. Усети, че ѝ се усмихва и че си мисли колко е привлекателна. Би му харесало да потанцува с нея. И не само да потанцува...

— Никой не те е наричал Лизи, нали? — попита меко той.

Не, едва не извика Елизабет, но ми харесва, когато ти го казваш. Какво ли щеше да изпита, ако силните му ръце се увиеха около нея и я притиснеха към полуголото му тяло? За бога! Как можеше да си мисли за такива неща, укори се тя. И то за пациент!

Елизабет стреснато отмести поглед от Питър и остро отвърна:

— Не. Никой никога не ме е наричал Лизи.

Питър се изненада от студенината в гласа ѝ. Особено след като му се беше сторило, че тя няма нищо против той да я нарича Лизи. Очевидно не понасяше галените обръщания. Защо ли изобщо мислеше за това?!

Вратите на асансьора безшумно се отвориха. Елизабет побърза да излезе навън. Или поне опита. Защото когато единият ѝ крак стъпи на твърда земя, тя усети как някаква сила я хваща и дръпва обратно в асансьора.

В следващата секунда Елизабет се озова притисната към стената и видя как ръката на Питър натиска бутона.

— Луд ли сте? — извика тя и с ужас разбра, че отговорът е „Да“.

Ако знаеше, че сивокосият господин, който чакаше пред вратата на асансьора беше самият Чарлс Опенхаймер Грети, Елизабет щеше да си обясни импулсивната реакция на Питър. Затова пък нищо не можеше да обясни следващото му действие. Той я сграбчи в прегръдките си и пламенно я целуна. А тя страстно му отвърна.

ТРЕТА ГЛАВА

Асансьорът спря на първия етаж. Лаборантът влезе вътре кимна учтиво към двойката, но си помисли, че за първи път вижда лекар, който да е по-блед и разтреперан от пациента си. Самият пациент, застанал на почтително разстояние от лекаря също не изглеждаше много добре.

Пътуваха в мълчание. Лаборантът слезе на четвъртия етаж.

— Много съжалявам — започна Питър веднага, щом вратите се затвориха. — Наистина не зная какво ми стана.

— Това е толкова... необичайно — въздъхна Елизабет. — Сигурно се разболявам от нещо...

За секунда погледите им се срещнаха, после бързо се отместиха встрани и накрая се заковаха в пода на асансьора.

Питър промълви:

— Опенхаймер.

Елизабет разсеяно го погледна и машинално повтори:

— Опенхаймер?

— Той чакаше пред асансьора.

Тя се гордееше с бързата си мисъл, но трябваше да признае, че в този случай не успя да схване за какво ѝ говори Питър. Той отпаднало обясни:

— Наистина оплесках цялата работа. Той никога няма да се съгласи да сключим сделката при тези обстоятелства.

— Кой? — вяло попита Елизабет.

— Опенхаймер — с безразличие повтори Питър. Странно! Не се притесняваше как магнатът ще приеме престоя му в психиатричното отделение и какви изводи ще си направи от мистериозното му изчезване от болничната стая. Опенхаймер имаше всички основания да заключи, че Питър Форчън е луд.

Но мислите на Питър бяха изцяло заети с Елизабет. Доктор Мърчант наистина беше прелестна. И стройна. И зашеметяващо червенокоса... Питър познаваше доста жени, които бяха по-красиви и

съблазнителни от нея, а освен това нямаше нужда да ги преследва — те сами идваха при него. Елизабет го беше впечатлила със своя професионализъм, с привързаността към работата си и без съмнение му допадаше. Никога, дори с Лидия, не беше изгубвал изцяло контрола над себе си както в момента, когато целуна Елизабет.

Направи опит да не гледа към нея, но откри, че ѝ се усмихва.

Елизабет отбеляза наум, че усмивката на Питър Форчън е неотразима. Тя бързо отмести поглед встрани и притвори очи.

Ето, че пак се случваше. Сърцето ѝ силно заби, пулсът ѝ се ускори. Това наистина беше лудост. Може би Питър имаше медицинско основание за своето поведение, но какво извинение щеше да намери тя за себе си? Как можеше да се чувства привлечена от един напълно непознат човек, неин пациент при това? И то след като току-що го беше заварила да танцува с разтворена отзад нощница върху болничния дансинг!

Беше работила прекалено много. Сигурно затова се чувстваше и държеше толкова странно. Напоследък напрежението ѝ беше голямо. Трябваше да приключи с много неща в болницата... Дали щеше да успее да се пребори с моментната си лудост?

Гласът на Питър прекъсна мислите ѝ.

— Едно кафе?

Елизабет се стресна. Разбра, че асансьорът е спрял на осмия етаж, където беше кафенето на болницата. Тя кимна. Беше готова на всичко, за да се измъкне навън.

Вече бяха стигнали до бара, когато лекарят в нея се обади:

— Не трябва да пиеш кафе в твоето състояние.

Той заговорнически ѝ смигна:

— Това, което обикновено пия, е чисто уиски, но за ваше успокоение ще си поръчам чай, докторе. Чаят няма да ми навреди, нали?

— Да — съгласи се Елизабет. В този момент и на нея самата ѝ се щеше да пийне нещо по-силно, но се въздържа. Поръча си кутия кондензирано мляко.

Когато се запътиха към касата Питър внезапно спря и сериозно я погледна.

— Много съжалявам...

Елизабет отчаяно отвърна:

— Моля ви, господин Форчън, нека просто се престорим, че нищо не се е случило. Вашето състояние... И онова танцуване, и... Наистина бях... шокирана. Изненадвам се от себе си... Понякога места като... асансьорите, например могат да доведат до... странно усещане. Вие очевидно бяхте изпаднал в паника. Аз, явно... — Тя затърси подходящите думи. — Явно съм в недобро състояние. И ако свържете нещата, може би ще си обясните всичко.

Елизабет беше още по-объркана, отколкото преди обяснението.

Питър се усмихна:

— Аз говоря за парите, Елизабет. Нямам в себе си нито цент.

Елизабет все още се бореше с чувството си на обърканост. Стори й се, че Питър споменава „нерви“ и разсеяно каза:

— О, Питър, не бъди така жесток със себе си! Сигурна съм, че през по-голямата част от времето нервите ти са в ред.

Той продължи да я наблюдава усмихнато.

— Какво толкова смешно има? — нетърпеливо попита тя.

— Парите, Елизабет. Говоря ти не за нерви, а за пари. За долари и центове. С които да платим твоето мляко и моя чай. Нямам нито цент в себе си. — Той посочи към болничния халат, в потвърждение на думите си.

— О! — Елизабет се чувстваше наистина глупаво. Тя разсеяно приглади косата си назад. — О, да, пари... Помислих, че...

— Обикновено объркване — пари, нерви...

— Като сандвич и шапка — предположи Елизабет.

Двамата се засмяха.

— Следващия път трябва да ме оставиш аз да те лекувам — каза Питър.

— Дадено — отвърна Елизабет и си помисли, че следващ път едва ли ще има.

— Знаех си, че ще се появи — отбеляза Питър и сръбна от чашата си. Елизабет въпросително го погледна и той поясни:

— Опенхаймер.

— Опенхаймер ли?

— Това беше той — мъжът, който разговаряше със сестра пред асансьора. С положителност вече е осведомен, че не само съм приет в психиатрията, но и съм успял да избягам оттам. Като си помисля само, че намираше общи черти между нас двамата! И аз бях на същото

мнение, докато не ми се случи всичко това. В минутата, когато видях Опенхаймер пред асансьора, разбрах, че шансовете ми да получа компанията му са нулеви.

Нещата започнаха да си идват на мястото. Елизабет си спомни, че когато отиваше да прибере Питър от педиатрията, беше чул възрастният мъж да пита дежурната сестра за пациент на име Питър Форчън.

— Когато го видях насреща си, ме обзе паника. Не можех да си представя, че ще трябва да застана срещу него и да започна да му обяснявам... — продължи да разказва Питър.

Елизабет съчувствено подхвърли:

— Все още можеш да се разбереш с него. Не е казано, че трябва да научи всички подробности.

— Почти съм убеден, че вече си е тръгнал. А и точно сега не съм в състояние да обяснявам на когото и да било.

Елизабет придаде на лицето си сериозно изражение.

— Наистина трябва да се върнеш в леглото, което между другото, изобщо не биваше да напускаш.

Двамата влязоха в асансьора и застанаха достатъчно далеч един от друг. За нещастие малко по-долу към тях се присъедини санитар с носилка и те трябваше да се свият, за да му направят място.

Когато спряха на петия етаж, Елизабет пристъпи навън, но секунда по-късно се втурна обратно в асансьора и притисна Питър към стената. Питър и санитарят я гледаха удивено.

— Опенхаймер — прошепна тя.

— Освободете най-после този асансьор! — обади се плътен мъжки глас. Санитарят инстинктивно натисна бутона за отваряне на вратите.

— О, не — изохка Питър.

Елизабет го дръпна за ръката:

— Качвай се!

— Какво?

— Качвай се на носилката. Бързо! — каза тя и отметна чаршафа.

Чарлс Опенхаймер Трети отстъпи встрани, за да направи място на Елизабет, която избутоваше покритата носилка навън. После магнатът влезе в асансьора, без да обръща повече внимание нито на

доктора, нито на пациента. Затова пък удостои с поглед санитаря, но само защото изражението на младежа беше някак странно.

Питър се събуди и усети, че се чувства значително по-добре. Той се усмихна на симпатичната сестра, която внесе пълен поднос в стаята и попита с престорено безразличие:

— Кога ще мине докторът на визитация?

— Тази сутрин — отвърна сестрата и му помогна да седне в леглото. — Как спяхте?

— Като пън — усмихна се Питър и блажено се протегна.

Сестрата се засмя:

— Нищо чудно! След онова бясно танцуване...

— Значи сте чули... за това?

— В болницата няма човек, който да не знае.

Питър се изчерви:

— Снощи бях малко... не на себе си. Аз всъщност не съм както сигурно ви е известно.

Сестрата кимна:

— Да. Трябва да ви кажа, че според слуховете сте ударил в земята всички професионални танцьори. Очевидци разправят, че сте правил неповторими движения върху дансинга.

Червенината по лицето на Питър се сгъсти. Можеше да си представи как е изглеждал, понесъл се във вихъра на танца с разтворена на гърба болнична нощница. Сестрата го гледаше с живо любопитство.

— Наистина изглеждате по-добре, отколкото на снимката.

— На снимката?! — трепна Питър. — Нима са ме снимали миналата нощ?

— Не — засмя се тя. — Говоря за снимката от сватбата на брат ви. На нея сте заедно с цялото си семейство. — Тя се приведе към него със замечтано изражение. — Вярно ли е, че брат ви е жертвал богатството в името на любовта?

Питър кимна. Сестрата въздъхна:

— Толкова е романтично!

— Някои хора биха казали, че е ужасно глупаво — отбеляза Питър. Всъщност, имаше предвид Опенхаймер, който беше използвал

точно този израз, когато беше научил новината. Не че имаше някакво значение какво мисли Опенхаймер за Адам или за който и да било друг член от семейство Форчън, но... Разбира се, Питър щеше да се свърже с него веднага щом излезеше от болницата, но не хранеше никакви надежди, че старият магнат ще се съгласи да възобнови преговорите.

— А, ето го и доктора — възкликна сестрата.

Питър нетърпеливо се извърна към вратата и нервно приглади косата си с ръка. Дали сега, когато вече беше на себе си щеше да възприеме доктор Елизабет Мърчант в по-различна светлина?

За негова голяма изненада лекарят се оказа беловласо старче около седемдесетте с очила с телени рамки и особена усмивка. Това беше доктор Бенджамин Ейнджъл, шеф на невропсихиатричното отделение.

— Значи това е щастливецът? — каза той с европейски акцент.

— Щастливец ли? — изсмя се сухо Питър. — Мисля, че сте объркали пациента, докторе.

Старчето шеговито му се закани с пръст:

— Мълнията можеше да падне и върху вас, млади приятелю. Затова казвам, че сте щастливец.

Питър се усмихна. Очакваше Елизабет и беше разочарован, че не я видя, но трябваше да признае, че този мъж му допада. Дано само да не е отстранил Елизабет и да се е заел сам със случая. Гласът на лекаря прекъсна мислите му:

— Като изключим това, че пулсът ви е ускорен, всичко е наред. Няма за какво да се притеснявате. — Той се усмихна загадъчно и взе картоната му. — Доктор Мърчант сподели с мен, че... доста сте я впечатлили и объркали, приятелю.

— Наистина ли? — възкликна Питър.

Доктор Ейнджъл го погледна над рамките на очилата си.

— Говоря за вашата диагноза.

— О, да, моята диагноза... — Сърцето на Питър лудо биеше.

— Тя поиска и моето мнение — добави лекарят.

— Да, вашето мнение — автоматично повтори Питър.

— Прегледах всички изследвания и заключения и трябва да призная, че доктор Мърчант се е справила блестящо със случая ви. Както винаги. И това е друга причина, поради която можете да се чувствате щастливец. Доктор Мърчант е един от най-добрите ни

специалисти. По-точно, един от бившите ни най-добри специалисти, тъй като скоро ще ни напусне.

— О, Господи! — възкликна Питър.

— Успокойте се, млади момко. Тя не умира, а просто заминава.

— Заминава?

— Да. Предложиха ѝ място в неврологичната клиника на доктор Гослин в Ню Йорк. За млад специалист като нея това е голямо признание. Тя е много амбициозна и упорита. И все пак...

Доктор Ейнджъл замълча и се загледа в Питър.

— Все пак какво?

Лекарят премигна и отвърна:

— Все пак, колкото и банално да звучи, човек веднъж е млад.

— Предполагам, че сте прав.

Доктор Ейнджъл смени темата:

— Сега вече се чувствате като самия себе си, нали?

Питър се усмихна:

— Да, така мисля.

— В такъв случай не бихте имали нищо против едно посещение, надявам се.

О, не! Само не Опенхаймер! Не и тук.

За негово голямо облекчение на вратата се появи баба му. Джесика нахлу в стаята и забърза към леглото на внука си:

— Да знаеш как ни уплаши!

— Съжалявам, бабо.

Тя се изкикоти:

— Наркотици! Психоза! Тази доктор Мърчант трябва да е някоя млада и неопитна стажантка.

— О, не, много е опитна. Като лекар, искам да кажа — побърза да уточни Питър.

Джесика замислено го погледна и той се почувства неловко.

— Не трябваше да пропътуваш цялото това разстояние, бабо. Наистина съм добре. Днес следобед ще ме изпишат. Можем тръгнем обратно за Денвър още тази нощ.

— А какво ще стане с преговорите?

— Не знам. Имам чувството, че Опенхаймер е променил мнението си. Той никога не би поверил компанията си на човек, който тръгва за делова среща, а се оказва в психиатрията.

— Не е в твоя стил да се предаваш, Питър — сгълча го Джесика.
— В края на краищата ти си жертва на поредица от нещастно стекли се обстоятелства.

Питър потисна усмивката си. Баба му не знаеше и половината от това, което се беше случило в действителност. Той се надяваше тя никога да не научи. Особено за моментната му слабост към червенокосата лекарка. Иначе веднага щеше да забие сватбените камбани.

— Моля, седнете, госпожо Форчън.

— Доктор Бенджам!

Ейнджъл се надигна от стола си и любезно посочи празното кресло срещу бюрото си.

— Искам да разбера всичко за състоянието на внука си, доктор Ейнджъл — започна Джесика.

— Внукът ви изглежда чудесно, госпожо Форчън. Трябва да призная обаче, че аз самият го видях преди малко за първи път. Все пак искам да ви уверя, че се намира в добри ръце. — Той взе снимката, поставена върху бюрото му, и я обърна с лице към посетителката си.

Джесика вдигна вежди при вида на привлекателната червенокоса са жена. Тя стрелна лекаря с поглед.

— Доктор Мърчант, предполагам.

Той се усмихна.

— Снимката е правена веднага след завършването ѝ на медицинския институт. Беше първенец на випуска. Изключителна млада дама.

— Наистина трябва да е много специална, след като държите снимката ѝ на бюрото си — язвително подхвърли Джесика.

— Харесвате ми, госпожо Форчън.

— Както, очевидно, харесвате и нея.

— Обожавам Елизабет — призна той. — Тя ми е като дъщеря. Или по-скоро като внучка, тъй като е само на трийсет и една, а аз скоро навърших шейсет и девет.

Доктор Ейнджъл погледна към снимката и въздъхна:

— Надявах се един ден да ме замести тук, в болницата. Хранех и други надежди за нея...

Двамата размениха по един поглед, пълен с разбиране.

— За какво мислиш? — попита Елизабет и побутна салатата си.
Бенджамин Ейнджъл се засмя.

— За един много симпатичен млад мъж.

— Бен — прекъсна го тя. — Бих искала да чуя мнението ти за неговото психическо състояние, а не за външния му вид.

Доктор Ейнджъл сви рамене.

— Той твърди, че се чувства отлично. Никакво главоболие, никакви прилошавания. В резултатите от многократните неврологични изследвания и в рентгеновите му снимки няма нищо обезпокоително.

— А как е... психически? — попита Елизабет.

— Просто е бил слабо дезориентиран и е танцувал няколко минути миналата нощ. Нима в това има нещо ненормално?

— Не беше само това — каза тя и се изчерви.

Доктор Ейнджъл загрижено я погледна.

— Елизабет, ще ми кажеш ли какво става? Забелязах, че си разстроена още тази сутрин, когато ме помоли да го прегледам. — Той взе ръката ѝ. — Но ти трепериш!

— Не спях добре. А и натоварването в болницата не беше малко. Знаеш, че искам да оставя всичко в ред, като замина.

— Работиш прекалено много.

— Това е характерно за лекарите.

— Не — възрази той. — Не всички лекари посвещават цялото си време на своята професия. Повечето имат и личен живот.

— Веднъж вече опитах да имам личен живот и това ми стига — напомни му тя.

— Вярно е, че преживя голямо разочарование с Алън, но забравяй, че и двамата бяхте прекалено млади, неопитни и нетърпеливи да опитате любовта.

— Моля те, Бен. Добре знаеш, че допуснах да ме правят глупачка. Алън Паркър беше голямата грешка в живота ми. Не смятам да я повтора отново.

Елизабет винаги владееше чувствата си. Дори преди шест години, когато Паркър я изостави след едва шестмесечен брак тя не показва, че е особено разстроена.

— Какво те притеснява, Елизабет? Не оставяй това да те измъчва, сподели го.

Елизабет покри с длани лицето си.

— О, Бен. Той ме... целуна.

— Разбирам — засмя се Бен.

— И това ми хареса! — призна тя и срещна погледа му.

Бен успокояващо потупа ръката ѝ:

— Бих се разтревожил, ако ми беше казала, че не ти е харесало — подразни я той. — Наистина много симпатичен млад мъж. Как би могла да не те развълнува целувката му?!

Тя разчувствано го погледна:

— Аз... Аз също го целунах.

— Рефлекс — обясни кратко той.

— О, Бен, толкова се срамувам!

— Винаги си прекалено сурова към себе си, Елизабет. Ти човек като всички останали. Този приятен мъж, който при това и ерген, те е целунал и ти си му отвърнала със същото. Какво толкова ужасно има в това?

— Ужасното е, че този човек е мой пациент. Това противоречи на лекарската етика. Между другото... — Тя с любопитство погледна събеседника си. — Откъде знаеш, че не е женен?

Бен едва се сдържа да не се изсмее:

— Не си ли чувала за семейство Форчън? За веригата от универсални магазини, които са тяхна собственост?

— Не.

— Доскоро аз също не бях чувал — призна той. — Семейството се състои от четиринайсет човека, а Питър Форчън е президент на семейната компания и притежава една трета от акциите.

— Да не би той да ти е разправял тези работи? — подозрително попита Елизабет.

— Не той, баба му. Днес пристигна от Денвър да го види. Попоказвах си с нея...

Елизабет вдигна поглед към тавана:

— Мога да си представя какви ги е напикавала по мой адрес. Да ѝ кажа, че внукът ѝ е...

— Наркоман?

— Не бях толкова директна. Просто изказах предположението, че е под въздействието на марихуана, кокаин и хашиш.

Бен се изкиска.

— Тя беше много развеселена. Уверявам те, че не те нападаше.

Елизабет промълви:

— Единственото ми успокоение е, че днес имам свободен ден и няма да се наложи да се срещам нито с господин Форчън, нито с баба му. Само мисълта, че мога да се видя с някой от тях... Днес го изписват, нали?

— Да. — Доктор Ейнджъл погледна часовника си. — Всъщност, би трябвало да е вече изписан.

Елизабет облекчено въздъхна. Бен продължи:

— Аз го посъветвах, ако има някакви проблеми... Някакви отклонения от нормалното поведение, да се обърне към теб.

Елизабет подскочи:

— Към мен?! Защо към мен?

— Защото ти си тази, която го лекуваше.

— Аз съм тази, която го целуна! — извика Елизабет и едва тогава се сети, че ресторантът е пълен с хора. Тя се огледа и видя любопитните погледи, насочени към нея.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти запазя апартамент в „Билтмор“? — попита Питър баба си по време на обяда в ресторанта на неговия хотел.

— Нали ти казах, че смятам да посетя приятелката си Маргарет. Докато те изписваха от болницата, аз ѝ позвъних и тя настоя да отседна при нея.

Питър настани баба си в едно такси и понечи да тръгне, но тя го спря:

— Нали запомни? Почувствах ли някакво неразположение, обади се на лекуващия те лекар. Доктор Мърчант, ако не се лъжа. Да, Елизабет Мърчант.

Питър объркано я погледна:

— Сигурен съм, че няма да ми се наложи.

Джесика се засмя и му махна:

— Късмет, скъпи.

Питър проследи с очи отдалечаващото се такси. Късмет... Смяташе да избягва късмета във всичките му разновидности — добър късмет, лош късмет, шапки, които носят късмет... Неговата съдба и съдбата на цялата компания зависеше само от разума, добрата воля и упоритата работа.

Питър доволно потри ръце. Чувстваше, че възвръща формата си. Нямахше време за губене. На първо място щеше да уговори нова среща с Опенхаймер и да се опита да му обясни историята с психиатрията. Разбира се, щеше да премълчи за танците. А също и за кратката интерлюдия с Елизабет в асансьора.

Второ, може би щеше да отскочи до магазина и да си купи нова шапка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Питър, облечен в костюм на дискретно райе, влезе в един магазин за мъжко облекло, за да си купи нова шапка.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? — попита учтиво младият мъж, застанал зад щанда с шапките.

Питър се втренчи в костюма на продавача. Младежът се усмихна:

— „Армани“.

Питър автоматично отвърна:

— Приятно ми е да се запознаем. Питър Форчън.

Продавачът едва успя да потисне усмивката си:

— Не, господине, не ме разбрахте. Аз не съм Армани.

Питър поклати глава. Нима всички в Чикаго бяха побъркани?

— Тогава защо казахте, че сте Армани?

Младежът озадачено отвърна:

— Мислех, че... Всъщност, става въпрос за костюма. Стори ми се, че го харесахте. Той е от италианския моделиер Джорджо Армани.

— Продавачът спря поглед върху консервативния английски костюм на клиента си. — Но вие, може би предпочитате нещо... по-традиционно.

На Питър му се щеше да каже, че е дошъл само за шапка, но нещо в маниера на младия мъж го смущаваше.

— „Армани“ казвате. — Отново огледа костюма. Не беше в неговия стил. Виж, ако беше за Адам... Брат му имаше цяла дузина костюми от италиански моделиери и всички те му стояха чудесно.

— „Армани“ — повтори Питър. Изведнъж го обзе радостно вълнение.

— Някаква шега ли е това, господине? — любопитства продавачът. Питър въпросително вдигна поглед и младежът поясни: — Усмихвате се.

— Така ли? — изненада се Питър и хвърли поглед към отсрещното огледало. — Да, наистина.

Той пак се засмя. Продавачът притеснено потърси с поглед управителя. Беше постъпил на работа отскоро и още не знаеше как да се справя с „трудни“ клиенти.

Питър пристъпи към огледалото и започна подробно да се разглежда. Вирна брадичка, завъртя се наляво, после — надясно. Разкопча сакото си и критично огледа жилетката си. Свъси вежди и отново се усмихна.

Управителят на магазина не се виждаше никъде и продавачът трябваше да се примири със странностите на клиента.

— Нов костюм ли си търсите?

— Не търсех, но сега реших, че няма да е зле да си взема един.

— Ами... Мога да ви покажа най-новите английски костюми, които получихме... Нещо на тънко райе ли ще желаете, или може би...

— Не. Искам нещо като това, което вие носите.

Продавачът колебливо попита:

— Значи ще желаете костюм като моя, така ли?

— Защо, да не би да му има нещо?

— О, не! Костюмът е чудесен... Просто... Не мога да си ви представя в него... Искам да кажа, той е толкова различен от това, в което сте облечен...

Питър се засмя, но този път в смеха му се прокрадна фалшива нотка.

— Не зная как ми хрумна... Вие, разбира се, сте прав. Никога през живота си не съм носил италиански костюм.

Продавачът се изчерви.

— Не че не бихте могли да опитате. Всъщност, смятам, че костюм от „Армани“ би ви стоял чудесно.

— Наистина ли?

— Защо не пробвате един? Ще ви заведе до щанда за облекло.

Пет минути по-късно Питър Форчън се въртеше пред огледалото, а продавачът одобрително поклащаше глава.

— Цветът е прекрасен. И много ви отива.

— Чувствам се някак... странно. — Питър прокара ръка по сакото. Костюмът наистина му стоеше добре. Дали Елизабет Мърчант излизаше с мъже, които носеха костюми от „Армани“? Дали нямаше да му се присмее, ако го видеше облечен така? Питър затвори очи. Елизабет наистина имаше прелестна усмивка. И най-сладките устни...

О, не! Ето, че пак започваше! Гласът на продавача го сепна:
— Господин Форчън, добре ли сте? Да ви донеса ли чаша вода?
— Не, благодаря. Аз всъщност търсех шапка.

Продавачът безпомощно се озърна. В този момент отнякъде изникна управителят на магазина. Продавачът му направи знак с очи и мъжът приближи до тях.

Изведнъж Питър започна да се смее. Смееше се без никаква причина и не можеше да спре. Етикетът с цената силно заподскача и управителят се притесни не на шега, че дрехата ще се повреди. Не стига, че трябваше да усмирява този побъркан тип, но и както изглежда, щеше да се наложи да бръкне дълбоко в джоба си, за да плати скъпия костюм. Той пристъпи към Питър и внимателно подхвана:

— Господине, не смятате ли, че ще се почувствате по-добре, ако отново облечете вашите дрехи?

— Кабината за преобличане е насам, господин Форчън — услужливо рече продавачът.

Управителят рязко се обърна:

— Форчън ли споменахте току-що?

Младият мъж сви рамене:

— Поне под това име ми се представи.

Питър, който най-последно беше успял да се овладее, не можа да устои и подхвърли:

— Той пък ми каза, че е Армани.

— Не, не съм — защити се продавачът.

Управителят не му обърна внимание.

— Значи името ви е Форчън? Вие сте един от братята Форчън? И сте притежател на веригата от универсални магазини, собственост на „Форчън Ентърпрайзис“?

Питър кимна.

— На всичките четиринайсет. Ако желаете, ще се легитимирам.
— Той посегна към вътрешния джоб на самото, забравил, че документите са останали в старите му дрехи.

Продавачът се втурна към кабината за преобличане. Когато се върна, незабелязано кимна на шефа си. Беше успял да погледне документите на Питър и да се увери, че наистина е Форчън.

Управителят угоднически се усмихна:

— Извинете ни, господин Форчън. За нас е голяма чест, че сте решили да посетите магазина ни. Трябва да ви кажа, че костюмът сякаш е шит специално за вас. Нали така? — обърна са той към продавача. Последният усърдно закима. Нямаше представа кой беше клиентът им, но явно беше важна особа, след като шефът така се подмазваше. Управителят продължи: — Ако желаете се преоблечете...

— Реших да не се преобличам — прекъсна го Питър.

— Моля?

— Смятам, че никога досега не съм имал костюм, който да ми стои толкова добре.

Сега Питър обърна поглед към щанда за шапки. Продавачът, предугадил намеренията му, попита дали господинът не би погледнал онези каубойски шапки. Те биха били добро допълнени към новия му облик.

— Каубойска шапка ли? — засмя се Питър. — Не зная...

— Да, наистина, една каубойска шапка би изглеждала твърде...

— Екстравагантна? — подсказа му Питър.

— Точно така. Твърде екстравагантна.

— Може би имате предвид нещо като... цилиндър?

— Цилиндър ли? Да, мисля, че цилиндърът ще е напълно подходящ — кимна управителят.

Питър се обърна към продавача:

— А вие какво мислите по въпроса за цилиндъра?

— Цилиндър? С костюм от „Армани“? — плахо подхвърли продавачът.

Питър се ухили:

— Прав сте. Нека бъде каубойска шапка.

Още щом излезе на улицата, Питър реши, че е постъпил неправилно. Спря пред витрината на един магазин и се огледа в него.

— Изглеждам ужасно — промърмори той. Докосна с ръка леко кривнатата встрани каубойска шапка. После погледна ленения костюм в модна кройка. Изглеждаше като особняк, мошеник или... побъркан. Не можеше, да се появи в офиса на Опенхаймер в този вид. Погледна часовника си. Беше три и половина, а срещата му с магната беше уговорена за четири часа. Питър бърз пресметна. Беше оставил стария

си костюм в магазина с уговорката да му го изпратят в хотела. Ако изтичаше обратно, може би щеше да успее да се преоблече и да се върне навреме за срещата с Опенхаймер.

След седем минути нахлу задъхан в магазина. Продавачът го видя и забърза към него.

— Костюмът ми — извика Питър.

— Вече го изпратихме в хотела. Ще пристигне там в...

Питър изхвърча навън. В края на улицата имаше светофар. Камионът, на който беше натоварен костюмът му точно спираше пред него. Преди да разбере какво става, шофьорът се видя нападнат от някакъв луд с каубойска шапка на главата.

— Хей, приятелче, да не си смахнат? — извика шофьорът.

— Искam си костюма — изкрещя на свой ред Питър.

— По-добре се отдръпни, иначе може да пострадаш, когато потегля — посъветва го мъжът и натисна газта.

Питър отвори вратата и се метна в движение. Шофьорът наду клаксона.

— Искam си костюма и това е всичко. Той е в камиона ви — опита се да обясни Питър, но мъжът не му обърна внимание. В следващия миг прозвучаха полицейски сирени.

— Доктор Мърчант? Търсят ви по телефона.

— В момента при мен има пациент, Уенди. Би ли записала името и телефона на човека, който ме търси? Ще се обадя, като приключа с прегледа.

— Извинете, доктор Мърчант, но мисля, че случаят е спешен. Търсят ви от полицията. Казват, че са задържали един нарушител на общественения ред. Поведението му било странно. Освен това твърдял, че е ваш пациент.

— Никога не съм освобождавала човек от полицията — каза Елизабет, когато двамата с Питър излязоха от участъка. Тя се спря и внимателно го огледа.

— Това не е моят костюм — с неудобство обясни той.

— Да не би да си го откраднал?

— Не, не... Купих си го, но се чувствам ужасно в него. Влязох в един магазин за шапка, а излязох с цял костюм.

— Не допусках, че си човек, който прави необмислени покупки.
— Бяха стигнали до колата й.

— Не съм. Аз не правя нищо, без да го обмисля предварително.
— Питър се изчерви. Елизабет също. — Е, или така поне беше до момента, в който ме удари мълнията.

Елизабет седна на шофьорското място:

— Искаш ли да те откарам?

Питър незабавно се възползва от поканата и се намести в колата. Елизабет нервно завъртя ключа, но не можа да запали.

— Винаги става така, когато вали — промърмори тя.

— Искаш ли аз да карам? — предложи Питър.

— О, не. Ще се оправя. — При следващия опит двигателят забръмча. — Къде да те оставя?

— Няма значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато си отдъхвах в участъка, всъщност трябваше да се в офиса на Опенхаймер и да му обяснявам какво ми се е случило.

— О! — съчувствено възкликна Елизабет.

— Можеш ли да си представиш какво ще си помисли, като разбере, че съм прекарал нощта в психиатрията, а деня — в полицейския участък?

— Известно ми е как попадна в психиатричното отделение, все още се чудя как се озова в полицията — живо каза тя.

— Нека спрем някъде да вземем нещо за пиене и ще ти разкажа цялата жалка история. — Елизабет се поколеба. Питър разгорещено продължи: — Аз съм ти длъжник, Елизабет. Ако не беше гарантирала за мен, сега още щях да съм в участъка.

— Добре — предаде се тя. — Но само едно питие.

— Освен това снощи ме спаси и от срещата с Опенхаймер. Наистина бързо съобразяваш, Червенокоске. — Очите му се спря върху огнената й коса.

Тя нервно тръсна глава:

— В училище често ме дразнеха заради косата ми.

— Аз не те дразня. Какво ще кажеш да отидем в хотела ми?

Елизабет озадачено го погледна:

— Моля?

— Искан да ти предложа да пийнем по нещо в бара на „Билмор“.

— Питър се засмя. — О, Червенокоске, нали не мислиш, че...

— Не бих направила дори опит да отгатна какво си мислите, Пийт.

— Само близките ми ме наричат така.

— Искан да кажа „Питър“.

— „Пийт“ ми харесва повече.

Възцари се потискащо мълчание. Накрая Елизабет каза:

— Зад ъгъла има един бар. Защо не спрем там?

— Знаеш ли, страшно ми се иска да сваля тези дрехи... — Тя му хвърли изпълнен с тревога поглед. Питър довърши: — И да облека стария си костюм. Чувствам се ужасно в тях.

— Н-не знам — заекна Елизабет. — Не изглеждаш толкова зле.

Той я погледна. Тъмночервеният делови костюм ѝ стоеше безупречно. Как ли щеше да изглежда в нещо по-провокиращо? Секси бельо, например...

— Какво става? Изведнъж пребледня — попита тя.

Питър бързо отмести погледа си от нея и сухо отвърна:

— Да става ли? Какво може да става?!

Портиерът уведоми Питър, че костюмът е вече в апартамента му.

— Би ли ме изчакала на бара? — обърна се Питър към Елизабет.

— Наистина няма нужда да се преобличаш. Изглеждаш доста респектиращо.

Той се засмя:

— Нима не личи, че току-що съм излязъл от „големия дом“?

— Сигурна съм, че ти беше най-добре облеченият мъж там — отбеляза Елизабет.

Питър се наклони към нея:

— Така каза и съкилийникът ми.

Двамата се засмяха и зачакаха асансьора. Едва когато вратите му се затвориха, Елизабет си даде сметка, че вместо да остане на бара и да чака Питър там, пътуваше заедно с него към стаята му. Ето, че отново бяха сами в асансьора. Тя неспокойно го погледна. Той натисна бутон за деветнайсетия етаж и се изкашля. Елизабет пхна ръце в джобовете си и застана срещу него. Възцари се потискащо мълчание:

Внезапно Питър заговори:

— Елизабет, искам да знаеш, че... досега никога не ми се е случвало такова нещо... като вчера.

— Радвам се да го чуя — с облекчение се усмихна тя.

— Когато в полицейския участък получих разрешение да позвъня на някого по телефона, първия човек, за когото се сетих беше ти. Предполагам, че бих могъл да се обадя на шефа ти, доктор Нйнджъл, или на баба ми... Не, не на баба ми. Тя щеше да припадне, ако ме беше видяла в подобно облекло.

Елизабет го прекъсна:

— Аз... нямах нищо против да гарантирам за теб.

Питър продължи:

— По природа не съм импулсивен човек, Елизабет.

— Нито пък аз — бързо отвърна тя.

Той внимателно я погледна. На устните му се появи предизвикателна усмивка. Елизабет погледна към светецото табло над вратата на асансьора. Тъкмо подминаваха седмия етаж. Оставаха още дванайсет!

— Досега не бях целувал психиатър — подхвърли Питър.

— Предполагам, че сред познатите ти жени не е имало психиатри — промълви тя. Дланите ѝ се изпотиха от напрежение. Елизабет нервно заигра с портмонето си и накрая го изпусна. Дватамата се наведоха едновременно, за да го вдигнат и се сблъскаха. Елизабет дълбоко пое въздух. Питър впи очи в нейните. Те се гледаха безмълвно, коленичили на пода. Ръката му неволно се вдигна към червеникавите коси на Елизабет.

О, не, помисли Питър, та аз отново ще я целуна! О, да...

Тя продължаваше да го гледа с широко отворени очи. Той наклони глава към нея и устните им се сляха.

Двете възрастни жени, които чакаха асансьора на дванайсетия етаж, хлъцнаха от изненада. Последното нещо, което очакваха да видят в престижен хотел като „Билтмор“, бяха мъж и жена, коленичили прегърнати на пода на асансьора. Отгоре на всичко се целуваха! Един Бог знае докъде можеха да стигнат!

Питър и Елизабет сконфузено се изправиха. Възрастните дами ги изгледаха с мрачно неодобрение и надменно заявиха, че ще почакаят друг асансьор.

Питър едва успя да пхне ключа в ключалката. Когато вратата се отвори, той с трепереща ръка побутна Елизабет навътре. Тя влезе и инстинктивно приглади разрошените си коси. Питър нервно ѝ предложи чаша плодов сок.

— Не... благодаря — промълви тя.

— Искаш ли... да седнеш?

— Добра идея. — Краката ѝ се подкосяха. Елизабет прекоси стаята и седна на тапицираното със златист брокат кресло.

— Мислиш ли, че... Бих искала...

Питър нетърпеливо я прекъсна:

— Ще ти дам всичко, Елизабет! Само кажи какво.

— Вода.

Той отпори вратата на миниатюрния бар.

— Сода, сок, шоколад, ядки...

— Питър. Искам вода. Просто чаша студена вода.

Той тръгна към банята, за да напълни чашата ѝ. Елизабет придърпа края на полата си надолу.

След малко Питър се върна.

— Трябва да е нещо, свързано с асансьорите — промълви той и ѝ подаде чашата.

Тя пое чашата, изпи я на един дъх и кимна.

Питър седна на канапето срещу нея. Изглеждаше притеснен и объркан. Затвори очи и тихо въздъхна. После безпомощно я погледна:

— Може би има някакво медицинско обяснение...

Елизабет не отмести очи от празната си чаша.

— Каквото и да е, то със сигурност е заразно.

— Не че не те намирам за... много привлекателна жена, Елизабет. Но не искам да помислиш, че...

Тя го прекъсна с нервен смях:

— Няма да си помисля. Изглежда това е един от симптомите на заболяването ни. Винаги са ми повтаряли: „Първо помисли, после действай“. И аз винаги съм се старала да го правя. — Елизабет се поколеба. Спомни си за женитбата с чаровния негодник Алън Паркър и добави: — Или почти винаги.

Тя стана.

— Ще имаш ли нещо против, ако отново напълня чашата си?

Питър скочи:

— Остави на мен.

Той посегна към чашата и ръката му докосна ръката на Елизабет. Двамата се дръпнаха като опарени. Чашата падна върху мекия килим. Те се втренчиха в нея.

Елизабет вдигна ръка към лицето си.

— Аз трябваше... — започна тя, но разбра, че не може да продължи. Беше забравила мисълта си.

Питър коленичи и вдигна чашата.

— Ей сега ще ти донеса вода.

— Благодаря.

Той се засмя и потърси погледа ѝ.

— Освен ако не искаш нещо по-силно.

— Наистина няма да е зле — съгласи се Елизабет.

— Вино? Бира?

— Уиски.

— Веднага ще ви бъде поднесено, госпожице. — Питър отвори бутилката и попита: — Чисто ли да бъде?

— Да, чисто.

Елизабет успя да се овладее. Какво толкова беше станало?! Все някога щяха да приключат с коктейлите. Нямаше значение дали щяха да бъдат в апартамента на Питър, или в бара на хотела. Беше глупаво да се притеснява заради някаква си целувка. Е, добре, две целувки...

Така се беше унесла в мислите си, че когато Питър ѝ поднесе чашата, Елизабет я пое и машинално отпи голяма глътка. Беше забравила, че вътре има уиски и се задави, когато парливата течност попадна в гърлото ѝ.

Питър разтревожено се спусна към нея. Блъсна ръката ѝ. Чашата падна долу, а течността се разплиска върху новите му панталони. Елизабет едва успя да каже:

— В-вода. Мислех... че... е... вода.

Питър я отведе до канапето и ѝ помогна да седне. После започна леко да разтрива гърба ѝ. Тя забеляза мокрите петна върху панталоните му и възкликна:

— О, не!

— Вината е моя — отвърна той. Продължаваше да я гали по гърба, независимо че Елизабет вече почти не кашляше.

— Аз помолих да ми дадеш уиски — възрази тя.

— Но ако не бях те целунал, може би нямаше да се наложи да поискаш уиски.

— Наистина не си падам много по пиенето — призна Елизабет.

Ръката му продължи да се плъзга по гърба ѝ.

— Затова пък се целуваш страхотно! — Питър беше поразен от признанието, което току-що се отрони от устните му и бърз отдръпна ръката си. — Извинявай. Не помислих какво казвам.

Тя леко се усмихна:

— Дори не предполагам, че ще бъда дежурна миналата нощ...

— Радвам се, че беше. И съжалявам, че заминаваш.

— Заминавам ли? — изненада се Елизабет. Нима беше казала, че се кани вече да си тръгва?

— Имам предвид за Ню Йорк.

— О, но това е след две седмици!

— Ако продължа да изпадам в такива странни състояния...

— Можеш да се обърнеш към доктор Ейнджъл. Той е добър специалист...

— Предполагам.

— Всъщност, забравих, че се връщаш в Денвър.

— Вярно.

Питър се сети за Опенхаймер. Ако бяха сключили сделката щеше да прекара около шест месеца в Чикаго, за да контролира подготовката по отварянето на новия магазин. Но след като беше се разминал с Опенхаймер два пъти за два дена, нямаше основания да се надява, че нещо все още може да се направи.

При други обстоятелства това би накарало Питър да се чувства като абсолютен неудачник. Сега обаче, когато беше толкова близо до Елизабет, не си струваше да се притеснява за подобно нещо.

Очите му отново срещнаха нейните. Прииска му се Елизабет да се задави отново, за да може пак да я докосне.

— Щеше да ми разказваш как се озова в участъка — подсети го тя.

Питър започна и скоро двамата забъбриха весело.

— Когато се опитах да се кача в камиона и да обясня, че просто искам да ми върнат костюма, който шофьорът трябваше да закара в хотела, той ме блъсна и аз ударих главата си. — Питър посочи с пръст челото си. — Точно тук. Сигурно имам цицина.

— Не, нямаш. Чакай да погледна по-отблизо.

Питър хвана ръката ѝ и я приближи до челото си:

— Можеш да пипнеш, ако искаш.

Елизабет докосна с пръсти мястото и той извика.

— Много ли те боли? — загрижено го попита тя.

— Малко... — излъга Питър. Не изпитваше никаква болка.

Елизабет внимателно продължи да опипва челото му.

— Тук няма цицина — промълви тя. Ароматът му я замайваше. Дори не осъзнаваше, че се е притиснала към него и е опряла ръка на гърдите му.

Питър плъзна длан нагоре и погали рамото ѝ. Елизабет тихо извика.

— Чувстваш ли нещо? — погледна я той.

— Може би... лека подутина — излъга тя. Гласът ѝ прозвуча странно и неубедително.

— Аз също чувствам нещо, Елизабет — прошепна Питър. Устните му бяха близо до ухото ѝ. Тя потръпна от топлия им дъх. Неувереният ѝ протест заглъхна под страстната му целувка.

ПЕТА ГЛАВА

В страстта им нямаше нищо престорено, нищо пресметнато. Тя беше дива, безгрижна, необуздана.

Двамата лежаха на мекия килим, заобиколени от разпръснатите им дрехи. Елизабет възбудено целуваше гърдите на Питър, докато силните му ръце се плъзгаха по гладкия ѝ гръб.

— Какво правя? — унесено попита тя.

— Каквото и да е, не спирай — промълви Питър.

Молбата му беше излишна. Елизабет нито можеше, нито искаше да спре.

— Толкова си твърд! — възкликна тя и се изчерви. — Искан да кажа, че си мускулест...

Питър се засмя и се надвеси над нея.

— А ти си много, много мека, Лизи.

Той продължи да търси и открива нови места по тялото ѝ. Ръцете му я подлудяваха.

— О, Питър, още... Малко по-долу... Да, да, точно тук...

Тя го водеше, останала без дъх, и с изненада откриваше, че се е превърнала в страстна и ненаситна любовница. Питър беше толкова търсец и изобретателен! Когато ръцете му я докосваха, тя сякаш се разтваряше... Имаше чувството, че е пияна, но причината за това усещане не беше в онази злополучна глътка от чашата с уиски.

Питър я обърна по корем, погали бедрата ѝ и проследи с устни извивката на гърба ѝ. Елизабет изпита болезнена нужда да го усети в себе си. Не беше предполагала, че крие в себе си такава дълбока чувственост.

— О, Пийт! Искан те... — Тя се извърна с лице към него и умоляващо го погледна.

Питър обсипа лицето ѝ с целувки. Устните му се спуснаха надолу и потърсиха зърното на едната ѝ гърда, после на другата.

— Никога досега не съм изпитвала подобно нещо...

Страстно и нетърпеливо Питър се прехвърли върху нея. Сърцето му биеше до пръсване, а устните му повтаряха името ѝ.

Никой от двамата дори за момент не помисли, че това, което правят, е лудост. Всичко изглеждаше съвсем неизбежно и естествено. Елизабет не можеше да си спомни друг път да е била толкова възбудена и готова да се отдаде без никакви задръжки. Единственото ѝ желание в момента беше да усети Питър в себе си. Същото беше и с него.

И тогава, точно когато той се канеше да проникне в нея, на вратата се почука. Остро и настойчиво.

— Форчън, тук ли сте? Добре ли сте, Форчън?

Питър и Елизабет ужасени се погледаха.

— Опенхаймер! Това е Опенхаймер — прошепна Питър. Като за потвърждение гласът отново прозвуча:

— Питър, аз съм Чарлз Опенхаймер. Ако не отговориш, ще повикам лекаря на хотела и ще накарам да отворят вратата.

Двамата трескаво затърсиха дрехите си. Надяваха се да успеят да се облекат и приведат в приличен вид, преди старият магнат да се завърне с лекаря.

За нещастие Опенхаймер беше решил да се подсигури и беше взел предварителни мерки. Питър и Елизабет точно се изправяха, притискайки дрехи към голите си тела, когато чуха как в ключалката се пъха ключ. Те се втурнаха към спалнята и затвориха вратата в момента, в който външната врата се отвори.

— Бързо в леглото, Питър! — заповяда Елизабет. Тя напъха бельото си под завивката и започна да навлича полата и блузата си. Питър не я чу. Той отчаяно се опитваше да обуе панталоните си. Елизабет ги издърпа от ръцете му и ги напъха под завивката заедно с останалите му дрехи.

— Не мога да посрещна Опенхаймер гол, Елизабет — запротестира Питър, докато се пъхаше в чаршафите.

Тя тръгна към вратата и посегна да я отвори.

— Елизабет! — извика дрезгаво той. — Какво правиш?!

Тя се обърна и го стрелна с поглед:

— Млъкни и се престори на умрял.

Елизабет надникна иззад вратата. Опенхаймер и лекарят на хотела пресичаха дневната и приближаваха към спалнята. Лицата им

изразяваха тревога и объркване.

— По-тихо — авторитетно нареди тя.

Двамата мъже не бяха чули вратата на спалнята да се отваря и гласът на Елизабет ги стресна.

— Той отново получи криза — осведоми ги тя и продължи закопчава блузата си зад прикритието на вратата.

— Коя сте вие? — попита Опенхаймер.

Елизабет закопча последното копче.

— Доктор Мърчант, психиатър. — Вече напъхваше блузата в полата. — Аз съм лекарят, под чието наблюдение и грижи бе господин Форчън миналата нощ.

— Каква криза е получил господинът? — подозрително попита лекарят на хотела.

— И как се случи така, че се оказахте тук в момента, в който той е изпаднал в криза — додаде Опенхаймер.

Елизабет се обърна към магната и отговори:

— Обади ми се, че се чувства зле и аз тръгнах насам. — Тя затърси с крак обувките си.

— Казахте... криза, нали? — настоя лекарят.

Опенхаймер се обърна към него.

— Миналата нощ господин Форчън е бил ударен от гръм. Мисля, че вече ви обясних това.

— Все още не съм наясно — поклати глава докторът. — Може би е по-добре да погледна...

Елизабет чу как Питър дълбоко пое въздух. Тя пхна крак в едната обувка, после в другата и предизвикателно каза:

— В такъв случай сигурно сте запознат с условията, при които се появяват нервни припадъци?!

Лекарят се поколеба:

— Ами... не. Не съм специалист.

— Затова пък тя е — нетърпеливо го прекъсна Опенхаймер се обърна към Елизабет: — Сериозно ли е състоянието на господин Форчън? Знаех, че трябва да се е случило нещо наистина сериозно, за да не дойде на днешната ни среща. Помолих секретарката ми да се свърже с него, но в продължение на цял час тя успя да го открие, затова реших да дойда и да видя какво става.

— Сигурна съм, че когато се свести, господин Форчън ще бъде трогнат от искрената ви загриженост.

— Той в безсъзнание ли е? — полюбопитства лекарят на хотела.

— Но това е просто ужасно! — възкликна Опенхаймер.

Елизабет хвърли поглед към Питър. Лицето му беше застинало в паника. Тя заекна:

— Не точно... в безсъзнание. По-скоро е в състояние на... пориомания. Но ще отmine. Може би утре...

— Работата е там, че ми се налага спешно да замина за Сейнт Луис за няколко дни. Искях да се видя с Питър, преди да отпътувам. Бихте ли му предали, след като се оправя, че ще се свържа с него веднага, щом се върна?

— Разбира се, господин Опенхаймер, ще му предам.

Външната врата хлопна. Елизабет изтощена опря гръб на стената. Питър седна в леглото. Двамата безмълвно се гледаха. Накрая той каза:

— Още едно чудотворно избавление.

— Мисля, че ни повярва — пророни тя, но мислите й не бяха насочени към Опенхаймер. Единственото нещо, което я занимаваше в момента, беше как по-тактично да измъкне бельото си изпод завивките, да се облече и да избяга, без да допуска повече ласки и прегръдки. Цялата й предишна възбуда беше изчезнала, за да отстъпи място на срама и унижението от безотговорното й поведение.

— Елизабет — започна Питър. — Аз просто исках...

Тя го прекъсна:

— Не, по-добре е да не говорим. Нека просто да забравим случилото се. Моля те!

Питър преглътна и отмести поглед от нейния. За какъв го вземаше тя? Да не би да смяташе, че той я е довел в хотела си с намерението да я съблазни и използва?

Само ако го познаваше по-добре! Искаше да й обясни, че не му е навик да прелъстява непознати жени. Но му беше трудно, след като само преди минути лежеше с нея на пода.

— Опенхаймер наистина има навика да се появява в най-... — Елизабет щеше да каже „в най-неподходящия момент“, но спря. Не искаше Питър да си извади погрешното заключение, че тя смята правенето на любов с него за „подходящо“.

— Ти навярно няма да ми повярваш, Елизабет, но искам да ти кажа, че обикновено в критични ситуации съм доста съобразителен. — Питър затърси дрехите си под завивката, като се опитваше да прикрие обхваналото го смущение.

Елизабет се засмя и с престорено безразличие приближи до леглото, за да прибере белъто си. Тя бръкна под завивките и напипа шортите на Питър в същия момент, в който и той ги беше открил.

— Мисля, че са мои — бързо каза той.

— О, извинявай...

Питър леко се изкашля и измъкна едната си ръка изпод одеялото.

— Ето.

— Благодаря — отвърна Елизабет и пое бикините си. Тя напипа единия си чорап и ризата на Питър. Той пък успя открие другия ѝ чорап. Двамата мълчаливо направиха размяната. Не след дълго всеки държеше дрехите си.

— Бих искала да използвам банята — тихо каза Елизабет.

— Да, разбира се.

Щом тя влезе в банята, Питър скочи и грабна панталоните си. Хрумна му, че ако не беше си купил този ужасен костюм, всички неприятности щяха да бъдат избегнати. Но тогава нямаше да е галил прекрасното тяло на Елизабет, нямаше да е опитал ласките ѝ, нито щеше да е познал удоволствието от нарастващата възбуда на жената до него...

Ако не внимаваш, ще се влюбиш в нея, каза си Питър и нервно се изсмя. Кого се опитваше да заблуди?! Та той вече беше влюбен!

Питър ядосано поклати глава. От това нищо нямаше да излезе. Нима постъпката на брат му Адам не беше достатъчно поучителна? Вярно, че двамата с Ева бяха истински щастливи. Бедни, но щастливи. Само че властта, управлението и контролът на компанията никога не бяха привличали Адам. За Питър „Форчън Ентърпрайзис“ беше най-важното нещо в живота му. Нямаше намерение да погубва бъдещето си.

Той отиде до гардероба. Измъкна стария си раиран костюм една бяла риза. Докато се обличаше, твърдо реши да забрави за Елизабет Мърчант и да изличи последните двайсет и четири часа от паметта си.

В същото това време Елизабет стоеше заключена в банята внимателно наблюдаваше отражението си в огледалото. Беше напълно

облечена. Оставаше само да оправи косата си. За беда гребенът ѝ беше в чантата, а перспективата да се разхожда напред-назад под погледа на Питър не я изпълваше с възторг. Веднага, щом се приведеше в приличен вид, щеше да изчезне от апартамента и от живота на Питър Форчън. Завинаги.

Погледът ѝ спря върху несесера с тоалетните принадлежности на Питър. Елизабет прокара език по пресъхналите си устни. Дали да не потърси четка или гребен? Знаеше, че е глупаво да се чувства неудобно... Тя притеснено се засмя. Само преди петнайсет минути двамата с Питър се търкаляха голи по пода. И ако Опенхаймер не се беше появил...

Какво ставаше с нея? Усещаше се силно привлечена от Питър Форчън. Той беше нежен, ласкав... Отприщи в нея поток от неподозирани чувства не само в сексуално отношение. С него беше изпитала нещо повече от обикновена възбуда.

Елизабет отвори несесера и откри вътре гребен. Набързо среса косата си. После взе пастата за зъби, постави малко на пръста си и енергично затърка.

Привършваше, когато тихо почукване на вратата я накара да подскочи.

— Да? — каза с треперещ глас тя.

— Добре ли си?

Елизабет отново се погледна в огледалото. Приличаше на бясна с тази пяна около устата. Тя весело се засмя, изплю остатъка от пастата и отвърна:

— Чувствам се чудесно.

Почака за момент, за да види дали Питър ще повярва на лъжата ѝ. Той не каза нищо. Елизабет взе гребена му и бързо махна червеникавите косми, останали по него. След това затвори пастата за зъби и посегна да ги прибере в несесера. Внезапно видя одеколона на Питър. Поколеба се, дори се озърна, сякаш стените имаха очи. Взе шишенцето, развинти капачката и вдъхна дълбоко този толкова познат и близък аромат. Усети как страстното желание се връща. Луда ли беше? Или може би беше прекарала прекалено дълго време без мъж? Ако обяснението можеше да бъде толкова просто...

Ново почукване на вратата я накара стреснато да се обърне. Няколко капки от одеколона капнаха върху самото ѝ.

— По дяволите — измърмори Елизабет и бързо върна шишенцето на мястото му. — Веднага излизам.

Опита се да се успокои и отвори вратата с надеждата Питър да не усети аромата, който се разнасяше около нея. Питър седеше сковано в мекото кресло, облечен в консервативен костюм с жилетка. Значи това беше истинският Питър Форчън, помисли си Елизабет. Липсваше единствено филцовата шапка, за да бъде впечатлението пълно. Възможно ли беше това да е същият мъж, който само преди няколко минути я притискаше страстно в прегръдките си?!

— Вече е късно. Време е да си тръгвам — бързо каза тя и с широка крачка се отправи към всекидневната. Питър я последва. Тя бързо огледа стаята, но никъде не успя да зърне баретата си. Вероятно се търкаляше някъде по пода. Нещо ѝ подсказваше, че е рисковано да остане и да я търси. Вече беше стигнала до вратата, когато гласът на Питър я спря.

— Елизабет...

Тя стисна бравата, но не посмя да се обърне.

— Да?

— Искам да знаеш, че... Аз наистина оценявам това, което направи за мен. — Питър потръпна. Колко банално звучеше!

— Надявам се, че нещата ти ще потръгнат. С Опенхаймер, искам да кажа. — Също толкова банално.

— Не предполагам, че... — започна Питър отново.

Тя го прекъсна:

— Не, не мисля, че ще бъде... разумно.

— Права си.

Елизабет кимна и отвори вратата. Но преди да напусне апартамента, тя не можа да се сдържи и погледна назад.

Погледите им се срещнаха и двамата си размениха по една прощална усмивка.

Елизабет прекоси фоайето и пое към асансьора, но по средата на пътя се спря. Наистина беше лудост да се страхува, че щом окаже в асансьора, ще бъде нападната от еротични спомени. Въпреки това тя заизкачва стълбите нагоре. Просто имаше нужда малко време, това беше всичко. Само след две седмици щеше бъде достатъчно далеч.

Запотена и останала без дъх, Елизабет най-после се добра до етажа си. Пред вратата ѝ я чакаше някакъв мъж.

— Бен! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

Той косо я погледна.

— Не си ли спомняш, че ме покани на вечеря?

— Така ли? О, наистина. Прав си. — Елизабет отключи апартамента си и влезе вътре, последвана от Бен. — Сега си спомням, че те поканих... Но бях забравила за кога... Извинявай, Бен. Дълго ли ме чака?

— Около двайсет минути. Бяхме се разбрали за осем.

— Да, вярно. — Тя остави чантата си. Усети, че Бен любопитно я наблюдава. — Какво има? Нещо не е ли наред?

— Косата ти — усмихна се той.

Елизабет инстинктивно посегна с ръка към косата си, която падаше на свободни вълни по раменете ѝ.

— О, загубих си баретата.

— Така повече ми харесваш. Прекрасна си. И много женствена.

— Сигурно си изгладнял, Бен. Ще приготвя нещо набързо. Защо не си сипеш чаша вино и не поседнеш във всекидневната?

— Изглеждаш ми объркана.

— Нима? — Гласът ѝ предателски трепна. — Не, не мисля, че съм объркана, Бен. Нямам причина да бъда объркана.

— Освен това си и задъхана.

— А, това ли... Качих се пеша.

— Да не би асансьорът да е повреден? Допреди малко вървеше.

Елизабет тръгна към кухнята.

— И все още работи. Просто... Добре е човек да... ходи пеша.

— Ходенето наистина е полезно. Но, Елизабет, да изкачиш пеша единайсет етажа...

— Чудесно се отразява на мускулите на прасците.

— Откога си започнала да се притесняваш за мускулите си?

— Какво странно има в това човек да иска да бъде в добра форма? — Тя светна лампата и влезе в просторната кухня. Елизабет обичаше да готви, независимо че обикновено се хранеше сама.

Бен се настани на един кухненски стол и небрежно попита:

— Как мина денят ти?

Тя беше отворила хладилника и изваждаше пилешките гърди, но при въпроса на Бен рязко се извърна:

— Защо питаш?

Той се засмя:

— Защо питам ли? Това беше обикновен въпрос, Елизабет. Задавам го доста често.

Елизабет се изчерви. Нима си въобразяваше, че по някакъв магически начин Бен е разбрал как е минал денят ѝ?

— Денят ми беше... напрегнат. Трескав.

— Трескав ли? Да не би да си имала спешен случай?

Тя разопакова пилето и сложи парчетата в мивката.

— Не беше спешен случай.

— Просто си помислих, че може да е било това. — Бен отново се засмя.

Елизабет изплакна месото, сложи го в тавата и включи фурната. Обикновено Бен не се усмихваше така закачливо. Сигурно подозираше нещо. Но какво?

— Елизабет, ти си зачервена. Може би ще е по-добре ти да си сипеш вино, а аз да приготвя вечерята.

Елизабет се втренчи в него.

— Той получи... нова криза. Оня пациент, Питър Форчън.

— Затова ли са го арестували?

Очите ѝ се разшириха от изненада:

— Значи знаеш?

В погледа му пламна весела искра:

— Реших да намина към теб, но ми казаха, че си излязла да освобождаваш Форчън от участъка.

— Беше си купил нов костюм.

— И за такова нещо ли почнаха да арестуват вече?

Елизабет не беше в настроение да се шегува. Тя каза с необичаен за нея рязък тон:

— Беше недоразумение.

— Случва се понякога — съчувствено рече Бен.

Тя срещна нежния му поглед и раздразнението ѝ изчезна.

— О, Бен, сигурно му има нещо. Продължава да върши неща, които не са му присъщи. — Елизабет се поколеба и едва чуто добави: — Същото става и с мен.

Усмивката на Бен стана още по-широка и по-топла. Той бащински прехвърли ръка през рамото ѝ и я погледна в очите:

— Не мисля, че това е криза. По-скоро бих го нарекъл „добри новини“.

Питър тъкмо излизаше от апартамента си, за да вечеря в ресторанта на хотела, когато телефонът иззвъня. Той се поколеба дали да се обади.

Ами ако беше Елизабет? Дори само гласът ѝ можеше да наруши и без това несигурното му душевно равновесие.

Телефонът звънна отново. Ако наистина беше Елизабет, ако беше разстроена и имаше нужда да си поприказва с някого... нима не ѝ дължеше това дори от елементарно чувство за приличие?

Питър се върна и вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът му леко потрепваше.

— Пийт! Аз съм, Тру. Изглеждаш ми весел.

— Така ли? Не виждам никаква причина да бъда весел, Тру. Нищо забавно не се е случило.

— Май не си добре — загрижено каза Тру. — Онази лекарка не трябваше да те изписва толкова бързо от болницата.

— О, тя направи точно това, което трябваше. Наистина.

— Видя ли се с баба?

— Да, обядвахме заедно в хотела. После тя отиде при една своя приятелка.

Тру се изкикоти:

— По-добре да внимаваш с нея. Иначе набързо ще ти намери някоя прекрасна жена, както направи с Адам.

— Това е абсурдно! Няма никаква жена — остро отвърна Питър и се изчерви от лъжата си.

— Хей, по-спокойно! Пошегувах се. За секунда забравих, че приемаш всичко на сериозно, Пийт.

— Ако не възприемах нещата така, всичко около мен щеше да е хаос.

— Пийт, какво не е наред? Вървят ли преговорите с Опенхаймер?

Питър се поколеба:

— Възникна спънка.

— Спънка? Какво точно имаш предвид? Той все още възнамерява да сключи сделката с теб, нали?

— Ще отсъства от града за няколко дни.

— Точно по средата на преговорите? Видял ли си се с него днес? Обясни ли му за миналата вечер?

— Тру! Не мога да отговоря на всичките ти въпроси едновременно! Тук нещата са под контрол. Ще изчакам връщането на Опенхаймер.

— Виж, Пийт... Ако искаш, ще взема самолета и...

— Мога да се справя и сам — възрази Питър.

— Добре, добре. Я ми кажи, баба срещна ли се с онази лекарка? Искаше да си поприказват за наркотиците.

— Тя със сигурност не е говорила с Елизабет. А онова за наркотиците беше грешка.

— Елизабет, а? Много забавно! Повече от двајсет години всички ползваме услугите на доктор Кийн, но никой от нас, включително и ти, не се е обръщал към него с „Морис“.

Питър се изпоти от притеснение. Нима можеше нещо да възрази?

— Тя изглежда доста по-добре от Морис — опита се да се пошегува той. Отново грешка! Питър рядко се шегуваше. Особено когато ставаше въпрос за жени.

— И колко добре изглежда тя, братко?

Питър вдигна очи към тавана.

— Бях почти в безсъзнание. А сега състоянието ми е по-добро, така че не смятам да я търся отново.

— Кой казва, че трябва да бъдеш в „особено състояние“, за да я видиш?

— Тру, откажи се от надеждите си да ме ожениш и бащиното ни имущество да бъде поделено само между теб и Тейлър. Спомни си, че имам известен семеен опит и не ми е нужна никаква тонтина, за да си науча урока.

— Успокой се. Никой не ти говори за женитба. Ще отсъстваш от Денвър само две седмици и си помислих, че малко... отклоняване от правия път няма да ти се отрази зле.

— Това няма да стане — натъртено каза Питър. — Можеш бъдеш сигурен.

— Все пак си помисли. След като Опенхаймер няма да е в града, ще разполагаш с времето си както ти решиш. Може би тази Елизабет също ще намери малко свободно време. Тя блонди ли е или брюнетка?

— Червенокоса — изпусна се Питър и бързо добави: — Довиждане, Тру.

Тру се засмя:

— Добре, големи братко. Оставям те на спокойствие. Надявам се, че времето ще бъде хубаво. Не вярвам да гориш от желание отново да бродиш навън в студена и дъждовна нощ. Нищо, че според учените, мълния не пада два пъти на едно и също място.

Питър затръшна слушалката и се втренчи в телефона.

— Мълния не пада два пъти на едно и също място, а? Много знаеш — процеди през зъби той.

ШЕСТА ГЛАВА

В осем и половина Питър слезе в ресторанта на хотела. С неудоволствие забеляза, че мястото е прекалено оживено. Все още се чувстваше замаян и се надяваше да вечеря на спокойствие, за да може да обмисли плана си за действие по отношение на Опенхаймер.

Оберкелнерът се насочи към него и любезно се поклони:

— Заповядайте, господине. Каква маса ще желаете?

— Единична. Ще вечерям сам.

— Бихте ли изчакали малко? Сигурен съм, че ще успея да намеря нещо за вас. Обикновено по това време на седмицата не сме толкова натоварени, но днес пристигна голяма група писателки. Ще имат конгрес. Повечето маси бяха предварително запазени за тях. — Мъжът се поклони още веднъж и се оттегли.

Питър нервно се огледа наоколо. Ресторантът беше пълен с жени. Мисълта да вечеря в обкръжението на десетки писателки беше достатъчна, за да го накара да се обърне и да се запъти към изхода. Вероятно щеше да успее да се измъкне навън, ако на пътя му не се беше изпречила група от пет романистки. Докато Питър се опитваше да се размине с тях, оберкелнерът се върна.

— Много съжалявам, господине! Ще имаме свободна маса едва след двацет минути.

Питър кимна с облекчение.

— Няма проблеми. Мисля да си купя нещо от кафенето.

— О, в делнични дни кафенето работи до осем вечерта — обясни келнерът.

В този момент Питър усети леко подръпване по ръкава. Пред него стоеше една от жените, с които се беше сблъскал. Тя го гледаше и майчински му се усмихваше.

— Запазили сме маса за шестима, но Розмари няма да може да дойде. Защо не се присъедините към нас? Ще ни бъде много приятно. Нали, скъпи дами? — Жената се обърна към спътничките си.

— Абсолютно! — изчуруликаха те и помъкнаха Питър към масата си.

— Но, госпожи... — опита се да протестира той.

Събеседничката му го прекъсна:

— Аз съм Бетина Уинслоу. А това е Адриана Арчър. — Тя посочи с пръст яката блондинка, която здраво стискаше дясната му ръка. Питър си помисли, че тя по-скоро му прилича на щангистка, отколкото на писателка. Както впоследствие се оказа, Адриана Арчър беше напуснала спортния клуб, към който тренирала, и за разнообразие се беше захванала с писането на романи. Пълната госпожа от лявата му страна се казваше Келси Валънтайн, до нея беше Мариша Неш, неомъжена учителка около трийсетте, и накрая — Рейвън Валиънт, счетоводител по професия.

— Разбира се, това са нашите писателски псевдоними — смигна му весело Бетина. — Звучат доста по-цветисто, отколкото Бети, Алис, Карън, Марша и Майра, нали?

Рейвън, надхвърлила четирийсетте, лъчезарно се усмихна и пред очите на Питър лъснаха новите ѝ зъбни протези:

— Аз съм Майра.

Бетина заговорнически се приведе към Питър:

— Всички се чудят под какъв псевдоним пишете вие.

Той не беше сигурен дали многобройните дами наистина се питат какъв е псевдонимът му, но беше факт, че погледите им го следят неотлъчно. За нещастие масата на събеседничките му беше точно в центъра на залата, така че нямаше никакъв шанс Питър да се отърве от досадното женско любопитство.

Мариша, учителката, попита:

— Та какъв е псевдонимът ви?

— О, аз не пиша. Аз съм... бизнесмен. Вижте какво, скъпи дами, наистина е много мило от ваша страна, но...

Атлетичната Адриана най-безцеремонно го прекъсна:

— Не искате да ни изоставите, нали? В момента сме обект на завист от страна на всички жени в залата. Ако ни напуснете, ще ни се подиграват до края на конгреса. — Тя разгъна една салфетка и я сложи върху коленете му. — Бъдете великодушен!

Питър уморено се усмихна. Бетина приятелски потупа ръката му:

— Почерпката е от нас. Как се казвате.

— Питър. Питър Форчън. Но не мога да позволя вие да ми плащате сметката. Всичко това е малко... объркващо.

— Форчън ли казахте? — попита Бетина.

— Наричайте ме просто... Питър.

Келси Валънтайн вдигна вежди:

— Значи Форчън? Да не би да имате нещо общо със семейство Форчън от Денвър? Притежателите на веригата от универсални магазини?

Питър сконфузено кимна. Едва сега се сети, че трябваше да се представи под чуждо име. Женитбата на Адам, обстоятелствата около нея и тонтината към бащиното му завещание дълго време бяха основна тема на вестниците в цялата страна. От начина, по който го гледаха новите му познати, Питър си направи извода, че те със сигурност знаят повечето от подробностите.

— О! Не може да не ни разкажете за главния герой, синът на Форчън — извика Бетина. Една дузина глави се обърнаха при гърмящия ѝ глас. В ресторанта се разнесе шушукане. После изведнъж стана тихо. Всички очи се впериха в Питър. Бетина тържествено се изправи и повлече Питър със себе си.

— Скъпи дами! Представям ви героя на деня, мъжа-мечта за всяка жена, мъжа, който...

Питър се опита да протестира:

— Не, не. Наистина. Вие грешите. Аз не съм този, за когото ме мислите. Аз съм Питър. Брат ми Адам е човекът, за който...

Бетина не му обърна внимание.

— Всички сте чели за романа на десетилетието, на всички ви е известно заглавието „Богат наследник се отказва от парите в името на любовта“. Форчън се отказва от богатството... Звучи поетично, нали?

— Не, не съм аз. Брат ми, Питър. Тоест, Адам... Питър съм аз. Лично аз не съм се отказвал от нищо... — Питър искаше да накара всички в залата да го чуят, за да го оставят на мира, но опитите му да обясни заблудата им се оказаха неуспешни. Думите му бяха заглушени от бурни аплодисменти.

Бетина, станала център на вниманието, махна с ръка. Отново се възцари тишина.

— Целта на нашия конгрес е да определим литературния герой на годината. Но защо, скъпи дами, да избираме герой сред

литературните образи, които сме създали, след като истинският герой от плът и кръв е сред нас?!

Питър отново се опита да каже нещо, но аплодисментите отново гръмнаха. Той огледа светналите замечтани лица край себе си и механично кимаше на поздравленията, които му поднасяха. Дори намери сили да се усмихне и леко да махне с ръка. Тълпата възторжено му отвърна.

Ръкопляскането продължи доста време, след като Питър седна на мястото си. После писателките го наобиколиха за автографи. Всеки път, когато слагаше подписа си, Питър обясняваше, че не Адам, че все още е наследник и възнамерява да си остане такъв. Не след дълго разбра, че само е разпалил любопитството на писателките. Един наследник, който искрено вярва, че няма да откаже от богатството си заради любов, явно предизвикваше по-голям интерес, отколкото обеднял наследник, за когото всичко вече се знаеше. Настоящото положение на Питър силно заинтригува писателките. Каква ли героиня щеше да спечели сърцето му? Една част от жените му дадоха телефонните си номера. Други заровиха из чантите си за снимките на неомъжените си дъщери и племенници и ги набутваха в джобовете на сако му.

С напредването на вечерта Питър откри, че се е превърнал в душата на партито. Той различаваше новите си почитателки с множество истории за тонтината и за брат си Адам. Някои от писателките си водеха бележки, а други се опитваха да го окуражат да се захване с писането на романи. Особено настоятелна беше Бетина, която го уверяваше, че открива писателски дарби у него.

Питър се засмя:

— Та аз от години не съм писал нищо друго, освен кратки биографии на служителите ни! Макар че трябва да призная, преди много години, макар и съвсем за малко, бях прописал стихове...

— Спомняте ли си някое от вашите стихотворения, Питър? Защо не ни изрецитирате нещо?

— О, не мога... Не си спомням нито едно от тях. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но наистина не ставам за романтичен герой. Аз съм ужасяващо безчувствен, придирчив и изцяло погълнат от бизнеса човек. Много често дори ме обвиняват, че съм високомерен и капризен.

Изявлението на Питър не промени отношението на дамите към него. За тях той си оставаше героят на днешния и утрешния ден. Те го намираха за възхитителен, нежен и забавен.

— О, хайде! — разгорещи се Адриана. — Не е възможно да не си спомняте поне няколко реда!

— Не знам... — измърмори Питър и стеснително се усмихна. Последваха окуражителни викове.

— Ами, предполагам, че... — Питър се изчерви, но очите блестяха. Той леко се изкашля. Аудиторията притихна. Някъде от най-отдалечените кътчета на паметта му изплуваха редовете на една странна поема. Беше я писал по времето, когато беше млад, глупав и лудо влюбен в Лидия.

Питър се изправи зад стола си, стисна облегалката, втренчи поглед в пространството и започна:

*„Ромолящият ти сладък глас
е като бриз за моето сърце.
А пръстите ти нежни —
милват ме и сгряват.
Любовен шепот
и слят в целувка дъх...
Душите ни в едно споени,
потъват в страстна нега.
И уж сме двама души,
а всъщност сме едно...“*

Той спря. Сърцето му лудо блъскаше в гърдите. Мислите му не бяха насочени към отдавнашния му романс с хубавичката сервитьорка. Пред погледа му изникна образът на прекрасната червенокоса Елизабет.

Слушателките въздишаха, подсмърчаха и ръкопляскаха. Дори персоналът на ресторанта начело с оберкелнера се беше присъединил към групата и аплодираше. Тяхната спонтанна реакция извади Питър от света на мечтите. Той се огледа наоколо, изчерви се и бързо седна.

Бетина се надигна и заяви, че е време техният герой да открие бала.

Вечерята беше пълен провал. Елизабет, която обикновено беше цар на готвенето, този път сервира пилето недопечено, а сосът миришеше на загоряло. Аспержите имаха вкус на трева. Оризът приличаше на лепкава каша.

Тя щеше да се примири някак с похабената храна, но се вбесяваше от безгрижното поведение на Бен Ейнджъл. Беше сигурна, че той е направил връзката между готварските й неуспехи и часовете, прекарани с Питър Форчън. Разбира се, Бен беше абсолютно прав. При това едва ли допускаше и половината от онова, което в действителност се беше случило.

— Искан да ти предложа и кафе, Бен, но то изкипя — промълви Елизабет и занесе чиниите с недокоснатата храна към мивката. — Какво ще кажеш за сандвич със сирене? Поне него мога да приготвя, без да се изложам.

— Почини си, Елизабет. Не съм гладен, а колкото до кафето — аз ще го направя — каза той и се надигна да ѝ помогне.

— Ти си мой гост.

— Не ме обиждай, Елизабет. От много години не се чувствам гост тук.

— Наистина. Ти си най-добрият приятел, когото някога съм имала.

— Седни тогава — нареди Бен. — Аз ще сваря кафе, а ти ще ми разкажеш какво те притеснява.

Елизабет седна до кухненската маса и промълви:

— Бих искала да замина за Ню Йорк още утре. Не, иска ми се да бях заминала преди няколко дни.

Бен зареди кафеварката и седна срещу нея.

— Всъщност, иска ти се никога да не беше го срещала, нали?

Тя бавно вдигна поглед.

— Бях организирана всичко толкова добре! Ти сам знаеш колко обичам реда и яснотата. А сега в живота ми настъпи пълно объркване. Питър извади наяве една част от мен, която дори не съм подозирала, че съществува.

— Спомняш ли си за първата ни среща, Елизабет? Преди около десет години... Ти беше в трети курс на медицинския институт. Един

ден дойде при мен и ми заяви, че искаш да специализираш неврология и то под мое ръководство.

Елизабет се усмихна:

— Как мога да забравя тази среща? Бяхме по средата на онова строго интервю, когато ти внезапно ме прекъсна и ме попита дали зная да танцувам степ.

Бен се изкикоти:

— Спомням си изражението на лицето ти. И гласа ти, когато каза: „Не, доктор Ейнджъл, но ако се налага, ще се науча“.

— Никога не съм предполагала, че това всъщност е бил първият ми урок от теб.

— После ти се опита да научиш стъпките на степа, но...

— Оказах се схваната като дърво — завърши през смях Елизабет. — Ти продължаваше да ми повтаряш: „Елизабет, това танц, отпусни се“. Но аз се чувствах ужасно глупаво и не може да разбере за какво е всичко това.

— А сега? Разбираш ли сега? — меко попита той.

В интерес на истината тя не беше разбрала защо Бен толкова настояваше да я научи на този танц. Приемаше го просто като проява на ексцентричността му и смяташе, че човек с неговия талант и способности има право да бъде малко ексцентрик. Сега внезапно ѝ стана ясно.

— Ти си се опитвал да ме накараш да се отпусна, да си позволявам от време на време по някоя глупост, да бъда по-подвижна и... да се чувствам по-добре.

Бен се усмихна и взе ръката ѝ в своята.

— Да. Надявах се един ден да го разбереш. Още от онзи първи ден разбрах, че имаш големи възможности, независимо че упорито се опитваше да ги потискаш. Вече имам всички основания да вярвам, че тези възможности ще бъдат реализирани.

— Смяташ, че не съм показала възможностите си? Не беше ли обективна препоръката, която изпрати до Гослин в Ню Йорк?

— Говоря за качествата ти на жена, Елизабет. След развода си с Алън ти отказа да признаеш дори пред себе си, че искаш нещо повече от успешна професионална реализация. Наистина бях притеснен. Идеше ми да смачкам физиономията на първия ти съпруг заради това, че беше угасил искрата в тебе.

— Не го наричай „моят първи съпруг“, Бен. Звучи така, сякаш ще имам и втори. Можеш да бъдеш сигурен, че това няма да се случи. Най-малко — с Питър Форчън.

Елизабет съжали за последните си думи още щом ги изрече. Между Питър и уроците по степ наистина нямаше нищо общо.

Бен добродушно подхвърли:

— В това отношение можеш да не се притесняваш. Той никога няма да се ожени за теб.

— Да не би да е вече женен? — уплашено го погледна тя.

Бен потисна усмивката си.

— Не, със сигурност не е женен.

— Тогава защо каза, че... — Тя спря и ядосано погледна приятеля си. — Разбирам какво целиш, Бен Ейнджъл. За малко щях да се хвана на въдицата. Но въпросът ми беше от чисто любопитство, нищо повече.

— Заради тонтината — продължи Бен.

— Каква тонтина? — не се сдържа Елизабет.

Бен хвърли поглед през рамо:

— А, кафето е готово. Със сметана и една бучка захар, нали?

Елизабет стана да извади сметаната от хладилника, докато Бен сипваше кафе в две порцеланови чаши.

— Тонтина... — замислено рече тя. — Това не е ли уреждане на финансови въпроси между наследници, според което, ако някой умре, делът му се разпределя между останалите живи?

— Много добре, Елизабет.

— Не мога да разбера каква е връзката между тонтината и семейното положение на Питър. — Беше твърде изненадана, за да се преструва на безразлична.

Бен пхна ръка в джоба си и измъкна оттам лист от списание.

— Това не е обикновена тонтина. Когато днес минах през кабинета ти и разбрах, че си отишла да освободиш от полицията Питър Форчън, Уенди ми спомена, че името му е доста известно. Спомни си, че е чела статия за семейство Форчън в едно от онези лъскави списания. По случайност открих същото списание в приемната ти. Надявам се, не се сърдиш, че откъснах тази страница.

Елизабет едва не грабна листа от ръцете на Бен.

— Няма значение — промърмори тя. — И без това пациентите често късат списанията.

— Статията е за сватбата на Адам, брата на Питър...

Елизабет раздразнено каза:

— Ще ми дадеш ли да я видя най-после?

Бен мълчаливо ѝ подаде листа.

Елизабет внимателно зачете. Статията започваше така: „Каква е цената на любовта?“.

— Дами, дами — настоятелно замоли Бетина. — Дайте на бедния човек възможност да си отдъхне! Нали не искате да припадне, преди да сме го коронясали за Герой на годината?!

— Да припадна ли? Та аз едва започнах да загарявам! — Той взе Бетина в прегръдките си и я завъртя. Миг по-късно захвърли сакото, жилетката и вратовръзката си, разкопча горните копчета на ризата си, запретна ръкави и се понесе във вихрен танц с една писателка. Останалите оформиха кръг около двойката и силно запляскаха в такт с музиката. Бетина махна на Рейвън.

— Виж какво открих! — възкликна Рейвън и измъкна червена мантия и златиста корона, украсена с цветни камъчета. — Останали са от някакъв бал с маски в хотела.

— Чудесно! — ентусиазирано поде Бетина. — Какво стана фотографа от „Чикаго Трибюн“?

— Ще дойде.

Бетина потри доволно ръце.

— Извадихме голям късмет!

Рейвън погледна към Питър, който продължаваше да танцува.

— Как мислиш, дали ще има нещо против?

— Нещо против ли? Я го виж как се забавлява! Страхотен е. Сигурна съм, че няма да възрази.

След като Бен си отиде, Елизабет отново прочете статията. Макар че в нея се разказваше романтичната история на Адам и Ева, другите трима братя също бяха споменати. Журналистите им бяха задали един и същ въпрос: „Бихте ли се простили с богатството си заради една любов?“. Всеки от тях твърдо беше отговорил с „не“ и беше обяснил защо.

Погледът на Елизабет се спря върху думите на Питър:

„По-скоро бих влязъл в устата на лъва, отколкото да се ожения. Доста преди да се появи тази тонтина, аз бях избрал своята любима и тя се нарича «Форчън Ентърпрайзис». Възнамерявам да ѝ остана верен докрай“.

Телефонът иззвъня. Дано не е от болницата, помисли си Елизабет. Минаваше единайсет и половина. Чувстваше се изтощена. Освен Питър не бяха ѝ останали други пациенти. Веднага след като прие предложението за новото място тя прехвърли пациентите си на своите колеги. Беше се заела с лечението на Питър само защото никога преди не беше виждала човек, ударен от гръм. Случаят я беше заинтригувал.

— Ало?

— Доктор Мърчант?

— Да. — Елизабет се сети, че и преди е чувала този мек женски глас. Но къде?

— Обажда се Джесика Форчън.

Бузите на Елизабет пламнаха. Дали бабата на Питър не се обаждаше, за да я обвини в погрешната диагноза, която беше поставила на внука ѝ? Дори можеше да я заплаши със съд!

— Да, госпожо Форчън? — Надяваше се жената да не усети тревогата в гласа ѝ.

— Наричайте ме Джесика.

— Моля?

— Можете да се обръщате към мен с „Джесика“. Когато ми казват „госпожо Форчън“ се чувствам някак... стара.

— О! — Елизабет беше загубила способността си да говори.

— А аз мога ли да ви наричам „Елизабет“? Предполагам, че не използвате някакво галено име.

— Не. Да. Искам да кажа, че „Елизабет“ е чудесно.

— Извинявам се, че ви се обаждам толкова късно, Елизабет. Дано не съм ви събудила.

— Не, аз... четях.

— О! — Последва кратка пауза. — Предполагам, че не сте разговаряли с Питър тази вечер.

— Да говоря с внука ви ли? Не, не и откакто съм се прибрала у дома. Видях се с него... по-рано. В... „Билтмор“.

— Колко по-рано? — попита Джесика. В гласа на възрастната жена се прокрадна тревога.

— Някъде към осем часа. Защо? Случило ли се е нещо?

— Прибрах се от вечеря в осем и половина и оттогава не мога да се свържа с него. Никой не отговаря.

Елизабет погледна часовника. Единайсет и трийсет и пет. Беше малко вероятно Питър да вечеря три часа.

— Може да е отишъл на кино, след като се е нахранил — предположи тя.

— Питър не ходи на кино. Той не обича нощните развлечения. Вечер винаги работи. Много пъти съм му казвала, че трябва да излиза от време на време, за да се... разведри.

Лицето на Елизабет пламна още повече.

— Той вече е здрав.

— Точно така. Затова е толкова необичайно да не бъде в стаята си по това време. Не мислите, че може да му се е случило... нещо лошо? Мислех да се обадя на лекаря на хотела да отиде до апартамента...

— Не — бързо я прекъсна Елизабет. — Не правете това. Сигурна съм, че Питър е добре. Но, ако ще ви успокои, бих могла да прескоча дотам...

— О, Елизабет! Наистина ли? Ако се е случило нещо лошо, поне ще съм спокойна, че Питър е в добри ръце.

Елизабет беше трогната от неочаквания комплимент.

— Ще се радвам да му помогна, Джесика. Не се притеснявайте. Ще ви се обадя веднага, щом разбера нещо.

— Благодаря ви, скъпа. Не мога да изразя колко много означава това за мен — въздъхна Джесика и дяволито се усмихна на приятелката си Маргарет.

Ето че отново се връщаше в „Билтмор“. А се беше зарекла никога вече да не престъпва прага на Питър. Елизабет за стотен път

повтори наум обяснението, което беше приготвила за появата си в хотела:

„Баба ти ми се обади. Беше ужасно разтревожена. Канеше се да се обади на лекаря на хотела и да го помоли да провери какво става с теб, но аз си помислих, че този мъж е последният човек, който би искал да видиш...“

А дали не беше тя последният човек, който Питър би искал да види?

Елизабет бързо прогони неприятната мисъл от главата си. Нали беше обещала на Джесика! Ами ако с Питър наистина се беше случило нещо?

Погледна часовника си, преди да почука на вратата. Минаваше полунощ. Може би спеше дълбоко...

Елизабет решително почука. Никакъв отговор. Опита отново. Резултатът беше същият. А сега какво? Не ѝ оставаше друго, освен да слезе във фоайето, да обясни на човека от рецепцията, че е притеснена за свой пациент и да помоли за ключовете от апартамента му.

Тя разтревожено слезе обратно във фоайето и се отправи към рецепцията.

— Представителният апартамент... — започна Елизабет.

— Зает е, госпожице.

— Зная. Това е апартаментът на господин Форчън. — Тя се колеба. — Аз съм неговият лекар. Обезпокоена съм, защото не отговаря. Имате ли резервен ключ? — По лицето на чиновника се появи скептична усмивка. Дори и за миг не беше повярвал, че тя е лекар на Питър Форчън.

Елизабет зарови из чантата за документите си, но следващите думи на мъжа я спряха.

— Господин Форчън не е в апартамента си... докторе.

— Не е ли? Къде е тогава?

— Господин Форчън е в голямата бална зала. Присъства на конгрес. Бих казал дори, че е звездата на вечерта.

О, не! В какво ли се беше забъркал Питър този път?

Тя се спусна към тежките врати и с мъка ги отвори. Една жена прошумоля с балната си рокля край нея и се насочи към високия подиум.

— Настъпи момента, когато ние, писателките на романи, ще трябва да направим своя избор за Романтически герой на годината. Както всички знаете, досега обичаят ни беше да избираме един от измислените литературни герои и да го коронясваме символично. Но тази вечер, скъпи мои приятели, аз ви представям първия наш романтичен герой от плът и кръв. — Бетина се наведе над микрофона и добави със светнали очи: — И то каква плът!

Елизабет се вцепени. Не, не можеше да е вярно. Не беше възможно! Как можеше Питър да попадне тук?

— Мои приятели, представям ви нашия герой Питър Форчън!

Дори след като чу името, Елизабет не можеше да повярва. Тя си проправи път през аплодиращата тълпа и приближи до подиума. В същия момент един мъж в червена мантия и с корона на главата излезе на сцената. Наистина беше Питър! Той застана в центъра на подиума и величествено вдигна ръце като крал, поздравяващ покорните си поданици. После широко се усмихна, напълно вживял се в ролята. Елизабет излезе напред и се втренчи в него. Беше шокирана.

Щом Питър я забеляза, държанието му се промени. Сякаш внезапно дойде на себе си.

— Елизабет — ахна той и тръгна към нея.

Тя се уплаши, че Питър може да изчезне и бързо се спусна напред. Протегна ръце, за да го подкрепи. Той се хвана за нея. В този момент фотографът от „Чикаго Трибюн“ натисна копчето и запечата върху лентата образа на Романтическия герой на годината и на неговата героиня...

СЕДМА ГЛАВА

Джесика Форчън отвори сутрешния брой на „Чикаго Трибюн“ и се заля от смях. Маргарет се втурна към кухнята, нетърпелива да научи причината за веселото настроение на приятелката си. Джесика потупа с пръст първа страница. Под заглавието „Щастливият романтичен герой на годината“ се мъдреше снимка на Питър. В цял ръст, с кадифена мантия на раменете и килната корона над челото. В ръцете си здраво стискаше доктор Елизабет Мърчант.

Джесика кимна усмихнато на приятелката си:

— Нали са чудесна двойка?

Бен Ейнджъл си купи „Чикаго Трибюн“ на път към кафенето, където обикновено закушваше. Сервитьорката му поднесе обичайното кафе и кнедли. Доктор Ейнджъл извади вестника, внимателно разгледа добре познатата му двойка и се закиска.

Сервитьорката Глория се обърна:

— Какво толкова забавно има?

Бен не отвърна и продължи да се смее.

Тру и Тейлър Форчън се втрениха с невярващ поглед във вестника.

— Пийт? — промълви Тейлър.

— И доктор Елизабет Мърчант, предполагам — скептично отвърна Тру. Той измъкна от чекмеджето на бюрото си една лупа и двамата се надвесиха над снимката. Изгаряха от нетърпение да разгледат подробно жената, която техният праволинеен брат така страстно прегръщаше.

— Доста е хубава — отбеляза Тейлър.

— Бих казал — поразителна! — добави Тру.

— Нали не смяташ, че баба е замесена в тази история, Тру.

— Знаеш, че винаги съм залагал на нея, когато се случи нещо подобно.

Тейлър разгледа фотографията и премести поглед към статията.

— Не може да е нещо сериозно. Не и когато става въпрос за Пийт.

Тру сви рамене.

— Не забравяй, че веднъж вече Пийт си е загубвал ума по жена. Но тази случка е твърде забавна. Даже обещаваща — призна той. — Все пак Питър замина за Чикаго, за да преследва Опенхаймер, а не разни червенокоси хубавици. Какво ли ще си помисли старият господин за своя бъдещ делови партньор, като види статията и снимката?

Опенхаймер седеше в една заседателна зала в Сейнт Луис и не знаеше дали да вярва на очите си. Пред него стоеше разтворен вестник.

— Пориомания, значи — промърмори той. — По-скоро лудост. Този лъчезарно усмихнат глупак трябва наистина да се е побъркал.

— Означава ли това, че сделката с Форчън ще бъде анулирана, сър? — попита плахо асистентът на Опенхаймер.

— Трябва да поставят този младеж под ключ!

— Извинете ме, доктор Гослин. Мисля, че бихте проявили интерес към тази снимка — каза младият лекар и подаде „Ню Йорк Таймс“.

Доктор Гослин, привлекателен мъж на средна възраст и шеф на неврологичната клиника „Гослин“ в Ню Йорк, измери с поглед доктор Бари Ъптън, постъпил на работа в клиниката съвсем отскоро.

— Имам заседание, Ъптън. Какво ви е впечатлило толкова много? — попита той и с раздражение пое вестника.

После отново тръгна по коридора и пътьом разлисти вестника. Внезапно спря. Беше попаднал на снимката.

— Доктор Елизабет Мърчант! — възкликна той.

Една сестра мина покрай него и Гослин млъкна. Сгъна рязко вестника и влезе в кабинета на Арчи Тобаяс, административен

директор на клиниката.

Пред Арчи също стоеше отворен вестник. Когато Дейвид Гослин нахлу в стаята, Тобаяс поклати глава и промърмори:

— Не мога да кажа, че това е добра характеристика за един от членовете на персонала ни.

— Трябва да има някакво обяснение. Взех решението си след многократни срещи и сериозни разговори с нея — отвърна Гослин, разтревожен и объркан. — Не познавам по-праволинеен и консервативен човек от доктор Мърчант. Тя твърдеше, че е изцяло привързана към работата си, че в живота ѝ няма място за мъже. Нито ще има.

— Предполагам, че е променила мнението си по този въпрос — подметна Тобаяс и вдигна вежди. — Въпросът е дали ще променим решението си и ние.

Елизабет натисна звънеца на будилника. Беше седем сутринта. Чувстваше се изтощена и недоспала. Не можеше да разбере дали предишната нощ е била сън, или действителност. Наистина ли беше прекарала часове в борба с тълпата обожателки на Питър Форчън? Наистина ли го беше видяла как излиза на сцената с корона на главата и как под бурните аплодисменти на писателките приема званието Романтичен герой на годината?

Тя бавно отметна завивките и се надигна от леглото. Главата ѝ бучеше. Наметна домашната си роба и тръгна към входната врата, за да вземе сутрешния вестник.

Когато го отвори, замръзна на мястото си.

Господи! Не беше сън, а кошмар!

Дори не беше прочела статията, когато телефонът зазвъня. Навярно беше обърканият Питър или развеселеният Бен. Елизабет вдигна слушалката.

— Ало? Кой?... Доктор Гослин?!... Не, не ме събудихте... Станах преди малко.

— Обаждам ви се във връзка с една статия, която днес прочетох в „Ню Йорк Таймс“. — Гласът му звучеше любезно, но беше лишен от топлина. — Придружена със снимка.

Елизабет усети как устата ѝ пресъхва. По гърба ѝ полазиха тръпки. Тя заекна:

— Аз... Мога да ви обясня, доктор Гослин...

— Много добре. Ще имате тази възможност в понеделник. Пристигам в Чикаго по работа и ще се срещна с вас.

Елизабет заби невиждащ поглед във вестника.

— Понеделник? Чудесно. С... нетърпение очаквам да се видим — излъга тя.

— Обслужване по стаите.

Питър стегна халата си и се помъкна към външната врата.

— Добро утро, господин Форчън — весело поздрави младият камериер, докато вкарваше количката със закуската. — Или, ако предпочитате, господин „Герой на годината“.

Питър се намръщи:

— Никога не ме наричайте така. — Очите му попаднаха върху канапетото, където все още лежаха реалните доказателства зад снощното фиаско. — И махнете веднага тези... неща.

Младежът кимна покорно. Явно трябваше да се прости с надеждата да получи тлъст бакшиш от знаменития гост на хотела. Той сръчно подреди храната на масичката до прозореца.

— Донесох поръчката. Ще желаете ли още нещо?

Питър махна с ръка към короната и мантията. Камериерът пъргаво ги сгъна и ги пхна на долния рафт на количката за сервиране. Питър подписа чек за закуската, като не забрави да включи и бакшиш.

Камериерът тръгна навън, но изведнъж се сепна:

— О, щях да забравя, сутрешния вестник.

Когато младежът излезе, Питър застана по средата на стаята. Чувстваше се ужасно объркан. Как можа да се държи така глупаво миналата вечер?! Какво ли си беше помислила Елизабет за него? Поведението му наистина не беше съвсем нормално. Виж Адам би приел с голямо удоволствие ролята на герой и би се смял над случката дни наред. Но Питър не беше Адам.

Стомахът му се сви. Той посегна към чашата с кафе. После разсеяно разгърна вестника.

От гърдите му се изтръгна стон. Спомняше си, че снощи беше чул щракането на фотоапарат, но нямаше и представа, че на събирането присъстваха журналисти. Беше решил, че някоя от писателките прави снимки за спомен.

Пред погледа му веднага изплува образът на Опенхаймер. Дано вестникът не попаднеше у него! Но старият магнат рано или късно щеше да научи всичко. Подчинените му знаеха за преговорите, които водеше с Питър, и все някой щеше да му покаже статията и снимката...

Телефонът иззвъня. Питър нервно взе слушалката. Беше Тру.

— Как е нашият Романтичен герой на годината? — заядливо започна той.

— Как научи за това? — остро го прекъсна Питър. — Сигурно от баба. Трябва да е видяла вестника и да ти се е обадила...

— Още не ми е позвънила, но очаквам всеки момент да го стори.

— Тогава... как?

— Не бъди скромен, героични братко! Вече си известен в цялата страна. Аз лично видях образа ти в „Денвър Кроникъл“.

— Трябва да изляза, Тру — хладно каза Питър.

— За да се срещнеш с Опенхаймер ли?

— Не. Да си купя нова шапка.

Тру затвори слушалката и се обърна към Тейлър.

Брат му нетърпеливо попита:

— Какво каза?

— Излиза, за да си купи шапка.

Тейлър завъртя глава:

— О, не!

Тру се усмихна самодоволно.

— Мисля, че на нашия по-голям брат му хлопа дъската.

Този път Питър избра друг магазин. Там не продаваха костюми на италиански моделиери.

Твърдо беше решил да си купи само шапка. Хареса си една, взе я от рафта и я сложи на главата си, за да я пробва. Някой приближи до него. Питър вдигна очи и видя доктор Бенджамин Ейнджъл.

— Само не ми казвайте, че работите на две места — започна Питър. Никак не беше очаквал да го срещне точно тук.

— Не, просто имам нужда от нова вратовръзка — отвърна Бен и отпрати поглед към главата на Питър. — А, ето я и филцовата шапка!

Питър се изчерви.

— Не се чувствам... напълно облечен, когато съм без шапка — призна той.

Бен замислено огледа шапката, но се въздържа от коментар.

— Какво мислите? — нервно попита Питър.

— За шапката ли? — уточни Бен.

— Да. За какво друго бих могъл да искам мнението ви в момента?! — Неудобството на Питър се засили.

— Ще ми позволите ли да ви почерпя с едно кафе? — попита Бен, без да отговори на въпроса му.

— Защо не? — Питър направи пауза и се усмихна. — Да, едно кафе наистина ще ми дойде добре.

Той свали шапката от главата си и я върна на рафта. Изведнъж почувства, че силната необходимост да има шапка на главата си беше изчезнала.

— Не беше... съвсем добре — промълви той. Чувстваше се задължен да даде някакво обяснение на доктора.

Когато излязоха на улицата, Питър се сети, че Бен също възнамеряваше да направи покупка.

— Какво стана с вратовръзката?

Бен сви рамене.

— Не ми хареса нито една — отвърна той весело.

След няколко минути вече седяха в едно кафене. Бен поръча богата закуска. Предполагаше, че Питър е загубил апетит в момента, в който е зърнал вестника.

— Потръпвам само като си представя каква физиономия ще направи Опенхаймер, щом зърне сутрешния вестник — завърши Питър. Вече беше успял да обясни на Бен намеренията си да сключи сделка със стария магнат.

— Не мога да разбера какво толкова се е случило. Това, че сте преуспяващ бизнесмен, не означава, че не можете да бъдете и романтичен герой.

Питър махна с ръка.

— Моля ви, не споменавайте тези думи.

— Кой? Преуспяващ бизнесмен ли? — усмихна се Бен.

— Наистина, доктор Ейнджъл. Нямаме представа какво съм изживял тези дни. Унижение, объркване...

— Приятни мигове — допълни Бен.

Питър тихо каза:

— Трябва да е свързано с мълнията. А може би — с шапката.

— Не смятам, че е от светкавицата. А за шапката трябва да ми обясните. Не съм съвсем наясно...

— Става въпрос за един глупав предразсъдък. Шапката ми отиде на боклука след бурята в Денвър. Носеше ми късмет. Глупаво звучи, нали? Само че от този момент нататък всичко тръгна... с главата надолу.

Бен кимна замислено:

— Да. Бих казал, че е свързано с шапката.

— Наистина ли мислите така?

— Ако ми позволите, ще направя кратък психологически анализ. Шапката ви не е била просто символ на успеха, а на нещо повече. Не съм ли прав?

— В известен смисъл, да. Шапката ме караше да се чувствам по-улегнал, по-сериозен, по-консервативен... Качества, които много ценях. И продължавам да ценя.

— Точно така. И когато шапката ви е отлетяла, с нея е отлетяла и част от вашата сериозност и консервативност, както сам се изразихте. Непосредствено след това на крачка от вас пада гръм. Сега вече стигаме до същността на нещата.

— Така ли? — удиви се Питър.

— Разбира се. Вие сте стигнали до разбирането, че животът е кратък и че сте смъртен, както всички останали, млади момко. Че с нас може да се случи най-лошото точно когато най-малко го очакваме. Какво си казва човек, когато разбере това?

Питър сви вежди.

— Предполагам, всеки си казва, че трябва пълноценно да изживее живота си.

— Точно така.

— Все още не разбирам...

Бен почука с пръст по челото си.

— Става дума за вашето подсъзнание, момчето ми. То ви е казало: „Ела на себе си, Питър. Все работа, работа... Стига с тази сериозност! Трябва малко да се повеселиш. Да действаш, вместо прекалено много да мислиш“.

Питър се засмя на тази теория.

— Извинете, но не мога да повярвам, че съм започнал да провалям бизнеса си и съм се превърнал в атракция за хората само защото е заговорило подсъзнанието ми.

— Да не би да имате по-добро обяснение?

Вместо да отговори, Питър погледна въпросително Бен.

— И... доктор Мърчант ли мисли като вас?

— Страхувам се, че в момента Елизабет има по-сериозни проблеми.

— Какви проблеми? — незабавно попита Питър.

— Вие не сте единственият, чието професионално бъдеще е заложено на карта заради снощното ви превъплъщение като романтичен герой.

Питър дори не обърна внимание на думите „романтичен герой“.

— Но Елизабет беше просто страничен наблюдател! Тя няма нищо общо с това! Беше там само защото се притесняваше за мен. Като лекар.

Бен погледна към чинията на Питър и се засмя. Събеседникът му за втори път губеше апетита си тази сутрин.

— Сигурен съм, че всичко ще се оправи. Просто ще се наложи Елизабет да даде някои обяснения.

Питър рязко се надигна от масата и заяви:

— Отивам в болницата. Трябва да обясня защо Елизабет е на снимката от миналата нощ. Тя е невинна и аз няма да позволя репутацията ѝ да пропадне заради моето подсъзнание или дявол знае какво.

Бен го накара да седне.

— Не става въпрос за нашата болница. В края на краищата тук шефът на Елизабет съм аз и нямам нищо против по една случайност тя да се превърне в романтичната героиня. Смятам, че това може само да ѝ помогне. Ние сме хора, а не машини! Имаме нужда да се смеем и обичаме... Да се забавляваме...

— О, не! Историята сигурно е излязла и в „Ню Йорк Таймс“. Новата ѝ работа, онази клиника...

— Клиниката на Гослин — уточни Бен.

Питър седна.

— Това е ужасно! Аз съм виновен!

— Елизабет ми се обади веднага след разговора си с Дейвид Гослин, бъдещия ѝ шеф. Определил ѝ е среща за понеделник. Тук, в Чикаго. Познавам доктор Гослин. Той е стар негодник, който очаква от целия си персонал да се държи безупречно във всеки един момент.

Питър отново скочи от масата.

— Трябва да направя нещо! Сигурно има възможност...

— Да, има. Идете при нея. — Бен погледна часовника си. — Следобед Елизабет няма служебни ангажименти. Може би ще успеете да стигнете до болницата, преди да...

— Преди да е взела драстични мерки ли? — пребледня Питър.

Бен меко се усмихна.

— Ако наричате „драстична мярка“ това, да бродиш безцелно из апартамента си, обзет от чувство за самосъжаление...

Елизабет преживя ужасна сутрин. Струваше ѝ се, че всички лекари, сестри и дори пациенти са прочели сутрешния вестник и са видели снимката. Знаеше, че повечето са добре настроени към нея, но допускаше, че има и такива, които ще злорадстват, когато видят съдържаната доктор Мърчант, представена в такава светлина. Тя потръпваше всеки път, когато си спомняше за снимката. Тя и Питър приличаха на двама влюбени, притиснали се един към друг в страстна прегръдка. Сякаш отправяха предизвикателство на целия свят. В погледите им се четеше дори пренебрежение.

Едва изчака края на работния ден. Искаше час по-скоро да прибере в апартамента си. Там поне щеше да бъде на сигурно място.

Тя излезе навън и тръгна по улицата. Внезапно пред погледа ѝ се мярна фигурата на Питър.

О, не, изохка Елизабет. На всяка цена трябваше да избегне тази среща. Твърдо беше решила да няма нищо общо с Питър Форчън след днешната статия.

Тя придаде на лицето си разсеяно изражение, рязко се обърна и тръгна обратно. Надяваше се да не я забележи. Уви, нямаше късмет. Още преди стъклената врата на болницата да се затвори зад гърба ѝ, чу Питър да вика името ѝ. Елизабет хвърли бърз поглед през рамото си и го видя да бърза към нея. Обзе я паника.

Затича към асансьора, но щастието отново ѝ изневери. Три възрастни жени тъкмо влизаха вътре. Едната от тях беше в инвалидна количка и Елизабет трябваше да изчака.

Накрая натисна бутона. Вратите плавно започнаха да се затварят. Почти повярва, че е успяла, когато една ръка се протегна и хвана вратите. Те автоматично се отвориха и Питър влетя в асансьора. Той я погледна и се усмихна. Лицето ѝ остана тъжно и замислено.

Жените слязоха на третия етаж. Елизабет понечи да ги последва, но Питър препречи пътя ѝ. Асансьорът отново потегли.

Питър смутено я загледа. Тя нервно започна да върти копчето на самото си. Намеренията ѝ отново се провалиха. Пак го срещна и то — в асансьора!

— Елизабет — тихо каза Питър. В очите ѝ напиряха сълзи. Обзе го желание да я прегърне и успокои, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Че той ще го оправи.

Всъщност, защо не? Какво му пречеше да я вземе в прегръдките си? Беше убеден, че тя го иска толкова силно, колкото и той. Питър натисна с пръст бутона и асансьорът спря. Елизабет вдигна ужасен поглед.

— Луд ли си, Питър?

Той бавно приближи към нея.

— Ние сме човешки същества, Елизабет, а не машини. Имаме нужда да обичаме и да се смеем... — Тя опря гръб на стената. Сърцето ѝ бясно биеше. Питър продължи: — Ние ще им дадем да се разберат, Елизабет. На Опенхаймер, на Гослин... На всички, които ни причиниха толкова страдания.

— Не мога да понеса това, Питър — прошепна Елизабет, останала без дъх. — Не ме бива за такава работа.

— Но вчера беше много добра, Лизи. Преди да бъдем обезпокоени от онзи надут пуяк и лекаря на хотела.

Тя се опита да го заобиколи и да натисне бутона, но Питър я сграбчи в прегръдките си.

— Елизабет, луд съм по теб.

— О, не! Моля те, не казвай това! Не и тук. Умолявам те, Питър!

Питър я притисна още по-плътно към себе си и обсипа лицето ѝ с целувки. Елизабет неволно изстена. Желанието се връщаше в нея пряко волята ѝ.

— Дойдох тук, за да те успокоя, Елизабет — прошепна Питър и топлият му дъх погали ухото ѝ.

— О... Това ли... правиш в момента?

Той пресипнало се засмя и потърси устните ѝ.

— Не зная какво правя.

— Питър, трябва да престанем. Това е болница. Не можем да задържаме асансьора. Има болни хора, спешни случаи...

— Това е асансьорът за посетители. — Зъбите му нежно захапах горната ѝ устна. Усещането накара Елизабет да потръпне. Какво щеше да направи? Тя наистина не можеше да устои. Беше... луда по него.

Ръцете ѝ се обвиха около тялото му. Устните ѝ жадно се впиха в неговите. Телата им се опряха върху таблото с бутоните... и асансьорът потегли, но никой от двамата не забеляза това.

Когато вратите се отвориха, се разнесе ръкопляскане. Питър ѝ Елизабет сепнато се огледаха. Отново бяха привлекли вниманието на хората към себе си.

ОСМА ГЛАВА

Двамата се втурнаха весели и задъхани по улицата. Хората ги гледаха и разбиращо се усмихваха.

— Питър, трябва да сме полудели — възкликна Елизабет.

— Нека да те погледам — спря се Питър, обгърна с длани лицето ѝ и впи поглед в прекрасните ѝ зелени очи. Неговият ангел-спасител!

— Какво ще стане с Опенхаймер? — опита се да протестира тя.

— Трябва да е видял статията. И онази ужасна снимка...

Питър я отдели леко от себе си.

— Навярно доста се е разстроил. Но каквото и да е, нищо не може да се направи. Поне в близките няколко дни.

— А когато Опенхаймер се върне? Какво ще му кажеш?

Питър се засмя:

— Не знам. — Лицето му придоби объркано изражение. — Рядко казвам тези думи. Обикновено съм наясно с всичко. Винаги всичко знам.

— А сега? — усмихна се Елизабет. — Какво е усещането, когато казваш „Не знам“?

— Наистина не знам — засмя се той.

— Не вярвам да помогне, ако се опитам да преразбера Опенхаймер с ново състояние на умопомрачение.

— И аз така мисля. Не се притеснявай за мен, Елизабет. Все ще измисля нещо, когато му дойде времето. — Лицето му стана сериозно. — Далеч повече ме притеснява предстоящата ти среща с Гослин. Как смяташ да обясниш появата си на първа страница в националния печат?

— Как разбра за Гослин? — подозрително го погледна тя.

— Бен ми каза.

— Бен ли? Говорил си с Бен тази сутрин?

— Срегнахме се случайно в един магазин за мъжко облекло. Бях отишъл там да си купя... Да се помотая малко. Също и Бен. Сблъскахме се пред един щанд.

— Наистина голяма случайност — саркастично подхвърли Елизабет.

Питър любопитно я погледна.

— Да не искаш да кажеш, че Бен ме е проследил?

— Доколкото го познавам, точно това е направил. По всяка вероятност се е втурнал към хотела ти в минутата, когато съм му предала разговора ни с Гослин.

— Старият дявол! — възкликна Питър и усмихнато додаде: — Не зная как ще му се отблагодаря.

— Какво точно ти каза? — Трябваше да има нещо. Иначе Питър нямаше да бъде в такова приповдигнато настроение пред лицето на професионалния си провал.

Той отново я взе в силните си ръце и я притисна здраво към себе си, без да го е грижа за минаващите хора.

— Той смята, че причината за странното ми поведение се крие в моето подсъзнание. А аз бих казал, че е в сърцето ми. То е това, което всяка сутрин, от няколко дни насам, ми повтаря: „Изживей пълноценно всеки миг от живота си!“. — Питър преглътна. — Животът ми беше сив и безрадостен, преди да те срещна, Елизабет!

— О, Питър! — Усмивката му беше толкова нежна, искрена и трогателна! Елизабет пропъди грижите и тревогите си. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се прокрадваха думите на Питър: „По-добре в устата на лъва, отколкото пред брачния олтар“.

Тя се усмихна. Питър ѝ носеше сигурност. Той ненавиждаше женитбата. Елизабет — също. Във връзката им нямаше никакви рискове. Двамата отдаваха всичките си сили и време на работата си. Нямаше да рискуват кариерата си, за да чуят как сватбените камбани бият в тяхна чест.

— Нека се повеселим, Елизабет! — извика Питър. — Какво ще кажеш да отидем в някой увеселителен парк?

— В увеселителен парк ли? — повтори невярващо тя.

— В парка край хотела ми има страхотна въртележка! И денят е толкова хубав! Знаеш ли, Елизабет, през целия си живот не съм се качвал на увеселително влакче.

— И сега ти се ще да го направиш?

— Да! Може би ти изглеждам малко луд, но искам следващите няколко дни да живея наистина за момента. Заедно с теб. — Питър

спря и нетърпеливо я погледна. Внезапно изпита страх, че Елизабет ще откаже.

Тя бавно поклати глава.

— Ще ти издам една тайна, Питър. Аз също никога не съм се качвала на увеселително влакче. Опитвала съм се да си внуша, че не съм човек, който се отдава на безсмислени занимания, но всъщност истината е, че се страхувам да не изгубя контрол. И да не ми хареса прекалено много...

— И сега ли те е страх? — меко попита той.

Тя притисна длан към бузата му и промълви:

— Не, Питър. Вече не се страхувам. Не ме питай защо. Не мога да ти отговоря, защото не знам.

Двамата се засмяха. Питър обхвана кръста ѝ с ръка и махна на едно такси. После се наведе към нея и прошепна:

— Надявам се да не се окаже същото такси, което наех онази вечер.

Елизабет се изкикоти и влезе в колата. Шофьорът, млада жена, ги попита накъде да кара.

— Към най-близкия увеселителен парк — тържествено заяви Питър.

Жената хвърли бърз поглед към двойката на задната седалка. Не бяха много подходящо облечени, ако наистина се канеха да се отдадат на подобен вид развлечения.

— Първо спрете в някой универсален магазин — каза Питър и смигна на Елизабет.

Не след дълго колата спря.

— Да ви изчакам ли? — попита шофьорът.

— Да — отвърна Питър. — Просто ще си сменям дрехите с нещо по-непретенциозно.

Петнадесет минути по-късно те излязоха от магазина. Изглеждаха съвсем различно. Елизабет беше обути в три четвърти ластичен клин на червени кафяви и жълти цветя. Ярकोжълтата памучна фланелка чудесно подходеше на клина и на широката червена жилетка, наметната на раменете ѝ. По настояване на Питър беше взела и една спортна шапка с козирка, която допълваше облеклото ѝ.

За себе си Питър беше купил блуза на сини и бели райета и бели джинси до коленете. Върху блузата беше навлякъл тревистозелена

спортна риза. На врата му се вееше каубойска кърпа, а на главата му се мъдреше зеленикава бейзболна шапка. Двамата бяха обути в чисто нови маратонки и къси чорапи.

Шофьорката на таксито се усмихна широко, когато двойката приближи.

— За малко да не ви позная — призна тя.

Питър бръкна в една найлонова торба. Извади от там трета спортна шапка и я нахлупи на главата на изненаданата жена.

— Чудесно! — възкликна той.

— Наистина много ви отива — кимна Елизабет.

Двамата се качиха в таксито и потеглиха към увеселителния парк.

Елизабет ентусиазирано извика.

— Първа спирка — увеселителното влакче!

Шофьорката сви рамене.

— Не си падам по такива работи.

— Ние пък сме луди по увеселителни влакчета, нали, Пийт?

— Луди е най-точната дума, Елизабет — съгласи се Питър усмивка.

Те стигнаха до увеселителния парк само за да научат, че съоръженията работят само в почивните дни. Викове на недоволство огласиха таксито. В очите на Елизабет се появиха сълзи. Питър изглеждаше смазан от разочарование. Дори Рита, таксиметровата шофьорка, изпита съжаление към двамата.

— Винаги можете да дойдете отново — опита се да ги успокои тя. Но Питър и Елизабет знаеха, че няма да бъде същото. Те искаха да бъдат луди, импулсивни, спонтанни. Да живеят за мига... Внезапно Питър отвори вратата и измъкна Елизабет навън.

— Когато човек силно желае нещо, то винаги се сбъдва! — заяви той.

— Но вратата е заключена — отбеляза Елизабет.

— Видях няколко работници вътре...

Рита показва глава през прозореца на колата и извика:

— Предупреждавам те, че трябва да имаш цяла бала с пари ако искаш да отворят парка само за теб.

— Всичко, което искаме, е да направим една обиколка с влакчето — каза Питър поверително.

Елизабет не беше толкова уверена като него, но изглежда готова да се включи в играта.

Когато двамата се отправиха към вратата, Рита натисна клаксона. Искаше да им помогне, като привлече вниманието на работниците. Дори когато видя как един млад мъж се насочи към портата, тя не загаси двигателя. Смяташе да откара симпатичната двойка обратно, ако не успеят да постигнат своето. И щеше да го направи изцяло за своя сметка.

— Не виждате ли табелата? Затворено е — извика работникът и избърса мръсните си ръце.

— Искам само да разбера колко вземате за една обиколка с влакчето? — учтиво попита Питър.

— Затворено е — нетърпеливо повтори мъжът.

Питър извади двайсет доларова банкнота от джоба си.

— Искам да кажа, когато е отворено — настоя той.

Младият мъж заби поглед в банкнотата. Питър я промуши през решетката и работникът я грабна.

— Работим с билети — отзивчиво обясни той.

— Колко билети са необходими за влакчето? — запита спокойно Питър.

— Имаме две влакчета — лаконично каза работникът. — Едното е по-голямо. Всъщност, то е най-голямото увеселително влакче от тази страна на езерото Мичиган.

— Точно то ни интересува — кимна доволно Питър. — Колко билета са необходими на човек за една обиколка с него?

— Два.

Питър го погледна.

— Предполагам, че дори когато паркът е затворен пускате машините, за да проверите дали са в изправност.

— Да.

— Това се отнася и за голямото увеселително влакче, нали?

Работникът подозрително отвърна:

— Никога не изпробваме машините, когато на тях се возят клиенти. Особено пък когато паркът е затворен.

— Дори ако клиентите предлагат да ви платят десеторно ли? — безцеремонно подхвърли Питър.

Работникът се оживи.

— Да не искате да кажете, че ще ми платите двајсет билета вместо два?

— Клиентите са двама — обади се Елизабет развеселена.

— Значи стават четирийсет билета? По долар за всеки?

— Всъщност, си мислех за двеста билета — хитро отвърна Питър.

Елизабет се смая.

— Питър, не можеш да дадеш двеста долара за една обиколка с влакчето!

Той чаровно се усмихна:

— Може и за няколко обиколки. Ако, след като веднъж сме се претрашили, се окаже, че много ни е харесало...

— Вярно! — светнаха зелените очи на Елизабет.

Работникът нервно се огледа наоколо и подхвърли:

— Знаете ли, мога да си загубя работата...

— В никакъв случай не бихме искали това да се случи — чувствено каза Питър.

Работникът се поколеба.

— Работата е там, че в момента шефът го няма. Тук сме само аз и още няколко мои колеги. Разбира се...

Питър отсече:

— Те също ще поемат риск. Ще вземем достатъчно билети, да бъдат всички щастливи и доволни. Четиристотин билета?

Елизабет си помисли, че Питър постъпва ексцентрично. Знаеше, че е много богат, но... Тя никога не беше допускала, че може да се държи така, но сега през тялото ѝ премина тръпка на удоволствие.

В следващия миг вратите се отвориха. Питър се обърна и весело махна на Рита за довиждане. Елизабет се засмя и също замахна.

— Добре ли си, Питър? — От мъжката съблекалня се разнесе приглушен стон. Елизабет не успя да разбере дали отговорът „да“ или „не“. Минута по-късно Питър се появи.

— Мисля, че е от последната обиколка. — Той едва изрече последната дума и се втурна обратно към банята.

Елизабет нервно се огледа наоколо и с неудобство влезе след него. Тя пусна чешмата, намокри няколко парчета тоалетна хартия и ги сложи на челото му като компрес.

— О, Елизабет, толкова е облекчаващо... Забавлявах се чудесно, до последната обиколка, когато...

— Не споменавай за това, Питър — посъветва го тя.

— Развалих ти удоволствието — мрачно каза той.

— Не, Пийт! Беше чудесно! Хареса ми. Чувствах се дива, свободна, защитена... Беше ободряващо. Докато не ти прилоша, разбира се. Добре, че и ти успя да се повеселиш.

— Вярно е. Наистина беше... ободряващо. — Питър се почувства по-добре и махна компреса от челото си. — Не съжаляваш ли, че не продължихме?

Елизабет го погледна с блеснали очи. По устните ѝ заигра палава усмивка.

— Сетих се за нещо по-добро, Пийт. Нещо, което е още по-ободряващо. И много по-успокояващо.

Питър закачливо ѝ намигна.

— Знаеш какво си мисля, нали, Лизи?! Тези четиристотин долара са най-разумно похарчените пари през целия ми живот.

Решиха да отидат в хотела, защото беше по-близо до увеселителния парк. Двамата пресякоха фойето ръка за ръка, смеещи се като деца, намислили някаква пакост. Нямаха търпение да се усамотят.

Този път Питър беше сигурен, че никой нямаше да ги прекъсне. Елизабет щеше да бъде негова. Щяха да го направят бавно, спокойно и съвършено...

Дори когато отваряше вратата той продължи да я целува. Елизабет пхна ръка под ризата му и нежно загали гърдите му. Бейзболната ѝ шапка се търкулна на пода и гъстите червеникави къдрици се пръснаха по раменете ѝ. Пръстите на Питър проследиха очертанията на тялото ѝ. Двамата едва сдържаха желанието си.

И тогава чуха глас. Или по-скоро — изръмжаване. Питър и Елизабет стреснато подскочиха и се обърнаха към канапето, откъдето долетя звука.

— Тру! — възкликна Питър. Беше изумен.

Труман Форчън се надигна и се отправи към двойката. Елизабет нервно приглади разрошените си коси и придърпа блузката си надолу.

— Май се получи малко неудобно — започна Тру. Изпитваше едновременно неудобство и любопитство. Никога не беше виждал Питър да прегръща така някоя жена. Но и тази червенокоска си я биваше!

— Какво правиш тук, Тру?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм дошъл да ти помогна?

Елизабет запристъпя към вратата.

— Аз... мисля, че... Веднага си тръгвам.

— Не, не! — извикаха двамата братя в един глас. После Тру добави:

— Ако някой трябва да си тръгне, това съм аз. Но нека преди това се запознаем. Аз съм Тру Форчън, засрадения по-малък брат на Питър. А вие сигурно сте Елизабет Мърчант. — Тру протегна ръка.

Елизабет пое ръката му и бързо се обърна към вратата.

— Аз... наистина трябва да тръгвам — промълви тя, погледна отчаяно към Питър и излезе.

— Сигурно си много доволен — язвително подхвърли Питър на брат си.

Тру не му обърна внимание. Беше удивен от облеклото на Пийт. Никога, дори когато почиваше, Питър не изневеряваше на консервативния си стил на обличане.

— Какво ти става, Пийт?

Все още под силното влияние на раздразнението, Питър изстреля, без да се замисли:

— Луд съм по нея!

— Но, Пийт, това наистина е лудост. Та ти я познаваш едва от три-четири дни! Тази мълния трябва да е замъглила разсъдъка ти.

— Разсъдъкът ми си е съвсем наред. А дори и нещо да му има, на мен ми е много добре. Прекарах страхотен ден, Тру. Дватамата с Елизабет се возихме на увеселително влакче.

— На увеселително влакче ли? Защо? — Тру беше поразен.

— Защото никога преди не сме го правили. Защото беше лекомислено, глупаво и абсурдно. Никога ли не си правил нещо,

просто заради това, че ти се е искало?

Въпросът беше риторичен. Питър знаеше, че Тру често действаше под влияние на импулсивността си.

Труман се почувства задължен да отговори:

— Аз съм си аз, а ти си си ти, Пийт. Ти не се возиш на увеселителни влакчета.

— Вече се возя... Или поне се возих.

— А мога ли да те попитам какво стана със сделката с Опенхаймер? Или не ти остана време да помислиш за това, докато се забавляваше по влакчетата с твоята червенокоса хубавица?

Питър не отговори. През целия следобед не беше се сетил нито веднъж за Опенхаймер.

— Не се ли е обаждал? — попита Тру.

— По всяка вероятност е видял статията и сега му трябва малко време, за да дойде на себе си.

— И да започне преговори с нашите конкуренти. Пийт, та сделката беше почти сключена!

— Ще му обясня всичко, Тру.

Тру изглеждаше разколебан.

— Виж, може би ще е добре да се върнеш в Денвър и да влезеш в болница. Става въпрос за твоето... състояние.

— Какво? — избухна Питър.

— Чуй ме за момент. Не смятам, че трябва да бъдеш под наблюдение. — Всъщност, Тру не беше съвсем сигурен в това. — По този начин ще можем да използваме твоето „състояние“ като причина... Знаеш какво искам да ти кажа, Пийт. Аз ще остана тук и ще обясня на Опенхаймер. Дано да успея да измъкна всички ни от тази каша.

— Никога никой не ме е измъквал от каквато и да е каша, Тру. Не съм се променил чак толкова много. Няма да се върна в Денвър, докато не получа подписа на Опенхаймер.

— А какво ще кажеш за любовницата си? — весело подхвърли Тру.

— Тя не ми е любовница — процеди Питър през стиснатите си устни.

— Пийт, веднъж вече си минал по този път.

— Това не е „път“, а заобикаляне. И за двамата. Елизабет ще започне работа на престижно място в Ню Йорк, веднага след като обясни на шефовете си за онази нейна злополучна поява във вестниците...

— Снимката е по-красноречива от всякакви думи, Пийт.

— Не бях на себе си. Тя просто се опитваше да ме предпази от нов припадък. Снимките могат и да лъжат, Тру. Точно това ще обясня на Опенхаймер. А ако се наложи — и на Гослин.

— Кой е Гослин?

— Новият шеф на Елизабет. Най-малкото, което мога да направя, е да се застъпя за нея. Така, както тя ме спаси от Опенхаймер. И то на няколко пъти.

— Бих искал да науча повече за това.

— Може би някой ден ще ти разкажа. Но сега искам веднага да позвъниш до летището и да си запазиш място за обратния полет до Денвър. Трябва да ме оставиш да си гледам работата, Тру. Все още аз ръководя шоуто.

Тру се засмя.

— Така е добре. Вече приличаш на стария Пийт. Бях почнал да се тревожа.

— Елизабет! Какво правиш тук? — Бен Ейнджъл беше изненадан не само от неочакваната ѝ поява, но и от външния ѝ вид. Никога не беше виждал Елизабет облечена в къс ластичен клин на цветни мотиви, с дълбоко деколтирана тениска и с разпуснати по този начин коси.

— Може ли да поговорим, Бен? — Гласът ѝ прозвуча отчаяно.

Бей кимна и я пусна да влезе.

— Яла ли си?

— Само захарен памук. Сигурно от него повърна Питър, когато се качихме на влачето... На мен нищо ми нямаше и бих могла да го правя отново и отново, но Пийт не беше във форма. Не, че беше зле. Дори се почувства по-добре... Докато не стигнахме до апартамента му... — Тя спря и безпомощно го погледна.

Бен се засмя.

— Ако искаш да ми разкажеш какво се е случило, по-добре почни отначало и карай подред. Аз съм възрастен човек, Елизабет. Много неща са минали през главата ми и почти нищо не е в състояние да ме накара да се изчервя.

— О, Бен! Брат му беше там! Чакаше Пийт. Без съмнение, за да го предпази от ново нещастие. — Елизабет тъжно се усмихна. — Предполагам, че точно това и направи.

— Разбирам — с облекчение каза Бен.

— Не разбирам какво става с мен! Репутацията ми е заложена на карта, а аз се возя на увеселителни влакчета и правя — или за малко не направих — неща, за които със сигурност щях да съжалявам след това.

— Може би нямаше да съжаляваш — подхвърли внимателно Бен.

— Зная. Мислих и за това. Но не съм сигурна, че нямаше да стане по-лошо — промълви тя.

— Елизабет, какво искаш?

Тя поклати глава.

— Не знам.

Бен не разбра защо отговорът ѝ внезапно я накара да се усмихне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Питър отново облече деловия си костюм. Беше се оставил Тру да го уговори да се качат в бара на последния етаж на хотела, за да пийнат по нещо. Помещението беше почти пълно.

— Ето тук — посочи Тру една маса за двама. Питър кимна и тръгна след брат си, макар да не беше в добро настроение. Отстъпи пред настояванията на Тру само защото смяташе да му покаже, че не е побъркан.

Ха! Тру все още не беше убеден, че Питър е напълно в ред.

— Ще премине, Пийт. Повярвай ми.

Питър злъчно се усмихна. Тру, разбира се, намекваше за Елизабет Мърчант.

— Сигурен съм, че ако не беше сделката с Опенхаймер, нямаше да имаш нищо против „състоянието“ ми да си остане непроменено.

— Не се надявам да получа пари и от твоя дял, Пийт. Това, което имам, ми е предостатъчно.

— Няма за какво да се притесняваш, Тру. Увлечението все още не значи женитба. Това... с Елизабет...

— Да, знам. Това е „заобикаляне“. Също така знам, че преди известно време лично аз те посъветвах да се отпуснеш и да се поразсееш. Само запомни, Пийт, че подобни „заобикаляния“ могат да продължат по-дълго, отколкото си възнамерявал в началото и могат да те накарат да загубиш ориентация.

Сервитьорката пристигна и Тру си поръча водка. Жената се обърна към Питър, който разсеяно гледаше през прозореца.

— А вие?

— Моля? — Питър се обърна и едва сдържа вика си. Сервитьорката беше хубава и червенокоса. Той за момент помисли, че вижда пред себе си Елизабет. Тру внимателно го наблюдаваше.

— Същото като неговото — промърмори Питър. Сервитьорката се усмихна и се оттегли. Питър я проследи с поглед.

Тру се захили.

— Не изглежда зле това момиче. — Питър объркано кимна Тру развеселено продължи. — Наистина трябва да си претърпял обръщане на триста и шейсет градуса, големи братко. Не беше много отдавна времето, когато цял рояк хубавици можеха да минат край теб, без въобще да им обърнеш внимание.

— Не давам пет пари за твоите хубавици, Тру. Нека да променим темата. Наистина си мисля, че трябва да има някакво медицинско обяснение на моите... необясними действия през последните дни. Добре, че вече се чувствам съвсем добре. Пак съм аз.

— Значи смяташ, че можеш да оправиш нещата с Опенхаймер така ли?

— Да — уверено каза Питър. — И няма да се наложи да ме вкарвате в лудница заради това.

— Добре де, добре. Беше само идея.

Сервитьорката се появи с двете напитки и усмихнато попита:

— Ще поръчате ли още нещо?

Пийт прикова поглед в устните ѝ. Та това беше Елизабет! Лиз със съблазнителните устни. Тя му се усмихваше...

Докато Тру обясняваше на сервитьорката, че засега са приключили с поръчките, Питър долови няколко думи от разговора между двойката на съседната маса. Мъжът попита:

— Ще си поръчаш ли нещо? Може би един сандвич?

А един плътен женски глас отвърна:

— Не знам.

Питър рязко се обърна. Ръката му бутна чашата и водката се разля. Но Пийт не забеляза. Жената, която току-що се беше обадила, също приличаше на Елизабет.

— Пийт? Добре ли си? — разтревожено извика Тру, хвана брат си за раменете и силно го разтърси. — Пийт? Какво ти е? Да не би да изпадеш отново в... някое от твоите състояния? Да извикам ли лекар?

Питър бавно се извърна. На лицето му грееше широка лъчезарна усмивка.

— Точно така. Това трябва да се направи. Да се извика лекар.

Питър скочи от мястото си и без повече обяснения се втурна навън.

Елизабет се върна у дома уверена, че е успяла да преодолее чувствата и тревогите си. Отново беше поела по утъпкания коловоз на живота.

Тя изгаси осветлението в дневната и се отправи към спалнята. Когато зърна отражението си в огледалото, не можеше да повярва на очите си.

— Какви дрехи! — отвратено промълви тя, но не отмести поглед от огледалото. Дори пристъпи още по-близо. Първото ѝ неприятно впечатление започна да се променя. Елизабет се усмихна. Изглеждаше някак... мила. Даже дръзка. И стилна. Тя разкопча широката жилетка и я остави да се смъкне на пода. Остана по яркожълтата разгърдена тениска и по клина във весели цветове. Елизабет с изненада установи, че има прекрасно тяло. Чудесни извивки, закръглени гърди, тънка талия, стройни крака...

Тя въздъхна и се опита да пригладни разрошената си коса. Неуспешно. Косата отказваше да ѝ се подчини. Също както и сърцето ѝ.

— Вижте, доктор Гослин. Това беше един пациент... Един твърде необичаен пациент... — Тя се опита да затъкне немирнен кичур коса зад ухото си. — Ударен от гръм. Намирал се е съвсем близо до мястото, където е паднала мълнията.

Елизабет смръщи вежди. Сигурно е заради това облекло, каза си тя. Как можеше да мисли като психиатър, когато приличаше на лекомислена тийнейджърка. Трябваше да махне тези дрехи, да си вземе душ и да пропъди от главата си всякакви еротични мисли.

По дяволите! Като че ли можеше да спре да мисли за Питър дори за секунда! Беше толкова привлекателен в тези къси джинси и зеленикава спортна риза...

Под душа беше още по-зле. Сега вече не си представяше Питър в небрежния му екип. Представяше си го гол. Под душа, с нея. Сякаш отново усещаше как пръстите му се плъзват по тялото ѝ. Почти чувстваше топлия му дъх и чуваше нежните слова, които я подлудяваха. Сапунът се изплъзна от ръката ѝ и падна на плочките.

Елизабет с укор си каза, че горещият душ не е най-подходящото нещо за човек в нейното душевно състояние. Тя посегна към кърпата.

В този миг откъм входната врата се разнесе настоятелен звън. Елизабет не се изненада. Беше сигурна, че е той.

Тя бързо уви хавлията около тялото си и тръгна към вратата. За момент се спря пред шпионката, за да се увери, че интуицията ѝ не я е подвела и отвори. Кърпата се свлече в краката ѝ.

Питър застина на прага. Беше очаквал всичко друго, но не и да я завари гола.

— Лизи... — промълви той.

— О, Пийт!

Един съсед отвори вратата си с намерение да излезе, но при вида на голата жена отсреща бързо отстъпи назад. Питър бързо прикри Елизабет с тялото си и затвори вратата, преди съседът да е надникнал отново.

— О, Пийт! — отново възкликна Елизабет, свали сакото му и се зае с вратовръзката. — Опитвах се да те забравя.

— Накъдето и да погледнех, виждах само теб. — Той се отдръпна, за да се наслади на голото ѝ тяло.

— Какво виждаш, Пийт? — попита тя, обзета от възбуда и нетърпение.

— Съвършенството. Самото съвършенство.

— Сега е мой ред — каза Елизабет с дързост, на каквата не предполагаше, че е способна. Тя започна бавно да смъква дрехите от гърба му и да ги хвърля в безпорядък из стаята. Когато останаха само шортите, тя спря и настойчиво го погледна в очите.

— Брат ти няма да дойде да те търси тук, нали?

— Ще барикадираме вратата, ако се опита. Сега времето е само наше, Лизи.

Усмивката ѝ беше искряща и предизвикателна. Тя смъкна и последната част от облеклото му и се отдалечи на няколко стъпки, за да огледа Питър по-добре. За нейна голяма изненада, Питър направи грациозен пирует.

— Сестрите бяха прави, Пийт. Страхотен си.

— Нали? На колко ме оценяваш?

Елизабет отново се засмя и му махна да я последва. После се запъти към спалнята. Питър спря само за миг, за да вземе от джоба на сакото си няколко тънки пакетчета. Пътном се беше отбил в една аптека. Не беше дошъл неподготвен.

Всичко, което Елизабет чувстваше, беше нарастващо нетърпение. Тя усещаше Питър върху себе си, търсеше устните му и го целуваше ненаситно. Той страстно отвърщаше на целувките ѝ.

Ръцете му бавно проучваха тялото ѝ. Искаше му се да я погали навсякъде. Елизабет следваше движенията му. Пръстите ѝ докосваха гърба на Питър и се спускаха между бедрата му.

Той тръпнеше от удоволствие и с нарастваща страст я целуваше.

— О, Пийт! Искам те! — извика тя. — Не знам какво да правя.

— Аз ще ти помогна, Лизи — прошепна Питър. Устата му беше пресъхнала, устните и езикът му жадно попиваха капчиците пот по кожата ѝ. И тогава, когато Елизабет вече си мислеше, че няма да издържи нито миг повече, той бавно и уверено проникна в нея.

— О, да... Пийт! Да! — задъхваше се тя. Тялото ѝ се изви и се сля с неговото. Движенията им станаха по-бързи и ритмични. Елизабет изпита страх да не би Питър да спре или просто да се превърне в пара и да изчезне. Беше забравила колко прекрасен може да бъде този интимен акт на сливане. По-точно, никога не го беше изпитвала истински.

Думите на Питър сякаш отразяваха собствените ѝ мисли.

— Лизи, никога не съм изпитвал нещо подобно. С никоя... Само с теб. Само... с теб...

Триумфът и възторгът ги завладяха напълно и двамата се понесоха в бурния вихър на удоволствието.

Елизабет изпитваше невероятна лекота. Беше дала и получила толкова много наслада! Тя отвори очи и погледна омагьосана Питър.

Той погали лицето ѝ, влажната ѝ коса, шията ѝ. Никога не беше се любил така. Това, което се беше случило, не беше просто обикновено задоволяване на физиологични потребности, а нещо по-могъщо, по-възвишено. Сякаш той и Елизабет бяха две части на едно идеално и неповторимо цяло.

— Права ли бях, Пийт? — наруши дългото блажено мълчание Елизабет.

— За какво? — попита той и отслаби прегръдката си. Дланта му погали копирената ѝ кожа.

— Че това е по-вълнуващо дори от влакчето в увеселителния парк — усмихна се тя.

— Определено. — Питър я целуна и плъзна ръце по гърдите ѝ. — Абсолютно!

Дланите му се спуснаха към корема ѝ и устните му ги последваха. Елизабет почувства как нова вълна от страст я залива. Тялото ѝ потръпна в отговор. Беше изумена, че толкова скоро може да го поиска отново.

— Още! — неволно извика тя.

И Питър беше щастлив да задоволи желанието ѝ.

— Пийт, чувствам се така, сякаш... ми е за първи път. Не звучи ли глупаво от устата на разведена жена? — Елизабет се притисна към него.

— Разведена? — Питър отчетливо произнесе думата. Не знаеше да вярва ли на ушите си.

— От доста отдавна.

— Била си... омъжена?

— Да, бях омъжена. Как иначе щях да се разведа? — подразни го тя. — За кратко. Говоря за женитбата. Разводът ми ще трае вечно. — Не съм ли споменавала досега?

— Не, не си. — Той се поколеба. — Не че е трябвало да ми го кажеш...

Тя сложи пръст на устните му.

— Казваше се Алън. Карахме си стажа заедно. Бракът ни трая едва шест месеца. Отношенията ни бяха вечно обтегнати. И двамата искахме да сме номер едно. В края на краищата Алън май се оказа по-умен от мен — смени ме за една малка симпатична сестра от рецепцията, чиято единствена амбиция беше да се омъжи за лекар. — Елизабет нежно целуна Питър. — Той ми направи голяма услуга. Бракът ми с него беше огромна грешка. Никога няма да допусна тази грешка да се повтори, така че можеш да бъдеш спокоен.

— Какво искаш да кажеш?

— Зная всичко за тонтината, Пийт.

— Така ли?

— Бен ми показва една статия за четиримата братя Форчън. Споменаваше се нещо и в онази статия, със снимката.

Питър се намръщи.

— Не знам. Дори не прочетох историята. Снимката беше напълно достатъчна.

— Това... притеснява ли те? Имам предвид тонтината.

— Да ме притеснява? Точно обратното, успокоява ме. Аз никога няма да се омъжа отново, Пийт.

Тя видя облекчението, което се изписа върху лицето му и неочаквано се подразни. Нима искаше и той да постъпи като женения си брат, да се откаже от всичко в името на любовта?

— Коя е причината за пропадането на брат ти? На този, който се е оженил.

— Адам ли? — засмя се Питър. — Мога да ти отговоря с две думи. Джесика Форчън.

— Баба ти?

— Тя беше мозъкът на интригата. Начерта целия план, а после привлече нас тримата да ѝ помагаме в осъществяването му.

— Не бяха ли достатъчно големи дяловете ви? — възрази Елизабет.

— Не беше това. Единствено Джесика вярваше, че нейната хитрина ще доведе до женитба. Братята ми и аз бяхме убедени, че Адам никога няма да се предаде. Всичко беше като на шега — да докажем на баба, че греши. Само че... тя се оказа права.

— Тя е знаела, че са създадени един за друг?

— Баба твърди, че има шесто чувство за сърдечните работи. Мисля, че в случая с Адам просто извади късмет. Освен това твърдо възнамеряваше да се сдобие най-малко с един правнук.

— Дали ще се задоволи само с един?

— Правнук ли?

— Внук — уточни Елизабет.

— Разбирам какво имаш предвид. Мисля, че ще бъде доволна да ни види всички до един бедни, но щастливо задомени. Тя вярва, че с подходяща жена до себе си всеки от нас може да се изяви блестящо на професионалното поприще.

— Това важи ли и за Адам?

— Той и Ева създадоха посредническа фирма, но кой знае?

— В статията, която Бен ми даде, се казваше, че баща ти е имал четири неуспешни брака. Кое е карало баба ти да вярва, че внуците ѝ ще се справят по-добре?

— Тя е убедена, че може да предскаже дали един брак ще бъде щастлив, или не. В интерес на истината, баба ми не одобряваше нито една от съпругите на баща ми. Включително и майка ми. — Питър внезапно спря.

— Какво има? Да не би да е нещо, свързано с майка ти?

Той объркано я погледна.

— Просто си мислех, че всичко може да е заради гените...

— Гените на майка ти? — попита Елизабет.

Питър се усмихна.

— Майка ми беше... непредсказуема. Доста непредсказуема. Дежурната тема за разговор в семейството беше колко не приличам на нея. Тя беше цигуларка в денвърската филхармония. След кратката си женитба с баща ми реши, че е получила просветление и се оттегли в манастир. — Очите на Елизабет се разшириха от изненада. Питър продължи. — Всъщност, тя не остана там за дълго. Появи се онзи градинар...

— В манастира? — Елизабет беше шокирана.

— Дватама нямаха никакви плътски отношения, докато майка ми не напусна манастира. Спомням си деня, в който получих една прекрасна цветна картичка от Мексико...

— От Мексико?!

— Градинарят беше мексиканец. Той я отведе в неговото село. Планираха голяма сватба, но предполагам, майка ми в последния момент е решила, че не ѝ приляга много да бъде „сеньора“.

Елизабет изглеждаше напълно погълната от историята.

— И какво стана по-нататък?

— Отиде в Швейцария. След развода с баща ми получи доста добра сума, вложена в една швейцарска банка. Отново се хвана с цигулката. И с един изпълнител на тиролски песни.

Елизабет беше сигурна, че Питър се шегува.

— О, хайде, Пийт!

— Не, не. Наистина е вярно. Беше много добър певец. Веднъж майка ми ми изпрати запис.

— Бил е добър? Какво се е случило с него?

В погледа на Питър се появи съжаление.

— Той много обичаше да се разхожда из планините с раница на гръб и да си пее...

— Ти ме дразниш. — Елизабет сви юмрук и закачливо го тупна в гърдите.

Питър я повали по гръб и я притисна здраво към леглото. После фалшиво извиси глас в тиролски трели. Елизабет избухна в смях.

— Едно е сигурно. Не си се метнал на онзи певец.

— Но може би съм се метнал на майка си. — Изражението му стана сериозно. — Какво мислите по този въпрос, докторе?

Тя преценяващо го погледна.

— Може да си наследил нейната непредсказуемост, но със сигурност ти липсва непостоянството ѝ.

Питър се поколеба.

— Веднъж вече бях женен, Елизабет.

— В статията не се споменавахе нищо за... съпруга. Казваш се, че всички сте ергени.

— В известен смисъл е така.

— Но теб щяха да те упоменат като „разведения брат“. Ние не бяхме разведени.

Елизабет опря гръб в таблетката на леглото и прикри голите си гърди със завивката.

— Тя... починала ли е?

— Не, все още е жива и здрава. Бяхме заедно едва няколко седмици. Семейният адвокат и баща ми дискретно ме освободиха, като анулираха брака ни. Бях твърде млад. Току-що бях постъпил в „Харвард“. Влюбих се в нея и тя ми предложи женитба. Казах „да“. След няколко дни осъзнах грешката си.

— Разбирам — промълви Елизабет.

— Лидия беше свободна, без задръжки... Тя не беше подходяща за мен, нито аз — за нея.

— Така ли мислеше и баба ти? — В гласа на Елизабет се прокрадна острота. Тя вдигна поглед към него. Питър се усмихваше.

— Тя беше най-големия противник на тази връзка. Знаеше, че не означавам за Лидия нищо повече от развлечения и голяма тлъста сметка в банката. Както се и оказа...

— Какво означаваше тя за теб? — Елизабет разсеяно започна да мачка края на одеялото.

— Кратко увлечение — отвърна Питър меко. Досещаше се какъв ще бъде следващият въпрос и се надяваше Елизабет да не го зададе.

Но тя го зададе.

— А какво означавам аз за теб, Пийт?

Очите им се срещнаха.

— Не знам — промълви той и направи неуспешен опит да се усмихне. От очите на Елизабет рукунаха сълзи. Питър почувства огромната ѝ болка и я притегли към себе си.

— Не е вярно, Елизабет. Зная какво означавах за мен. Обичам те. Наистина те обичам, Елизабет!

Той зарови лице в косите ѝ. Елизабет заплака по-силно.

Беше доволна, че Питър не прекара нощта при нея. След обяснението му в любов и нейните сълзи настъпи непоносимо мълчание. Елизабет беше сигурна, че Питър едновременно очаква и се страхува от нейното признание. Но тя нищо не каза. Не беше в състояние да го каже. Отговорът сякаш заседна в гърлото ѝ.

Това нямаше нищо общо с чувствата ѝ. Елизабет знаеше, че е влюбена в Питър. Беше го разбрала още в онази нощ, когато го откри да танцува с развята нощница на дансинга в детското отделение. Но ѝ се струваше някак страшно да му го каже. „Обичам те.“ „Ти ме обичаш.“ Дотук добре. Но по-нататък?

Ако нещата продължаваха така, тя щеше напълно да изгуби контрол над себе си и... С нея щеше да бъде свършено.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Дано не сте си помислили, че е нахално от моя страна да ви поканя на обяд, докторе — каза с престорена свенливост Джесика. Беше положила доста усилия да изглежда добре и то специално заради Бенджамин Ейнджъл.

— Първо, можете да ме наричате Бен. И второ, поласкан съм от вашата покана. Трябва да ви призная, че тъкмо набирах кураж да ви се обадя за същото нещо. Но вие изпреварихте.

— Събирали сте кураж? За да поканите една възрастна дама на обяд? — Тя звънко се засмя.

Бен не намираше, че Джесика е стара. Дори напротив. Отдавна не беше срещал зряла жена, която да е толкова привлекателна и жизнена. А днес направо изглеждаше красива в сеплата си, елегантна рокля. Жалко, че го беше поканила на обяд само за да обсъдят Питър и Елизабет.

Джесика огледа старомодната чайна.

— Приятелката ми Маргарет каза, че това място е много приятно. — Малкото уютно помещение с карирани покривки и вази с маргаритки по масите притежаваше старомоден чар.

— Трябва да благодарите на приятелката си, че ви е насочила насам. От трийсет години живея в Чикаго и никога не съм попадал на това прекрасно кътче.

— Значи и на двамата ни е за първи път.

Бен отвърна на усмивката ѝ и усети, че се изчервява.

Сервитьорката пристигна:

— Специалитетът на деня е „Бьоф Строганов“ с ориз, зеле и фасул... — започна тя.

— Чудесно — отвърнаха Бен и Джесика едновременно. Всъщност, в момента и двамата не мислеха за храната.

— Харесва ли ви Чикаго? — попита той.

— Обиколих магазините. Щеше ми се да видя езерото Мичиган отвисоко, но имаше мъгла.

— Трябва да го видите по здрач. Гледката е невероятна. И много романтична. — Бен отново се изчерви. За бога, не беше се изчервявал от години! Какво ставаше с него? Дали наистина нямаше да се окаже, че заболяването на Питър Форчън е заразно?

Джесика разстла салфетка на коленете си.

— Да, мисля, че ще е добре за Питър и Елизабет да я видят. — За своя изненада тя добави. — Не че романтиката е препоръчителна само за младите...

Гъста червенина плъзна по лицето ѝ.

Бен взе лъжицата, после отново я остави на масата и измърмори:

— Да, съгласен съм с вас.

Джесика се засмя. Усети, че ще има продължение. Не ѝ се наложи да чака дълго. Бен срамежливо подхвърли.

— Вечерта ще бъде ясна. Ако човек иска да види града и езерото нощем, довечера ще е най-подходящото време за това.

Лицето ѝ прие замислено изражение. В стаята беше хладно, но Бен усети, че се изпотява.

— Ако нямате нищо против, мога да ви покажа гледката — предложи плахо той и бързо добави. — На вас и на приятелката ви, разбира се.

— Чудесно! Само че тази вечер Маргарет събира гости у дома. На партия бридж.

— Бридж — повтори Бен.

Настъпи напрегната пауза.

— Аз лично никога не съм харесвала тази игра — каза Джесика накрая.

— Значи няма да играете?

Джесика се усмихна ослепително.

— Не. Ще дойда с вас, Бен.

Поръчката пристигна. Те се хранеха и весело бърбеха, без нито веднъж да споменат за „децата“. Джесика подхвана темата едва когато донесоха чая.

— Говорихте ли днес с Елизабет?

Бен кимна.

— Каза, че смята да прекара почивните дни извън града.

— Сама ли?

— Да, наблегна на това.

— О! — възкликна Джесика разочаровано. — От всичко, което Тру ми разказа, си помислих, че може би...

— Когато говорихме тази сутрин по телефона, останах с впечатление, че Елизабет не е в настроение.

— Когато Питър се върнал в хотела, Тру все още бил буден, но не успял да изкопчи нито дума от брат си. Пийт просто го подминал и се заключил в стаята си. Труман излязъл в единайсет тази сутрин, Питър още спял. Или се е преструвал, че спи.

— Какво може да се е случило? — попита Бен.

Очите на Джесика блеснаха.

— Нищо.

— Нищо ли?

— Мисля, че всичко е минало... прекалено добре — кимна Джесика.

— Наистина не разбирам — въздъхна Бен.

— Няма нищо сложно за разбиране, Бен. Просто всичко е минало толкова добре, че и двамата са изпаднали в паника.

— В паника?

— Да. Заради това, че са влюбени един в друг. Елизабет се готви да замине за Ню Йорк, където я очаква голяма и отговорна работа. Питър е обрекъл себе си на компанията и смята, че само бизнесът има значение за него. Но ето, че са хлътнали до ушите. Пийт се разкъсва между любовта и...

— ... богатството — завърши Бен през смях. — А Елизабет се разкъсва между любовта и монашеския живот на главен лекар. Горката Елизабет! Самотата не е задължителна, за да бъде човек и добър специалист. Напротив...

Джесика въздъхна.

— Бедният Питър. Въпреки цялото му богатство!

Двамата се засмяха.

— Трябва да направим нещо, Бен.

— Съгласен съм, Джесика.

Тя леко се наклони напред.

— Не знаете ли къде отива Елизабет през почивните дни?

Бен се поколеба.

— Не искаше да каже, но тъй като все още е на работа при нас трябваше да ме уведоми за мястото, където можем да я открием ако се

наложи. Накара ме да ѝ обеща, че няма да казвам на Питър.

— Разбирам — промълви Джесика.

— Но не съм обещавал да пазя тайната от всички...

— Идвам — извика Питър и се затътри към входната врата.

Джесика нахлу в апартамента и огледа внука си с неодобрение.

— Изглеждаш така, сякаш са те драли котки, Питър. Кога за последен път си се бръснал? И защо си по пижама? Минава един часа!

— Знам, че е един часа, бабо. Бръснах се вчера, а съм все още по пижама, защото работих цяла сутрин и не ми остана време да се преоблека. Всъщност, не очаквах никого.

— Дори и Елизабет?

Сега беше ред на Питър да погледне остро баба си.

— Особено Елизабет.

Джесика сви рамене.

— Още по-добре.

Питър се закова на място.

— Какво означава това?

— За бога, Питър. Първо, тази жена те взема за наркоман и ненормален. После научава кой си и най-нахално започва да те преследва. Видях онази снимка във вестника...

— Елизабет не ме преследва най-нахално. Тя не иска богатството ми или нещо подобно!

— Не се ядосвай толкова. Просто казвам, че не е твоят тип.

— А какъв е моят тип? Доколкото си спомням, ти смяташе, че и Лидия не е моят тип.

Джесика се запъти към бюрото и погледна към пръснатите по плота листи. После бавно се обърна към Питър. Сърцето ѝ трепна. Изглеждаше толкова изморен и объркан!

— Искаш ли да ти предложи някакъв определен тип?

Питър се отпусна върху канапето.

— Не. По-добре ми е без жена. Погледни каква каша забърках. Станах за смях пред хората. За малко отново да се обвържа. И този път нямаше да има кой да ме измъкне. — Той разтри слепоочия. — Все пак Елизабет има малко повече разум от мен. Наистина щях да се чувствам... чудесно до нея.

Питър знаеше, че ако Елизабет също му беше признала, че го обича, нещата щяха да се развият другояче. Да, каза си той, тя му беше направила истинска услуга. Още когато изрече признанието си, Питър разбра, че е направил огромна грешка. И въпреки това, ако Елизабет беше протегнала ръце към него, ако не беше се разплакала... Да, той наистина ѝ беше задължен. Защо тогава се чувстваше толкова нещастен?!

Питър се облегна назад.

— Опенхаймер ще разбере, че независимо от всичко, аз съм човекът, на когото трябва да продаде компанията си. Няма да допусна някои дребни... недоразумения да развалят цялостното впечатление за мен и за „Форчън Ентърпрайзис“. Сигурен съм, че ще успея да го убедя.

— Разбира се, че ще успееш. Но ако бях на твое място, щях да изляза извън града за почивните дни, вместо да се ровя из разни книжа и боклуци. Иди на някое тихо място. Почини си. Възстанови душевното си равновесие. Ведрината и спокойствието са точно това, което... — Джесика за малко да каже „докторът препоръчва“, но навреме се усети и спря.

Питър се канеше да протестира, но му хрумна, че всъщност идеята на баба му не беше чак толкова лоша. Почивка извън града щеше да го успокои. Така и Елизабет щеше да бъде по-далеч. Дали разстоянието можеше да му осигури мечтаното душевно спокойствие? Питър се съмняваше, но реши да опита.

Джесика наблюдаваше внимателно как се сменя изражението на внука ѝ. Не трябваше да пропуска удобния момент.

— Защо не се обадиш до рецепцията? Може би ще ти предложат подходящо място. Около езерото, да речем. Ще се разхождаш, ще плуваш, ще ловиш риба...

Питър обичаше разходките, плуването и риболова. Хей, можеше да улови някоя огромна съомга! Това щеше да впечатли Опенхаймер. Старецът беше запален по тези неща.

Питър набра номера на рецепцията и се усмихна на баба си. Тя се почувства виновна, но и за момент не изпита съмнение, че постъпва правилно.

Преди да напусне хотела, Джесика се спря пред рецепцията, усмихна се одобрително на момичето на рецепцията и му връчи

солиден чек. Денят започваше добре. Сега трябваше да отиде магазина и да си купи нова рокля. Доктор Бенджамин Ейнджъл трябваше да загуби способността си да говори, щом Джесика изгрееше на хоризонта.

Елизабет взе малко багаж — чифт дебели чорапи, въдица, детективен роман и комплект дрехи за преобличане. Смяташе прекара почивните дни в разходки и четене. И да не мисли за... Не, дори нямаше да спомене името му.

Тя пристигна в комплекса от къщички под наем и с облекчение забеляза, че на паркинга има само няколко коли. Когато се обади, за да запази стая, я информираха, че всички места са вече запазени. За щастие две малки бунгала на самия бряг на езерото бяха свободни и Елизабет нае едното. В него имаше кухненски бокс дори камина. Въпреки че можеше да се храни в ресторанта на комплекса, предпочиташе да си готви сама.

— Искam тишина и спокойствие — обясни тя на управителя.

— Няма да имате никакви проблеми в това отношение — увери я той.

— Нима? След като всичките ви стаи са пълни?

Управителят се засмя.

— Само четири. В тях са отседнали група туристи, които по цял ден са на поход. Когато се връщат, вечерят и веднага лягат да спят. Те няма да ви пречат.

— А съседната вила? — предпазливо попита Елизабет.

— Свободно е. И няма изгледи да бъде заето, след като уикендът е вече започнал. Можем да ви предоставим малка моторница за разходки по езерото. Обикновено с нея разполагат наемателите на двете бунгала, но след като нямате съседи, лодката ще бъде изцяло на ваше разположение.

Елизабет спря колата си на празното място до вилата и огледа околността. Точно това ѝ трябваше.

Тя излезе от колата. Лекият вятър, идващ откъм езерото, погали лицето ѝ. Елизабет се протегна и вдиша дълбоко свежия въздух.

Нейната вила беше на хвърлей от другата, но това не я притесни. Какво значение имаше това, след като беше празна? Тя влезе в малката

къщичка. Вътре беше чисто и подредено, макар и леко задушно. Елизабет отвори прозорците и започна да разопакова багажа си. Щеше ѝ се да се повози на моторницата, но се чувстваше изморена. По-добре беше да полегне. Тя свали дрехите си и се пхна под завивките.

Макар че вилата беше последното място, останало незаето, Питър с радост прие да се настани в нея. Предпочиташе вила пред хотел. Така щеше да има възможност да се усамоти. Нямаше да се налага да осъществява контакти с другите гости на комплекса. Беше решил тези два дни да общува единствено с природата.

Денят напредваше. Питър се запъти към вилата си. Внезапно пред погледа му се появи още една вила, съвсем близо до неговата. Дали беше заета? Искрено се надяваше да не е. Приблужи къщичката и се послуша. Не се чуваше никакъв звук. Нямаше признаци на живот, с изключение на отворените прозорци. Погледът му се премести върху малката моторна лодка, вързана за дървения кей. Съседът му явно не беше рибар или пък беше дошъл със своя собствена лодка. А може би беше запален турист. Ако въобще имаше съсед. В крайна сметка едни отворени прозорци още не означаваха, че вътре се е настанил някой. Сигурно управителят беше наредил да се проветри...

Питър реши да не се занимава с това. Щеше да остави багажа си, да вземе моторницата и да влезе навътре в езерото. Ако късметът му се усмихнеше, можеше да хване и някоя голяма риба. Той влезе в малката дневна и се огледа. Едната стена беше заета от готварска печка, хладилник и мивка. Стаята можеше да се ползва като кухня. Въздухът беше тежък и застоял. Питър отвори прозорците. Във вилата нахлу свежият полъх на езерото. Времето беше топло и слънчево. Той се преоблече. Преди да тръгне насам, си беше купил няколко фланелки, чифт къси панталони и още една спортна риза. Не искаше да взема тревистозелената, която купи предния ден. С нея го свързваха толкова спомени... Нима беше едва вчера? Часовете, прекарани далеч от Елизабет, му изглеждаха като години.

Образът ѝ завладя съзнанието му. Питър едва устоя на желанието си да се метне в колата и да се върне в Чикаго при нея. И какво щеше да направи като пристигне там? Отново щеше да ѝ каже, че я обича? Че не може да си представи живота без нея? Може би щеше да я

помоли да не заминава за Ню Йорк? Или щеше да ѝ обясни, че е готов да се откаже от всичко?

Питър притвори очи. Той не беше Адам. Компанията беше в кръвта му. Всичко, към което се стремеше, беше свързано бе „Форчън Ентърпрайзис“.

Но сега Питър искаше и Елизабет. Беше наясно, че въпреки цялото си богатство, не може да ѝ предложи достатъчно. Единствено мисълта, че тя не смята да се обвързва, му носеше някакво успокоение. Дори той да беше готов да жертва всичко в името на любовта си, Елизабет щеше да му отговори отрицателно.

Той въздъхна. Импулсът да се върне в Чикаго беше преминал, но копнежът по Елизабет остана. Питър знаеше, че ще му коства доста време и усилия, за да го преодолее.

След малко моторницата го отведе навътре в езерото. Питър хвърли въдицата и затвори очи. Люшкането на лодката го унесе и той заспа дълбоко.

Следобедното слънце огря стаята. Елизабет се събуди и се протегна. После стана от леглото и се отправи към прозореца. Внезапно застана нащрек.

— По дяволите! — промърмори тя. Малката моторница плаваше в средата на езерото. Първата ѝ мисъл беше, че лодката не е била завързана както трябва за кея и лекото вълнение я е отнесло навътре. Елизабет изтича навън, забравила, че е само по бельо. Ако моторницата влезе по-навътре, тя нямаше да успее да доплува до нея. Добре, че времето беше меко. Имаше изгледи водата да не бъде много студена.

Елизабет скочи в езерото и потръпна, но постепенно тялото ѝ свикна с температурата на водата. Тя бързо заплува към лодката. Сутиенът ѝ се разкопча и се замята пред нея. Тъй като само ѝ пречеше, Елизабет го захвърли в езерото. Не си спомняше дали е сложила друг в багажа си, но сега нямаше време да мисли за това.

Питър тъкмо се събуждаше, когато лодката рязко се наклони надясно. Той широко отвори очи. Слънцето го заслепи. Вероятността да е излязла буря отпадна. Явно лодката се беше наклонила сама. Чу се плясък. Питър трепна. Дали не беше голямата риба, която очакваше да

улови? Той хвана здраво въдицата. Моторницата отново се разклати. Две ръце се хванаха за ръба. Не беше риба. Единствената друга възможност беше да е... русалка.

Когато главата на русалката се показа, се разнесе вик на изненада. Питър едва успя да зърне червенокосата нимфа, преди тя да се гмурне обратно във водата.

Питър се надвеси над борда. Не можеше да бъде вярно. Това беше сън! Сигурно още не се е събудил. Елизабет, изплуваща от дълбините на езерото, със сигурност не беше реалност.

Миг по-късно тя отново се появи на повърхността, като кашляше и плюеше вода. С положителност не беше сирена. И не беше сън.

— Елизабет? — възкликна Питър, не вярвайки на очите си.

— П-питър? — заекна тя.

— Какво правиш... — започнаха двамата в един глас, но преди да завършат изречението, вече знаеха отговора. Бяха им заложили клопка. А те като наивни деца бяха попаднали в нея.

— Не искаш ли... да се качиш на лодката? — предложи Питър.

Елизабет продължаваше да се крие под водата.

— О, не... не. Така ми е добре.

— Но устните ти са посинели от студ, Елизабет! И започна да става хладно.

— Не... благодаря. — Елизабет се хвана с една ръка за ръба на лодката, за да си почине малко. Беше преплувала голямото разстояние, без да спре. — Упражнявам се... За да... бъда... във форма.

— Не мислиш да плуваш до брега, нали? — Питър здраво хвана ръката ѝ. — Това е истинска лудост. Настоявам да се качиш при мен. Веднага ще те откарам обратно.

— Не... Наистина.

Питър не я слушаше. Той продължаваше да стиска едната ѝ ръка и затърси другата под водата.

— Питър, моля те, недей.

— Това нищо не значи, Елизабет — настоя Питър и се наведе още по-надолу, за да я измъкне, но залитна и се намери във водата. Сега разбра защо тя отказваше да се качи в моторницата.

— Доплувах дотук, защото мислех, че лодката е празна — каза Елизабет и прикри с ръка голите си гърди.

— Аз пък си помислих, че си русалка — призна Питър. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Чувствам се наистина... глупаво — насила се усмихна тя.

Питър протегна ръка и пригладя мократа ѝ коса. После ръката му се плъзна към рамото ѝ.

— Наистина си чудесна, Елизабет.

Сърцето ѝ лудо заби.

— Случайно да ти се намират сухи дрехи на борда?

— Не, но ще ти дам ризата си — отвърна той и се наклони към нея. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха под самата повърхност на водата.

— Наистина ли... Пийт? — разтвори устни тя.

— Да — потвърди Питър и нежно я целуна.

Елизабет обви ръце около тялото му. Той здраво я взе в прегръдките си и двамата спряха да се целуват едва когато се оказаха под водата.

Покатериха се в лодката. Питър свали ризата си, но Елизабет не прояви интерес към нея. Вниманието ѝ беше изцяло насочено към мускулестите му гърди. Сякаш нищо помежду им не беше се бе променило. Ръцете на Питър я галеха и тя разбра, че в момента единствено желанието им имаше значение.

Усети устните на Питър върху шията си.

— Елизабет, всичко е като в сън! — прошепна той. Ръката му смъкна бикините ѝ и се плъзна между бедрата ѝ.

Елизабет простена.

— О, Питър, така всички сънища се превръщат в...

Той я целуна. Желаете я до полуда. Тя се притисна към него. Гореше от страст. Въпреки това Питър се отдръпна.

— Аз... Не съм подготвен. Нямам... нищо под ръка.

— За мен е напълно безопасно, Пийт.

— Сигурна ли си, Лизи?

Тя обви шията му с ръце и го придърпа към себе си.

— Толкова сигурна, колкото и че те обичам.

Ето, най-после го каза. Думите просто се изплъзнаха от устните ѝ.

Очите на Питър се навлажниха. Той зашепна:

— О, Лизи... Лизи... Надявам се да не е сън.

После дълбоко проникна в нея.

— Пийт, чувстваш ли се... мокър?

— Какво? — промърмори разсеяно той и продължи да гали топлото ѝ тяло.

— Наистина, Пийт, струва ми се, че лодката е пробита. — Елизабет се надигна и възкликна: — О, виж, май съм права! Лодката пропуска вода.

Питър се обърна и също погледна.

— Да, права си.

— Най-добре да тръгнем към брега, преди да сме потънали.

Питър седна.

— Стана хладно — промълви Елизабет и потърка голите си ръце.

— На мен ми е все още топло — усмихна се Питър. — Ако искаш, облечи...

Той спря и огледа тревожно лодката.

— Ризата ми? Къде е ризата ми? И... останалите дрехи?

Елизабет също се огледа.

— Бяхме доста нетърпеливи да те съблечем — припомни си тя. — Трябва да сме ги... изхвърлили зад борда.

Питър се усмихна.

— Е, само след минута ще бъдем на брега, а там ни очаква топла постеля и легло, което не се люлее.

— Чудесно — каза Елизабет.

Питър посегна да запали мотора. Не се чу никакъв звук. Той опита отново, но резултатът беше същият.

Елизабет уплашено го наблюдаваше. Лодката продължаваше да се пълни и водата вече покриваше глезените им.

Питър отчаяно погледна към брега. Нямахше да е лесно да се доберат дотам с плуване, но моторницата със сигурност щеше да потъне, така че друго не им оставаше.

Елизабет започна да гребе вода в шепите си и да я изхвърля навън, докато Питър направи още няколко неуспешни опита да запали двигателя.

— Няма дори весло — изпъшка той.

Слънцето вече залязваше, а лекият ветрец, така приятен допреди час, сега остро ги пронизваше. Елизабет потръпна.

— О, Пийт, опитай пак! Може би моторът има нужда от малко почивка.

Питър се усмихна окуражително и хвана стоманената жица. Последва силно дърпане, но двигателят не издаде нито звук. Внезапно Елизабет го хвана за рамото и го разтърси.

— Виж, Пийт! Лодка! Помахай им. Трябва да разберат, че сме в опасност! — Елизабет се изправи и силно започна да маха. Не я беше грижа, че е гола.

Лодката се насочи към тях. Беше управителят на комплекса. Той им помогна да се прехвърлят при него и им подаде по едно одеяло. После се подсмихна под мустак:

— Виждам, че двамата съседни вече са се сближили.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Никога не съм ял подобно нещо преди — поколеба се Питър. Сандвичите с фъстъчено масло и конфитюр от грозде не му вдъхваха особено доверие.

Елизабет закачливо се усмихна:

— Хайде, престраши се.

Той предпазливо отхапа от филията си.

— Е, какво ще кажеш?

Очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло.

— Възхитен съм. Сандвичът също не е лош.

Елизабет се засмя и потопи пръст в буркана с маслото.

— Ето, опитай го в чист вид.

Питър облиза показалеца ѝ. Когато по него не остана и грам масло, се прехвърли на другите пръсти. Елизабет се притисна към тялото му. Той взе буркана и на свой ред бръкна вътре. После размаза маслото по зърната на гърдите ѝ и се наведе, за да опита уникалния им вкус.

— О, Питър! — извика възбудено Елизабет.

Питър посегна към конфитюра.

— Не, Пийт! Не! Нали няма да...

Той я прекъсна:

— Маслото не върви без сладко, Лизи. Те са немислими едно без друго, както... — За малко щеше да каже „любовта и брака“!

— Достатъчно, Пийт, схванах основната идея — засмя се тя.

Питър продължи нежно да размазва конфитюра по гърдите и корема ѝ. Елизабет се кикотеше и въртеше.

— Внимавай, ще дойде и твоят ред! — предупреди го тя.

— Не прекъсвай художника, когато създава произведение на изкуството! — Той се наведе и плъзна устни по тялото ѝ.

— Никога вече няма да мога да погледна фъстъчено масло и конфитюр от грозде, без да се възбудя — задъхано изрече тя.

— Съжалявам — прошепна той.

— Не, не съжالياваш.

— Наистина не съжالياвам — усмихна се Питър.

Елизабет вдъхна дълбоко миризмата на масло и конфитюр, примесена с аромата на Питър. Желанието ѝ нарасна.

— Вече е време и аз да опитам този особен вкус. — Тя потопи пръсти в маслото.

— Елизабет...

Устните ѝ се сляха с неговите, езикът ѝ трескаво опитваше, търсеше, галеше. Питър обезумя.

— О, да! Моля те... — зашепна унесено той.

Елизабет не беше подозирала, че в нея се крие такъв дълбок извор на желанието, че докосването до мъжко тяло може да я накара да загуби разсъдъка си. През кратките месеци на своя брак тя се беше любила със съпруга си, без да допуска емоциите да вземат връх над мислите ѝ. Двамата не искаха да признаят, че са подвластни на животински инстинкти и се страхуваха половият акт да не изцеди силите, които смятаха да вложат в работата си. Какви глупаци бяха! Пълноценният секс изпълваше с енергия и с жажда за живот.

Питър изви тялото ѝ, прилепи го до своето и обсипа лицето ѝ с целувки. Устните му трескаво зашепнаха името ѝ. Елизабет се вкопчи в него и двамата се сляха в едно.

Някой почука на вратата. Беше вече сутрин. Тя отмести ръката на Питър и се измъкна от леглото. Светлината, идваща откъм прозореца, я заслепи и Елизабет примигна. Трябваше нещо да облече. Погледът ѝ се спря върху широката блуза на Питър.

Елизабет внимателно притвори вратата на спалнята зад гърба си и с тихи стъпки прекоси всекидневната.

— Добро утро, доктор Мърчант — учтиво поздрави управителят на комплекса. — Реших да ви уведомя, че моторницата е поправена. В случай, че вие или... вашият съсед решите да отидете на риболов. Ако искате да останете повече от предварително уговореното време, няма проблеми.

В този момент Елизабет разбра, че изминалите часове бяха наистина сън. Двамата с Питър бяха обърнали гръб на миналото, не мислеха за бъдещето и създадоха една само тяхна вселена. Наистина

успяха да живеят за момента. Но само след няколко часа, точно в два, трябваше да слязат на земята и да се събудят от прекрасния си сън. Прониза я остра болка, но Елизабет успя да я потисне. Управителят все още стоеше пред вратата и чакаше отговора ѝ.

— Благодаря, господине. Мисля, че няма да удължим престоя си тук — усмихна се измъчено тя, затвори вратата и се облегна на нея. Коленете ѝ трепереха. Край! Всичко беше свършило... Елизабет събра сили и пое към спалнята.

Питър седеше в леглото и търкаше очи. Лицето му беше сънено, а косата му стърчеше на всички посоки. Заля я топла вълна. Как ѝ се щеше да се шмугне в леглото при него! Искаше да придърпат завивките над главите си и да се любят, докато останат без сили, после да хапнат сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр от грозде, да се смеят и отново да се любят... Но часовникът на стената ритмично отмерваше времето и цъкането му кънтеше в главата ѝ.

Питър прочете по лицето ѝ всичко — копнежа, любовта, объркването и отчаянието.

— Кой беше? — Гласът му издайнически трепна.

— Управителят.

— Какво искаше?

— Оправили са моторницата.

— Не смята нас за отговорни, нали? — опита се да се пошегува той.

— Не — тъжно отвърна Елизабет и седна на крайчеца на леглото.

Питър се пресегна и нежно погали косите ѝ.

— Какво има, Лизи?

— Почивката почти свърши, Пийт. Утре и двамата ще трябва да се срещнем с противниците си...

— Няма да бъде чак толкова зле.

Тя срещна погледа му.

— Ще трябва да се върнем в Чикаго.

— Убеден съм, че можем да останем тук до следобеда.

Елизабет отмести очи, за да прикрие разочарованието си. Какво се надяваше да чуе тя? Че Питър не иска да си тръгват? Че не иска всичко това да има край? Какво можеше да му предложи и щеше ли да се престаши да направи нужната жертва?

Спри да си задаваш тъпи въпроси, скара се на себе си Елизабет. Питър не беше ѝ предлагал нищо, а и тя не беше наясно какво точно иска.

— Аз ще си тръгна по-рано. Трябва ми малко време, за да стъпя на земята. — Тонът ѝ беше хладен.

Питър изгаряше от желание да я вземе в прегръдките си, но усещаше, че тя ще се отдръпне. Вече беше почнала да се отдръпва...

— Предполагам, че на мен също ще ми трябва време, за да дойда на себе си.

Възцари се мълчание.

Елизабет тръсна глава и решително се надигна от леглото:

— Ще бъда готова след дваайсет минути.

Питър инстинктивно я хвана за ръката и я притегли към себе си.

— Нещата не свършват дотук, Лизи.

Тя усети в гласа му същото отчаяние, което раздираше гърдите ѝ.

— Да, Питър, свършват. Един чудесен край. Така поне се избягва болката. — Елизабет се изтръгна от прегръдките му и започна да хвърля дрехите си в сака. Молеше се Питър да не види сълзите ѝ.

Половин час по-късно двамата стояха с багажа си на паркинга.

— Ще ми се обадиш ли след срещата с Гослин?

Елизабет кимна.

Питър настоя:

— Ако ти не ми позвъниш, аз ще го направя.

— Можеш просто... да ми оставиш съобщение.

Той пристъпи към нея и посегна да я прегърне, но Елизабет рязко се отдръпна.

— Недей, Питър. — Тя се обърна към колата си.

— Елизабет! Може да не е вярно, че мълнията не пада на едно и също място два пъти. Може би когато някой ден отида в Ню Йорк, нещо отново ще ме тресне и... аз ще отворя очи в клиниката на Гослин, а над главата ми ще стои надвесен червенокосият ангел-спасител и ще ми се усмихва...

Дълго сдържаните сълзи рукохнаха от очите ѝ.

— Не звучи... правдоподобно.

— Нищо не се знае, Лизи.

Тя го погледна през рамо.

— Да. Нищо не се знае.

— Чудесно, господине. Смея да твърдя, че на малко мъже филцовата шапка би стояла така добре, както на вас — възкликна продавачът.

Питър безразлично сви рамене.

— Ще я взема.

Продавачът посегна към шапката, но Питър го спря.

— Смятам да изляза направо с нея.

Беше вече преполовил пътя си към офиса на Опенхаймер, когато зърна отражението си в една витрина. Спря се и с почуда установи, че гледката го подразни. От стъклото го гледаше слаб мъж, облечен в консервативен костюм на тънко райе и с черна, плътно нахлупена на главата, шапка. Този образ му беше до болка познат. Нещо повече. До скоро Питър се чувстваше идентичен с него. Но сега имаше нещо, което не беше съвсем наред.

Той пристъпи към витрината и критично се огледа. Дали не беше шапката? Може би периферията ѝ беше по-голяма, отколкото на старата? Или по-малка? Дали пък просто я беше сложил не както трябва? Питър побутна шапката назад, после я издърпа напред, кривна я последователно наляво и надясно и намръщен я върна в старото положение. Опита се да приеме същото изражение, което години наред не беше слизало от лицето му, но и това не помогна. Нещо не беше наред. И тъкмо се канеше да започне отново да наглася шапката си, погледът му попадна на нещо отвъд витрината. Питър замръзна. Нещото беше възрастен мъж, който втрещено гледаше към него.

Питър премигна няколко пъти. Не. Не беше възможно. Мъжът тръгна към изхода на магазина. Пийт изпита силното желание да изчезне, но това само щеше да влоши положението. Ако въобще беше възможно да бъде влошено!

— Форчън? — прогърмя властен глас.

Питър се опита да наподоби нещо като усмивка, предназначено за приближаващия Опенхаймер и неубедително започна:

— Тъкмо идвах при вас...

Опенхаймер гледаше Питър така, сякаш последният току-що беше избягал от лудницата.

— Шапката ми... — събра кураж Питър и продължи. — Преди малко я купих... Съвсем нова е.

Превъзходно, изруга наум той. Какво щеше да си помисли Опенхаймер сега? Че Питър си купува шапки втора употреба?

— Чудесно — отвърна магнатът с иронични нотки в гласа.

Щеше да бъде по-трудно, отколкото изглеждаше, помисли си Питър и леко се покашля.

— Виж, Чарлс, нали можем малко да се поразходим? До езерото, да речем. Понякога мисля по-добре, когато вървя.

Опенхаймер сякаш се поотпусна.

— Можем да отложим това...

Питър нервно го прекъсна:

— Не, моля те. Наистина искам да се изясним.

Ако не беше толкова зает с мисълта на всяка цена да сключи сделката, Питър със сигурност нямаше да пропусне да забележи изражението на Опенхаймер. А то не беше окуражаващо.

— Ще бъда откровен с теб, Питър — мрачно поде Опенхаймер. — Последните ти... прояви ме изпълниха със съмнения, че ти си най-подходящият човек, на когото мога да поверя компанията си. Каквато и да е причината за настъпилата в теб... промяна, аз сериозно се питам дали все още притежаваш онази морална твърдост, на която толкова се възхищавах преди. Бих искал да направя сделката с компания, чието име е синоним на добродетелност и честност.

Питър рязко спря. Погледът му гневно светна.

— Ти не говориш за компанията ми, Чарлс, а за мен. Лично за мен. За моята честност и за моята добродетелност.

Опенхаймер присви очи.

— За мен шефът на компанията и самата компания, са синоними. Не можеш да ги разделяш един от друг. Те са едно цяло!

— Това е нелепо — разгорещи се Питър. — Всяка компания смесица от обекти, сгради, стока и много хора. Аз съм просто едно човешко същество, Чарлс. Ни повече, ни по-малко. Не съм идеален и понякога греша. Дори върша глупости — както в този момент, например. Но друг път правя неща, които са по-умни отколкото самият аз предполагам.

Опенхаймер прие предизвикателството.

— Е, точно сега не постъпваш много умно, Питър. — Питър стисна юмруци и Опенхаймер омекна. — Нека просто приемем, че все още не си на себе си и да... отложим този разговор за друг път.

Питър отпусна пръсти и уморено погледна събеседника си.

— Ти нямаш намерение да разговаряш отново с мен. Още щом ми обърнеш гръб, ще продадеш компанията на някой от конкурентите ми.

— Не казвам какво смятам да правя и не мисля, че е твоя работа да знаеш.

— Моя работа е! — наостри се Питър отново. — Нима не разбираш, че в този миг се боря със зъби и нокти именно заради работата си?! И наистина ли вярваш, че ако не ме е грижа за моята компания, ще се нагърбя с отвратителната задача да ти обяснявам „странните си прояви“?

— Какви обяснения можеш да ми дадеш?

Питър хвана шапката и с бледа усмивка я смъкна от главата си.

— Може и да не ми повярваш, но всичко започна с една шапка, съвсем като тази...

В единайсет без пет Елизабет почука на вратата на доктор Дейвид Гослин. Чуха се стъпки и тя нервно приглади сакото си.

Доктор Гослин отвори и я погледна. Елизабет остана мълчалива и неподвижна.

Сега какво? Дали докторът не очакваше от нея да го попита дали може да влезе? Напоследък се оказа, че посещенията ѝ в хотелски апартаменти не протичаха съвсем гладко.

След няколко мига, които се сториха на Елизабет цяла вечност, доктор Гослин отстъпи назад и я пропусна да влезе. Той затвори вратата и се насочи към портативния си компютър.

Екранът светна.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Мърчант — започна Гослин. — Програмата ми за деня е претоварена. Освен срещата с вас, имам и две посещения. В три часа е обратният ми полет за Ню Йорк. Ще пристигна в пет и петнайсет. Двайсет минути след това трябва да съм на международния терминал на летище Кенеди, за да посрещна

известния немски невролог доктор Емил Шимлер. Той ще гостува в клиниката ми шест седмици. Надявам се, разбирате, доктор Мърчант, че всяка клиника в страната би се радвала да посрещне този така прочут специалист. Но той избра нас.

Елизабет си помисли, че доктор Гослин доста се впуска в словоизлияния, което не бе характерно за човек, избрал ролята на властен и мълчалив шеф. Беше поразена от капацитета на белите му дробове, тъй като през цялата дълга тирада той не спря да си поеме дъх нито веднъж.

Накрая Гослин млъкна и я удостои с твърд и продължителен поглед. Елизабет продължаваше да стои права до вратата. Страшно ѝ се искаше да изчезне...

— Знаете ли защо доктор Шимлер предпочете нас, доктор Мърчант? — изстреля той.

Приличаше ѝ на артилерийски сержант. Елизабет преглътна и отговори:

— Сигурно защото сте най-добрите. Защото... сме най-добрите — поправи се тя.

Гослин я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже: „Пилците се броят наесен“.

— Преразгледахме договора ни с административния директор на клиниката, Мърчант. Ще говоря направо. Пред вратите ѝ ни чакат десетки кандидати и можем да си подберем подходящ специалист, когато пожелаем.

Това беше прекалено. Търпението на Елизабет се изчерпа. Нима упоритият ѝ труд и проваленият личен живот не значеха нищо?! Щом една глупава снимка беше в състояние да зачеркне всичко... Какво лошо беше направила? Просто... се беше влюбила. Трябваше ли да я обвиняват заради това? Елизабет изправи рамене.

— Мисля, че ще трябва да се посъветвам с адвоката си, преди да продължим този разговор, доктор Гослин. — Беше неин ред да изгледа пренебрежително доктора. — Наистина не съм сигурна, че договорът ми с вас ме удовлетворява.

Тя се обърна към вратата с намерение гордо да се оттегли, но Гослин я спря.

— Вижте, Елизабет, нека да не действаме прибързано...

Питър неохотно се съгласи да вечеря с баба си. Не можеше да се примири с мисълта, че тя се опитва да се намесва в личния, и по-точно — в интимния му живот. И все пак, ако не беше се наговорила с момичето на рецепцията — а тя със сигурност го беше сторила — той нямаше да прекара този прекрасен уикенд с Елизабет. Но и нямаше да изпитва такава силна болка след това...

Питър влезе в ресторанта. Баба му вече го чакаше. И не беше сама.

— А, съучастниците в престъплението са отново заедно! — възкликна той, щом доближи масата.

Джесика и Бен си размениха бърз поглед. После Бен обясни:

— Мислехме, че идеята не е лоша.

Питър седна до баба си.

— Не знаех, че вие двамата сте толкова близки.

Джесика се опита да си придаде обиден вид заради очевидното му нахалство, но се изчерви. Лицето на Бен също промени цвета си.

Колко ли близки бяха наистина, зачуди се Питър. Не че му влизаше в работата. Но и отношенията му с Елизабет не бяха тяхна работа.

— Елизабет ми е страшно сърдита заради уикенда — призна Бен.

— Никога няма да разберете колко изненадани бяхме. — Питър се опита да прикрие усмивката си. Не му се щеше двамата да си помислят, че одобрява действията им.

— Както и да е, ние сгрешихме — каза много любезно Джесика. Но това, че говореше любезно не означаваше, че казва истината. Когато преди известно време се беше заела с работите на Адам, той беше не по-малко непреклонен, отколкото Питър в момента. Все пак Адам се предаде. Джесика се надяваше, че същото ще направи и брат му. Проблемът беше, че в настоящия случай костеливите орехи бяха два.

Питър отвори менюто си, но мислите му бяха далеч от храната.

— Говорехте за Елизабет — подхвърли небрежно той.

Бен се престори, че не е чул. Погледът му беше съсредоточен в менюто пред него.

Джесика се размърда:

— Смятам да си поръчам агнешко.

— Търся я цял следобед и не мога да я открия — продължи Питър.

Бен погледна към Джесика.

— Агнешко, казваш? Да, идеята е добра. Аз също бих опитал от него.

— Кога сте говорил с нея? — попита Питър направо.

Бен му хвърли разсеян поглед.

— Май че беше днес.

— Питър, ти можеш също да си поръчаш агнешко. Нали го обичаш?

— Чувал съм, че го правят много добре тук — вмъкна Бен. — Агнешкото, искам да кажа.

— След срещата ѝ с Гослин ли? — Бен го погледна безизразно, но Питър нямаше намерение да се отказва. — Е? Добре ли... мина?

Последва дълга пауза. Накрая Бен уклончиво каза:

— Да. — Той замълча и добави. — Мисля, че и вие бихте казали същото.

Питър се намръщи.

— Какво означава това?

Бен вдигна чашата си и отпи.

— Ангажиментът остава. Гослин дори повиши заплатата ѝ.

— Ами това... Това е просто... чудесно — мрачно каза Питър. Нима тайно се беше надявал Гослин да прекрати договора си с Елизабет?

— А Опенхаймер? — Гласът на Джесика прекъсна мислите му. — Какво стана с договора?

— Опенхаймер ще подпише — въздъхна Питър.

Джесика затвори менюто си.

— Значи ти просто му изложи фактите и той се съгласи?

— Не. Обясненията се оказаха напразни.

— Тогава как го склонихте? — любопитства Бен.

— Вдигнах цената.

— Трябва да призная, Пийт. Ти се справи — каза Тру в слушалката.

Питър беше доволен, че Тру не повдигна въпроса за това, колко му струваше това справяне.

— Ще остана още два-три дни в Чикаго да уточним подробностите около договора — уведоми го Пийт.

Тру се поколеба.

— Значи всичко е наред?

— Точно така. Абсолютно наред.

— И не... съжаляваш за нищо?

— Отново съм в утъпкания коловоз, Тру. Както и преди споменах, всичко беше просто временно отклонение.

— Няма ли пак... ъ-ъ... да се видиш с... нея?

— Не — сухо отвърна Питър. — Историята е приключила. И двамата постигнахме това, което искахме.

— И си прекарахте весело — добави Тру.

Отговорът дойде със закъснение.

— Да. Доставихме си много радост един на друг.

Питър затвори телефона, отпусна се на леглото и уморено притвори очи. Елизабет отново се появи. Не беше просто представата за нейния образ, а калейдоскоп от представи. Елизабет, надвесена над болничния креват. Елизабет усмихната. Елизабет възбудена. Елизабет разплакана. Елизабет обичаща... Само времето щеше да го излекува...

Защо съм толкова нещастна, когато всичко се уреди идеално? Този въпрос се въртеше в главата на Елизабет, докато се приготвяше за сън. Договорът беше потвърден, заплатата ѝ — повишена. Дори изпита удоволствието успешно да се противопостави на бъдещия си шеф. А до този момент смяташе, че авторитетните личности я плашат. Откъде идваше тази нова увереност?

Видя, че индикаторът на телефонния секретар свети. Имаше съобщения. От Питър. Беше ѝ трудно да слуша гласа му.

„Бен ми каза за Гослин. Радвам се за теб, Лизи. Беше просто една обиколка с влачето от увеселителния парк, но аз не бих я заменил за нищо на света. Обичам те. Грижи се за себе си.“

Елизабет посегна да превърти лентата, но внезапно се спря. Хрумна ѝ нещо по-разумно. Тя натисна копчето и изтри записа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет сипа кафе в чашата на Джесика и седна срещу нея.

— Най-лошото е, че той се чувства ужасно нещастен — въздъхна Джесика.

— Надявам се, че не обвиняваш себе си за това — подхвърли приятелката ѝ.

— Може би щях да се справя достатъчно добре и сама. Не трябваше да включвам Бен в плановете си.

Маргарет леко се усмихна.

— Да, имам и Бен.

Джесика ядосано я погледна и повтори:

— Да, имаме и Бен!

— През последните дни направо „сияеш“, Джеси.

— Няма по-голям глупак от стария глупак, Маги.

— Ти не си нито толкова стара, нито толкова глупава.

Джесика вдигна вежди.

— Имах предвид теб. Зная точно какво си мислиш и единственият отговор, който мога да ти дам, е този, който вече ти дадох.

— Нямаше да ти изглеждам като глупачка, ако не бе успяла да грабнеш този прекрасен мъж, преди други да са се усетили. За съжаление, той вече е тъй пленен от теб...

— Ти не си само глупачка, Маги, а и фантазьорка! Бен не е хлътнал и аз не съм го „грабнала“. Стигаш прекалено далеч във фантазиите си. Имали сме само няколко срещи, на които сме обсъждали предимно бъдещето на Питър и Елизабет.

Маргарет ѝ се закани с пръст.

— Онази вечер се прибра след полунощ, Джесика Форчън! Не ти ли се струва, че прекалено дълго сте се наслаждавали на нощната панорама?

Джесика усети, че страните ѝ пламват.

— След като разгледахме града, отидохме на ресторант.

— И прекарахте часове наред, говорейки единствено за децата?

— Маги, ти наистина се държиш като наивна ученичка. Бен и аз сме само приятели. Когато утре си тръгна от Чикаго, едва ли повече ще се видим. Е, възможно е да ми изпрати една-две картички...

— Освен ако Питър и Елизабет не се оженят, разбира се. Тогава двамата с Бен ще станете роднини.

Джесика отхвърли мисълта колко приятно щеше да ѝ бъде нещата да се подредят така.

— Работата е там, че те няма да се оженят. Утре Питър се връща с мен в Денвър, а Елизабет отлита за Ню Йорк още тази вечер. — Тя не успя да потисне разочарованието в гласа си.

Сивите очи на Маргарет весело просветнаха.

— В такъв случай нямате много време!

— О, не! Не чу ли какво казах преди малко, Маги? Прекалено много се намесвах до този момент.

Маргарет хитро се усмихна.

— Но явно недостатъчно...

Маргарет още не беше свършила, когато телефонът иззвъня. Тя стана и вдигна слушалката. На лицето ѝ се разля широка усмивка.

— За теб е. Бен.

Джесика за пореден път се изчерви като младо момиче.

— Радвам се, че ми се обади, Бен.

— Искях да се уверя, че ще те видя, преди да заминеш. — Той се поколеба. — Със сигурност ще пътувате утре, така ли?

Бен и Джесика вървяха по една алея в парка, граничещ с езерото. Беше прекрасен парк с много градинки, тенис кортове, игрище за голф, зоологическа градина и синя лагуна.

— Преговорите на Питър с Опенхаймер приключват утре и той... много настоява да си тръгнем веднага. Мисля, че най-добре ще бъде да пътувам с него. Пийт никога няма да си го признае, но с положителност ще има нужда от рамо, на което да изплаче мъката си.

— Аз вече предложих своето рамо на Елизабет, но тя смята да се справи сама. — Бен спря и посочи пълната с цветя градина пред тях. — Това е „Градината на баба“.

— Навярно е създадена, за да могат старици като мен да убиват времето си в разходки.

За нейна голяма изненада, Бен взе ръката ѝ в своята и нежно я стисна.

— Ти в никакъв случай не си старица, Джесика.

Джесика се изчерви от удоволствие.

— Все пак съм с няколко години по-възрастна от теб, Бен Ейнджъл.

Бен поднесе ръката ѝ към устните си.

— Винаги съм си падал по по-възрастни жени, Джесика.

О, Господи! Това съвсем не беше по план. А отгоре на всичкото ѝ харесваше!

Бен повдигна поглед към нея.

— Колкото до причината, поради която градината е наречена така, то е, защото в нея са засадени само редки видове цветя, които отдавна не се садят в градските паркове.

Джесика се опита да насочи вниманието си върху цветята, но присъствието на Бен я разсейваше. Тя реши да измъкне ръката си от неговата, макар че никак не ѝ се щеше.

Двамата седнаха на една пейка и Бен отново взе ръката ѝ.

— Трябва да ти призная нещо, Джесика.

Тя смутено го погледна.

— Да, Бен?

— Внукът ти Питър не е единственият ударен от мълния.

Сърцето на Джесика подскочи.

— Сигурно си прав.

— От много силна мълния. — Той прокара палец по дланта ѝ.

— И много ненадейна — добави тя.

Те размениха усмивки и не казаха нищо повече, но всеки знаеше какво става в сърцето на другия.

— Бих искала да направим нещо — каза Джесика след кратко мълчание.

— Аз също — отвърна Бен.

Отново се възцари тишина. Накрая Джесика леко се изкашля и уточни:

— За децата.

Бен усети на свой ред да се изчервява.

— О, да! За децата.

— Ако само можехме да ги съберем за последен път, преди да заминат!

— Мислиш, че това ще помогне ли? — замислено изрече Бен.

Джесика се обърна към него.

— Да. А също така съм сигурна, че и те го знаят. Точно затова на всяка цена избягват срещата. Усещат, че ако още веднъж се видят, няма да могат вече да се разделят.

— Искаш от внука си да направи голяма жертва, Джесика. Той се отъждествява с „Форчън Ентърпрайзис“.

— Нима може да се обърне към компанията си, когато е тъжен или самотен? Ще му даде ли неговата компания любовта, нежността и спокойствието, от които Питър се нуждае? Ще може ли да сподели с нея радостите си и ще му достави ли тя топлина и удоволствие, когато нощем се върти буден в леглото?

Бен се усмихна.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш. Често съм си мислил същото за Елизабет. Години наред избягваше всякакви връзки. И ето, че се появи Питър. Тя се превърна в нов човек.

— Не ми се ще да изпуснат този шанс — въздъхна Джесика.

Бен вдигна поглед към ясното небе.

— Ако можеше пак да се разрази някоя неочаквана буря...

— Не е много вероятно, но би било чудесно... — Тя внезапно спря и погледна Бен в очите. — О, Бен! Това е страхотна идея!

Бен изпита желание да я сграбчи в прегръдките си и да я целуне пред очите на всички. Погледът му беше прикован в устните ѝ, но смисълът на думите ѝ му убягна. Той мислеше колко прелестни са тези устни и колко безумни са намеренията му.

— Виж, Бен! — въодушевено извика Джесика и той с мъка откъсна очи от нея. Тя беше вдигнала глава и сочеше нещо високо в небето.

— Балон — каза Бен и се усмихна. Джесика също се усмихваше. Приличаше на момиченце, както беше вперила възторжен поглед в големия жълто-червен балон, който се рееше бавно в безоблачното небе.

— Нагоре и все по-нагоре в прекрасен балон! — затананика тя.

Бен нервно изрече:

— Нали не мислиш, че бихме могли...

— Ние? — изсмя се Джесика. — Не! Предпочитам да ходя по земята. Но познавам един човек, който не би устоял на разходка с балон по въздуха.

— Нещо ми подсказва, че се каниш отново да се намесиш, Джесика — поклати глава Бен.

В този миг Питър седеше в заседателната зала заедно с Опенхаймер, помощника му Джаспър и една много привлекателна русокоса архитектка — Мелани Харис. Обсъждаха идеите за преобразуването на компанията на Опенхаймер в клон на „Форчън Ентърпрайзис“.

Всъщност, Питър не можеше да мисли. Или по-скоро, мислеше само за Елизабет. В сравнение с моментите, които двамата бяха преживели заедно, тази важна сделка му се струваше безсмислена. Не изпитваше нито радост, нито щастие. Ентусиазмът и удоволствието от работата бяха изчезнали. Новият магазин на „Форчънс“... Какво означаваше това? Просто още една перла в короната на компанията му. Повече тухли, желязо и стъкло... Всичко беше толкова абсурдно и далечно!

Питър почувства нечия ръка на рамото си и се обърна. Опенхаймер разтревожено го гледаше.

— Добре ли си, Питър? Изглеждаш малко блед.

Питър се изкашля.

— Чувствам се превъзходно.

Мелани Харис съчувствено се усмихна.

— Чух, че ви е ударила мълния. Трябва доста да ви е поразтърсила.

Питър въздъхна:

— Да, така е. — Каза си, че трябва да доведе работата докрай и продължи: — Е, докъде бяхме стигнали?

Опенхаймер погледна часовника си.

— Страхувам се, че Рон и аз трябва вече да тръгваме. Имаме и друга среща. Ще ви оставя да уточните архитектурните детайли с Мелани.

Питър разсеяно кимна.

— Няма проблеми.

— Няма проблеми ли? — вдигна вежди хубавата архитектка, след като Опенхаймер и Джаспър излязоха.

— Моля? — погледна я изненадано Питър.

Мелани изключи компютъра си и се наведе към него.

— Може би ще ви се стори, че прехвърлям границите на добрия тон, но ще ви го кажа. Приличате ми на човек с прекалено много проблеми, господин Форчън.

— Нима? — засмя се той.

— Проблеми с работата, вероятно?

— Не, не — трескаво отвърна Питър.

Тя се усмихна.

— И аз така мисля.

— Наистина ли?

— Да кажем, че е женска интуиция — усмихна се Мелани. — Става въпрос за жена, нали?

Питър подхвърли саркастично:

— Не знаех, че съм толкова прозрачен.

— Искрено ли да си говорим или да се съобразя с това, че ми предстои да започна работа при вас?

— Ако се опитвате да ме ласкаете, госпожице Харис, няма да постъпите на работа при мен.

— Добре тогава. Вие сте по-прозрачен и от парче стъкло, господин Форчън.

След кратко колебание Питър каза:

— Името ѝ е Елизабет.

— И вие сте луд по нея — кимна Мелани.

— Да. Но всичко е свършено.

Чу се сигнал откъм интеркома. Мелани натисна копчето.

— Да?

— Има бележка за господин Форчън.

— Бележка ли? Защо не се качите при нас да му я предадете?

Питър се втурна към рецепцията. Искаше му се да вярва, че бележката е от Елизабет и нямаше търпение да дочака секретарката да му я донесе. Но се оказа, че бележката е от баба му. С няколко думи му обясняваше, че е изпаднала в много трудна ситуация в една градинка в

парка „Линкълн“ и настояваше Питър незабавно да отиде да ѝ помогне.

Елизабет хвърли последен поглед на опразнения кабинет. Неочаквано зад гърба ѝ изникна Уенди и попита:

— Трябва ли да направя още нещо?

Елизабет уморено я погледна.

— Не. Всичко е свършено.

Уенди подхвърли:

— Това място ще изглежда странно с нов лекар. Винаги съм го свързвала с вас.

Елизабет почувства, че всеки момент ще се разплаче, а това нямаше да бъде никак професионално. Тя се обърна с гръб към секретарката си.

— Не знам. Искам да кажа, че... В този кабинет сякаш наистина оставям част от себе си.

— Искате ли кафе? — попита Уенди със съчувствие.

— Не, благодаря. Добре съм.

— Винаги е трудно човек да си тръгне отнякъде...

— Да, така е — призна Елизабет. — Всички ще ми липсват. Ти, доктор Ейнджъл... всички.

Уенди поклати глава. Елизабет седна зад бюрото.

— Предложението на Гослин е невероятен шанс за мен. Щях да съм луда, ако го бях отхвърлила. — Тя си спомни за последната си среща с прочутия Дейвид Гослин и за смелостта си, когато му заяви, че не мисли да приеме мястото в неговата клиника.

— Помислете си за всички важни и интересни хора, с които ще се запознаете в Ню Йорк — добави ентусиазирано Уенди.

Елизабет отново огледа кабинета. Дали беше направила правилния избор? Дали просто не искаше да избяга?

— Доктор Мърчант — прекъсна мислите ѝ Уенди.

Елизабет съвсем беше забравила за секретарката си.

— Да?

— Телефонът. Звъни. Да вдигна ли аз?

Дали не беше Питър? А ако беше той, какво щеше да му каже?

Уенди вдигна слушалката.

— Кабинетът на доктор Мърчант. О, да... Тук е... Разбирам... Да, ще ѝ предам.

Елизабет попиваше всяка дума.

— Кой беше — попита тя веднага, щом Уенди затвори.

— Доктор Ейнджъл.

Елизабет се опита да прикрие разочарованието си.

— Защо не пожела да говори с мен?

— Каза, че в момента не може да говори. И че е изпаднал в голямо затруднение.

— Какво затруднение?

— Не зная, не ми каза. Само настоя да отидете и... да му помогнете.

Елизабет подозрително погледна към секретарката си.

— Сигурна ли си, че е бил Бен?

— Да, разбира се. Поръча да отидете веднага в парка „Линкълн“, до синята лагуна.

— До лагуната ли? Какво, за бога, прави Бен там?!

Уенди сви рамене.

— Не зная.

Питър бързо крачеше по алеята към лагуната. Чудеше се в какво ли затруднение е изпаднала баба му. Подухна вятър и той предвидливо хвана шапката си с ръка, за да не излети.

И точно в този момент видя един огромен красив балон, кацнал точно до лагуната. Питър се спря и го огледа отдалече, после тръгна към него. В балона нямаше никой. Наоколо също не се мяркаха хора.

Отново го обзе онова радостно чувство, както на влакчето. Чувстваше кръвта му да препуска по вените, усещаше се безгрижен и лек като перце. Изпита силното желание да направи една „разходка над луната“.

Всъщност, не отивам никъде, каза си Питър, докато се покатерваше по плетения кош на балона. Просто щеше да поседи вътре миг-два и да си представи, че се носи в облаците.

Когато стигна до алеята, водеща към лагуната, Елизабет спря да си поеме дъх. Беше тичала почти през целия път. Тя притисна към гърдите си малкото куфарче, в което бяха всичките ѝ документи. Смяташе да ги използва, ако трябваше да измъкна Бен от някаква каша.

Елизабет отново се затича. Изведнъж съгледа огромен балон. Точно до лагуната. Беше толкова красив! Никога не бе виждала такъв балон отблизо. Колко ли е романтично да се носиш във въздуха с него?!

Почувства, че я изпълва възторг. Дори се засмя на глас и бързо се обърна, за да види дали някой не я гледа. Наоколо не се виждаше никой. Тя бързо тръгна към балона. Нямаше да направи нищо чак толкова лошо, ако само се качи в него и си представи, че...

Почти беше стигнала до балона, когато видя, че в него има някой. Елизабет забави крачка и след миг зърна шапката.

— Пийт! — изкрещя тя.

Мъжът се обърна.

— Елизабет?!

Точно тогава балонът започна да се отлепя от земята.

— О, не — изохка Питър.

— Не отлитай без мен, Пийт! — Елизабет захвърли куфарчето в тревата и се спусна към него. Питър протегна ръце. Тя здраво се хвана за тях. Балонът вече се беше издигнал на педя от поляната.

— О, Пийт! — извика Елизабет.

— Дръж се, Елизабет — окуражи я Питър и я изтегли при себе си. В цялата суматоха никой от тях не усети как вятърът отново отнесе шапката.

Елизабет се отпусна в ръцете, на Питър и промълви:

— Какво правим тук, Пийт?

Той я притисна към себе си.

— Не зная, Лизи. Наистина не зная.

Очите на двамата плувнаха в щастливи сълзи и те се усмихнаха. Балонът вече беше високо в небето и продължаваше да се издига.

Загубил си шапката си, Пийт.

— Не, отървах се от нея.

— Обичам те, Пийт.

— Не заминавай за Ню Йорк, Лизи!

— Не искам да заминавам за Ню Йорк.

— Това означава ли, че си съгласна да жертваш кариерата си, за да споделиш остатъка от живота си с мен, Лизи?

— Гослин е надут педант. Няма да бъде щастлива там, Пийт. Нито някъде другаде, ако ти не си до мен.

— О, Лизи. И аз чувствам същото. Без теб всичко губи смисъла си. А когато си край мен, и невъзможното става възможно. — Той се наведе и я целуна. — Омъжи се за мен, Лизи! Направи ме най-богатия мъж на този свят.

— Аз ще бъда тази, която ще е богата, Пийт.

— Това... „да“ ли означава?

— Да! — изкрещя силно Елизабет. Гласът ѝ проехтя над дървесата. — Да, Пийт, ще се омъжа за теб.

Лицето му грейна от щастие.

— Пийт, виж — посочи надолу Елизабет.

Две фигури енергично им махаха и викаха нещо.

— Бен и Джесика! — удивено изрече тя, но учудването ѝ трая само няколко секунди. — Ах, тези подли дяволи!

— Прекрасни дяволи — поправи я Питър. — Какво казват?

— Не мога да разбера, но мога да предположа — широко се усмихна Елизабет.

— Да ги държим ли в напрежение, докато не се приземим?

Очите на Елизабет игриво просветнаха.

— Разбира се! — Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя попита: — Имаш ли представа как се приземява това нещо, скъпи?

Питър не беше се замислял върху този въпрос. Той поклати глава.

— Не. Но съм сигурен, че две глави все ще измислят нещо.

Елизабет лукаво го погледна.

— Само главите ли?

Питър се престори на възмутен.

— Но, Елизабет!

Тя вече разкопчаваше ризата му.

Джесика засенчи очите си с ръка.

— Вече не ги виждам. Мислиш ли, че са добре?

Бен се засмя и я прегърна.

— Сигурен съм, че се чувстват направо чудесно!

Инструкторът на балона, застанал недалеч от тях, добави:

— Сигурен съм, че ще се справят. Оставих в коша указания.

Бен се изкикоти:

— Съмнявам се, че ще им потрябват.

Джесика обхвана лице между дланите си. Отново се беше изчервила.

Е, развеселено си помисли тя, ще трябва да свиквам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.